

Vạn Phi Ngự

tường nam *ngoa nh* hương bắc

Mục lục

- Chương 1: Gặp lại
- Chương 2: Ăn bữa sáng nhé?
- Chương 3: Sủi cảo rau hẹ
- Chương 4: Tè nhạt vô vị
- Chương 5: Thấy việc nghĩa thì hăng hái ra tay?
- Chương 6: Ra tay cứu giúp
- Chương 7: Tâm trạng khi yêu
- Chương 8: Công bằng?
- Chương 9: Lộ Kiều
- Chương 10: Kim Nghi
- Chương 11: Người dưới đèn
- Chương 12: Giày cao gót màu trắng
- Chương 13: Hóng hớt
- Chương 14: Đôi tình nhân già trân
- Chương 15: Tình địch?
- Chương 16: Quyền nuôi dưỡng
- Chương 17: Về nhà
- Chương 18: Anh là của em
- Chương 19: Nồi tôm
- Chương 20: Ăn xiên* trong công viên
- Chương 21: Tặng đá
- Chương 22: Dắt tay dạo phố
- Chương 23: Trứng trắng cà chua
- Chương 24: Xuống bếp
- Chương 25: Làm nũng
- Chương 26: Đôi vợ chồng già nhà họ Triệu
- Chương 27: Mua mật sơn trà
- Chương 28: Mua hoa
- Chương 29: Cái cố của người trưởng thành
- Chương 30: Tấm lòng của nam phụ
- Chương 31: Đoàn tụ sum vầy
- Chương 32: Từ chối
- Chương 33: Vạn Hiểu Tĩnh
- Chương 34: Hách Kiệt
- Chương 35: Canh ngó sen xương sườn
- Chương 36: Thích hợp nhất
- Chương 37: Ngã bệnh
- Chương 38: Bón cơm
- Chương 39: Cuộc sống ở chung
- Chương 40: Hùng Miêu
- Chương 41: Nụ hôn tùy ý
- Chương 42: Dắt chó
- Chương 43: Ngủ ngon

Chương 44: Câu chuyện cũ

Chương 45: Gió trăng

Chương 46: Về nhà ăn tết

Chương 47: Nhận ra

Chương 48: Thư tình

Chương 49: Tây An

Chương 1: Gặp lại

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trong quán cà phê bàn tròn sành điệu, âm nhạc dịu dàng êm tai, nơi thế này rất phù hợp để các cặp đôi xì xào bàn tán. Nhân viên phục vụ mặc quần áo Tây tôn dáng bụng đĩa đi tới đi lui, song cũng không bối rối, có thể thấy là mọi chuyện ở đây đều nhàn nhã mà có trật tự.

Mấy cô gái nhân viên quán lui sang một bên nhìn một cái bàn nơi góc, chỗ đó có một khách hàng kỳ quái, đương nhiên đây không phải trọng điểm mà họ chú ý, trọng điểm là, chị sếp xinh đẹp của họ giờ cũng cùng ngồi với vị khách kia.

Người khách mặc đồ vest chỉnh tề dáng dấp thẳng thớm, vì là đưa lưng về phía sau nên nhìn không thấy mặt, nhưng chỉ vờn vờn một cái bóng lưng thôi là có thể thấy rằng khí chất người này xuất chúng, chắc hẳn mặt mũi cũng không tồi.

Bạch Cẩn không biết đám nhân viên nữ dưới tay mình đang có suy nghĩ đen tối với mối tình đầu của mình. Tư thế cô ngồi vẫn坦然 tự tại như mười năm trước, so với Bùi Dương đối diện ngồi đoan chính nghiêm túc y như sắp đi tham dự một phiên tòa thẩm vấn thì hình thành sự đối lập rõ ràng. Bạch Cẩn cầm cái thìa nhỏ buồn bực ngán ngẩm khuấy cà phê, nhìn khuôn mặt quen thuộc trước mắt này, nghĩ bụng lúc trước anh cũng đâu có đường đường chính chính như bây giờ, tối thiểu ở trước mặt mình vẫn là một người rất hoạt bát, quả nhiên là thời gian trôi mau nhỉ? À, song cần nhắc đến việc bây giờ anh đã là luật sư top đầu ngành, Bạch Cẩn cũng sáng ra.

Bùi Dương nhìn động tác nhỏ cô song cũng không nói gì, anh biết, thế này là cô hơi mất kiên nhẫn rồi. Bùi Dương cũng không ngờ mình hiểu Bạch Cẩn rõ như vậy, từ một ánh mắt một tư thế của cô liền biết

cô đang suy nghĩ gì, cho dù mấy năm nay không gặp, anh vẫn nhớ tình trường một vài động tác quen thuộc của cô.

Vì không để cô phí đầu óc tìm lý do chạy trốn, Bùi Dương ho nhẹ một tiếng nói: “Nói vậy, mấy năm nay em vẫn độc thân à?”

Bạch Cẩn hơi dờ — — thế là định nói chuyện phiếm à? Nhưng từ trước đến nay cô không muốn làm tay sát thủ các cuộc chuyện phiếm, đành “Ờ” một tiếng nói, “Cũng không tính thế, cũng hẹn hò mấy người, chỉ là đều không hợp.”

“Thế à?”

“Ừm. Anh biết mà, em tương đối khó tính.” Bạch Cẩn nhẹ cười.

“Thế có sao, người đẹp có quyền khó tính.” Bùi Dương cũng mỉm cười, chỉ là cũng không quá chân thành, có lẽ chỉ là một động tác lễ phép, anh lại làm đến là mười phần tự nhiên.

Bạch Cẩn thoáng hơi kinh ngạc — — Bùi Dương cũng học được cách trêu người rồi à? Ôi là trời. Nhớ cậu thiếu niên xấu hổ năm kia, thì thầm câu “Anh thích em” mà mặt đỏ đến tận mang tai, giờ cũng sẽ dùng giọng điệu này nói chuyện với mình.

Xã hội à xã hội — — Bạch Cẩn nghĩ như thế.

Nhất thời Bạch Cẩn cũng không tìm thấy lời đáp lời đi, ha ha cười “Nào có nào có” rồi cũng an tĩnh uống cà phê. Bầu không khí lập tức trở nên xấu hổ.

Lúc này đang bật một hát cũ rất nhẹ nhàng — “Close to you”. Âm nhạc chậm rãi chảy xuôi, theo ngoài tiếng mưa tí tách tí tách ngoài cửa sổ, thoáng qua lòng người xưa, không khỏi nhớ lại một vài câu chuyện cũ rất xa xăm lại đẹp đẽ.

Bùi Dương yên lặng nhìn cô gái đối diện, đôi bàn tay trắng nõn như ngọc, vô ý thức nắm cái muôi sứ, màu da lại xấp xỉ như men

trắng, đôi mắt mặc dù là nhìn chắt lỏng trong chén, ánh mắt lại lơ lửng không cố định, khiến người ta đoán không ra cô đang suy nghĩ gì.

Nhưng mà Bùi Dương lại biết, cô đang nhàm chán.

Bạch Cẩn buông muôi sứ, đổi tư thế ngồi, ưu nhã vắt hai chân, trong đầu suy nghĩ làm thế nào để “Tiễn khách” một cách lễ phép — — Rất khuya rồi? Hay làm mưa nhỏ hơn rồi? Mặc kệ là gì, tóm lại cô muốn rời trận, màn ôn chuyện nhiều năm không gặp này khiến cô có phần không muốn ứng phó.

Bạch Cẩn đang toan mở miệng, Bùi Dương lại dường như biết cô muốn nói gì, cướp lời trước nói:

“Nếu như bây giờ em vẫn chưa có bạn trai... Có thể cân nhắc anh thử không

Chương 2: Ăn bữa sáng nhé?

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tiếng nước ào ào trong phòng tắm ngừng bật, Bạch Cẩn đi chân đất trùm khăn tắm ra từ phòng tắm, đang định sấy khô tóc. Cô giữ tóc dài đến eo, chăm hơi phiền, muốn cắt lại cứ không nỡ, vẫn giữ lại như vậy. Máy sấy đặt trên bàn trang điểm, Bạch Cẩn vừa sấy vừa nhìn cô gái tuổi trẻ trong gương, gương mặt trắng nõn dung mạo thanh lệ, dáng vẻ không giống mười năm trước lắm, chỉ là ánh mắt vẫn cứ thanh lãnh.

Khó tránh cô lại nhớ đến Bùi Dương. Anh là mối tình đầu của Bạch Cẩn, lúc học lớp mười đang kéo cờ trên bục thì nhìn thấy đàn anh lớp mười hai. Khi đó anh đang cầm danh hiệu đứng đầu cuộc thi thử đại học toàn thành phố, có thể đứng trên bục kéo cờ diễn thuyết, để khích lệ học sinh. Thiếu niên dưới cờ đỏ mặc đồng phục màu lam, cúi đầu đọc to bản thảo diễn thuyết, vẻ mặt thư thái thần sắc yên tĩnh, cả giọng cũng êm tai. Bạch Cẩn không dẫn được nên nhìn thêm mấy lần, cô không bao giờ che giấu ánh mắt mình, có lẽ do ánh mắt lưu luyến quá lâu, bạn học trêu chọc nói đã thích như thế thì hay là theo đuổi đi.

Bạch Cẩn đương nhiên là sẽ không đi. Nhưng trường cấp 3 cứ nhỏ như vậy thôi, không khéo Bùi Dương và Bạch Cẩn đều là “Nhân vật nổi tiếng” của trường, chỉ cần mấy “Bộ trưởng bộ Thông tin và Truyền thông”, là có thể khiến chuyện “Hoa khôi theo đuổi trùm học” truyền khắp toàn bộ trường.

Sau khi Bùi Dương thi đại học bèn tỏ tình với Bạch Cẩn. Bạch Cẩn nhìn cậu thiếu niên thanh tú xấu hổ mặt, gật đầu rất tự nhiên. Một gương mặt đẹp trai như vậy, ai mà từ chối thì người đó là đồ đàn.

Mùa hè đó trôi qua rất chuẩn một mùa hè. Mọi chuyện đều liên quan đến tình yêu cuồng nhiệt. Bùi Dương dẫn theo cô đi tham gia các cuộc chơi, cùng đi biển du lịch, cùng ăn một cây kem cùng nhau bung ô đi ngắm một thành phố xa lạ. Về sau Bùi Dương đi lên đại học. Lúc rời đi anh nói học tập chăm chỉ, anh sẽ thường xuyên về thăm em.

Bạch Cẩn vịn vai của anh nhón chân lên hôn khóe miệng thiếu niên, bình tĩnh vô cùng nói lời chia tay.

Bùi Dương lập tức cuống lên, hỏi vì sao, bảo đảm đi bảo đảm lại anh sẽ không nem chả ở trường đại học, sẽ đợi Bạch Cẩn đến thành phố đó kiểm tra.

Bạch Cẩn không nói tin cũng không nói không tin, chỉ cười nhàn nhạt nói chia tay sẽ tốt cho cả anh và em, yêu xa rất mệt mỏi. Khi đó Bạch Cẩn y một người lão luyện tình trường, khuyên cậu thiếu niên lạc đường quay về, đừng lãng phí thêm thời gian. Có trời mới biết cô cũng yêu lần đầu thôi.

Chia tay đối với một cặp đôi chưa đến hai mươi tuổi mà nói có lẽ là chuyện lớn. Đêm trước ngày Bùi Dương đi đại học, anh đứng dưới lầu nhà Bạch Cẩn, đối diện với ban công hóng mát lầu hai của Bạch Cẩn hò hét, mặc kệ em tin hay không, anh sẽ chờ em. Nói xong cũng đi.

Với Bùi Dương chia tay đối là chuyện lớn, khi đó anh cũng chỉ mới mười tám tuổi, thích sâu đậm một tí cũng là đương nhiên. Nhưng Bạch Cẩn mười lăm tuổi rõ là không có bất kỳ cảm xúc gì, thậm chí ngày Bùi Dương đi cô cũng không đến tiễn anh.

Cần quyết đoán mà không quyết đoán thì sẽ loạn, Bạch Cẩn không hề thích Bùi Dương như anh tưởng tượng. Đối với Bạch Cẩn khi đó thì cái gạt đầu chỉ là thuận nước đẩy thuyền, có lẽ có một khoảnh khắc là thích, song là cực kì nhạt, không đủ để cô dư vị một đêm.

Về sau sau khi Bùi Dương trở về, bèn phát hiện Bạch Cẩn dọn nhà, đến trường cũ cũng không tìm thấy cô, chủ nhiệm lớp cô trước kia nói học kỳ mới cô đã chuyển trường.

Tính ra, Bạch Cẩn có mười năm không gặp lại Bùi Dương.

Có thể ngẫu nhiên gặp lại ở quán cà phê thật sự là rất ngạc nhiên, càng ngạc nhiên hơn chính là lâu như vậy rồi mà Bùi Dương vừa thấy mặt liền nói muốn theo đuổi cô. Thật sự kỳ quái, rõ ràng không gặp lại lâu như vậy, sao anh còn muốn làm cậu trai ngốc đứng dưới lầu nhà cô hò hét?

Bạch Cẩn hơi mơ hồ.

Không nghĩ ra thì không nghĩ. Tóc khô được nửa, vừa hay để xoa dầu bảo vệ tóc, vừa gom tóc xong, một cú điện thoại gọi tới, Bạch Cẩn mở loa ngoài ra, hai tay thoa mỹ phẩm dưỡng da lên trên mặt.

Không có gì bất ngờ xảy ra, quả nhiên là Hứa Thạch Lan gọi tới — lại một tháng, chắc bà ta không còn tiền.

“Bạch Cẩn, trong tay mẹ không có tiền, ngày mai gửi cho mẹ ba ngàn đi.” cái giọng cứ như một mệnh lệnh đương nhiên phải thế, trộn lẫn sự không kiên nhẫn khó mà lơ đi.

Thật sự là buồn cười, mỗi lần đều vội vã gào thét không kiên nhẫn như vậy, một câu khách sáo cũng không bằng lòng nói ra, dường như là sợ hãi dính phải thứ ôn dịch gì, song cứ là phải mỗi tháng đòi tiền mình, hết lần này tới lần khác nắm lấy cái danh làm mẹ, theo Bạch Cẩn thấy thật là tức cười.

Cô cẩn thận bôi mỹ phẩm, không nhanh không chậm cất lời, “Ngại thật, tôi vừa đóng tiền thuê nhà, cũng không có tiền.”

Điện thoại quả nhiên văng đến tiếng tức hỗn hển, “Có rắc ấy! Nhờ Kim Nghị nói cho tao biết, bố mày để lại cho mày không chỉ một quán cà phê, còn cả một cái nhà. Mày coi tao là ngu à mà còn đóng

tiền thuê nhà? Bố mày chết cũng không để cho tao một cắc, cũng không nghĩ xem ban đầu là ai dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng với ông ta...”

Bạch Cẩn cười lạnh, ngắt bà ta, “Đúng vậy, bố mẹ dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, sau khi kết hôn bà ở nhà giúp bố sinh con dưỡng cái giúp chồng dạy con làm bà hoàng khiến bà tủi thân rồi. Tiền bố kiếm về có đồng nào là giấu đi không cho bà tiêu? Bà mua bao mua quần áo còn ít à? Chê bố tôi nhiều tiền quá nên lấy ra để nuôi thằng đàn ông khác, còn nuôi lái xe của bố tôi... À chê bố tôi cho ông ta ít tiền quá à, bà vội vàng đưa tiền vào tay người ta, bà thật đúng là hào phóng đó bà Bạch. Ôi không giờ nên gọi là bà Kim chứ — —” ngữ khí Bạch Cẩn bén nhọn chẳng để chút mặt mũi nào, hung hăng châm chọc vào người mà cô gọi là mẹ.

Bên kia truyền đến hơi thở sau cơn chán nản, nhưng không lời gì đáp lại, xem ra là không có cách nào phản bác, cũng có lẽ là khó thờ đến không biết nên mắng lại như thế nào.

Chán nản một hồi, Hứa Thạch Lan nhớ tới mục đích ban đầu gọi, nén cơn cáu lại, nhẫn nại trầm giọng nói: “Không phải mẹ tiêu nhiều tiền, là Kim Nghị gần đây đang làm ăn tí bên ngoài, cần gấp, mẹ đưa nó, tiền sinh hoạt của Tuệ Tuệ lại không đủ dùng...”

Bạch Cẩn cười nhạo, động tác trên tay càng không nhanh không chậm, chậm rãi bôi sữa dưỡng thể lên người mình, “Bà thật sự là thiện lương quá đấy bà Kim, Kim Nghị nói ra thì không tính là con ruột bà được, lại còn tháng nào cũng cho nó tiền sinh hoạt, kết hôn cùng Kim Lâm bảy năm, bèn tình như mẹ con với con trai người ta. Nếu không phải Kim Lâm mê cờ bạc rượu ngon chẳng mấy năm bèn chết, không nhìn thấy cảnh tượng này, không thì chắc có thể đội đất mà dậy...”

Từng chữ từng câu đâm đến lòng người bên kia điện thoại, Bạch Cẩn lại hơi hột nói ra, cứ như không khiến đối phương nhức nhối đến không còn mặt mũi thì quyết không bỏ qua. Vốn cô cũng không biết

mình có thể ác độc như vậy, lời nói ra có thể đả thương người như thế. Nếu nói lời tổn thương sẽ làm tổn thương người nói trước, thì chính cô đã sớm đã thùng trăm ngàn lỗ rồi, đương nhiên là không phải vì tốt cho Hứa Thạch Lan.

Điện thoại chợt truyền đến sóng điện âm thanh run rẩy, có thứ gì đó rơi trên mặt đất, chắc là Hứa Thạch Lan tức mình lấy cái gì đó ném, Bạch Cẩn dù bận vẫn ung dung chờ bà ta bình ổn cảm xúc, quả nhiên bà ta chậm rãi gian nan mở miệng, lần này mang theo mấy phần ghen ngào, “Tiểu Cẩn, coi như là con thương hại mẹ con bọn mẹ đi, dù con có hận mẹ, nhưng Tuệ Tuệ mới bảy tuổi, cuộc sống sau này còn dài mà... thằng cha Kim Lâm mang tiền mẹ đi cướp hết rồi chết toi, cũng không có tiền hưu gì... Vì trả tiền nợ đánh bạc cho lão mà giờ mẹ bán cả nhà, thực sự là không có cách nào cả... Tuệ Tuệ còn phải đi học mà...”

“Rồi— —” Bạch Cẩn ngắt lời kể lể của bà ta, con đường lúc trước là Hứa Thạch Lan tự chọn, vì cái Kim Lâm mà bỏ chồng con, ly hôn thì gần như ăn hết tài sản của bố, giờ gặp người không quen bà ta cũng kể lể, lúc ra đi không nghĩ tới cảm nhận của mình, sao giờ khổ lại trình diễn tiết mục mẹ con nặng tình? Huống chi Kim Tuệ lại chẳng phải em gái cùng bố với cô.

“Trên tay của tôi cũng không có bao nhiêu tiền, chờ hai ngày nữa rồi nói sau.” Không đợi Hứa Thạch Lan nói gì, Bạch Cẩn cúp thẳng điện thoại. Cuối cùng cô vẫn cứ mềm lòng, mỗi lần nói chuyện với Hứa Thạch Lan, trông cô như toàn thắng, cuối cùng vẫn là bỏ tiền. Hết cách, Bạch Cẩn không nhìn bà ta chết đói đặng.

Ngã ập xuống cái giường mềm mại, vẻ mặt Bạch Cẩn không thay đổi nhìn trần nhà, lập tức ung dung thở dài. Sương mù hơi mỏng trong hốc mắt nổi lên, thoáng là vẻ mặt bố trước khi lâm chung, già nua tiều tụy, câu nói tự nhủ sau cùng là — — “Đừng hận bà ấy.”

Hai tay Bạch Cẩn che mặt, khe hở vẫn có chất lỏng tràn qua mép tóc ẩm ướt.

Hứa Thạch Lan phụ bạc bố, lúc ly hôn không lưu lại đường lui, đánh tan trụ cột tinh thần và kinh tế của bố. Bạch Cẩn biết, không phải ông không hận. Thế nhưng bố bảo cô đừng hận, là bởi vì không muốn cô giãy dụa khổ đau trong thân tình và hận ý.

Nhưng bảo cô không hận sao nổi? Bà ta vứt bỏ mình và bố, cuốn đi thành quả hơn nửa cuộc đời của bố, làm hại bố âu sầu đến chết... Bây giờ thấy bà ta sống bi thảm như vậy, Bạch Cẩn vốn cho rằng mình sẽ rất vui, nhưng khi thật sự thấy rồi thì trong lòng ngũ vị tạp trần, phức tạp khó mà diễn tả bằng lời...

Nửa màn cửa còn có thể nhìn thấy sao trời, Bạch Cẩn dùng ngón tay lau chút ẩm ướt cuối cùng nơi khóe mắt, xuống giường kéo kín màn cửa, quay đầu lại nhìn thấy điện thoại sáng lên.

Bạch Cẩn cúi mình xem, một tin nhắn sáng trên màn hình, là số lạ, trên đó viết: Ngày mai cùng ăn bữa sáng đi— — Bùi Dương.

Chương 3: Sủi cảo rau hẹ

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hôm nay vừa hay là cuối tuần, ngay sáng sớm nên không có nhiều khách quá. Nhân viên cửa hàng cũng đến hơi chậm một tí so bình thường. Bởi vì bà chủ xinh đẹp trẻ tuổi nên tốt tính, mấy chuyện nhỏ nhất như đến trễ thế này cô chưa từng so đo, đi đâu mà tìm được một bà chủ chỉ cần làm xong việc là lấy được niềm vui đây?

Cho dù là sáng sớm cũng vẫn có khách đến chờ, ví dụ như một vị khách nam nom tinh anh quần áo sạch sẽ ngồi nghiêm chỉnh khuất trong góc. Cũng không phải cà phê chỗ họ uống ngon đến cỡ nào, vị khách này sớm vậy mà đã quang lâm đến quán nhỏ này đơn giản là vì chị chủ xinh đẹp nhà mình.

Vị khách này đến được vài ngày rồi, ngày nào cũng cứ bảy tám giờ sáng là ngồi ở đây, ưu nhã uống hết sớm một tí rồi bèn lấy laptop ra gõ gõ đánh đánh, rất có dáng vẻ ung dung không vội mà chỉ điểm gang sơn.

Nhưng mấy ngày nay chị chủ xinh đẹp không xuất hiện, song dù vậy nhân viên quán vẫn không dám tùy tiện quấy rầy anh, ngày nào cũng chỉ bung cà phê lên rồi liền tự giác tránh một bên.

Hôm nay nắng rất đẹp, vị trí bên cửa sổ trong quán cà phê có ánh sáng vàng óng đầu xuống, trong không khí còn có thể lơ mờ trông thấy hạt bụi bay bay, trong ánh nắng đẹp như vậy nom dịu dàng mà đẹp đẽ. Trên mặt bàn có đặt một chén cà phê nóng hổi và một đĩa bánh mì nướng, nhưng mà cái bàn trước mặt người đàn ông lại có một cái Laptop, ngón tay thon dài bay múa trên đó cực nhanh, nửa bên mặt người đàn ông thanh tú, bờ môi nghiêm túc mím thành một đường, ánh mắt tỉnh táo sắc bén, ánh nắng ấm áp trong tiệm và hương cà phê lại ướm lên người anh một mùi khói lửa nhân gian.

Bạch Cẩn vừa vào cửa hàng bèn thấy hình ảnh như vậy.

Mấy ngày trước lời mời của Bùi Dương đương nhiên bị cô dùng dăm ba câu không rảnh để đuổi. Bây giờ nay vì điều tra chuyện Kim Nghị nên đương nhiên cũng không có ngó ngang đến anh. Không ngờ ngày nào anh cũng đều đến đây chờ.

Bạch Cẩn vào quán là buông túi xuống, đi thẳng tới bên cạnh Bùi Dương, “Tới sớm quá nhỉ.”

“Cũng tạm.” Bùi Dương ngẩng đầu nhìn cô, nhếch đôi môi mỏng cong lên thành một độ cong đẹp mắt, cười nói, “Ngồi đi em — — “

Bạch Cẩn ngồi xuống bên cạnh anh, trông thấy trên bàn vẫn hoàn chỉnh như lúc ban đầu, ngay cả cà phê cũng không hề được động một tí nào, “Làm sao thế? Không hợp khẩu vị à? Em bảo nhân viên đổi phần mới cho anh — — không tính tiền.”

“Không phải, ” Bùi Dương khép laptop lại, ngón trỏ gõ gõ ở phía trên, “Vừa rồi vội viết một bản báo cáo, còn chưa kịp ăn. Em ăn chưa? Có muốn cùng ăn không?”

Bạch Cẩn khoát khoát tay, cười nói, “Không cần không cần, em ăn rồi, anh cứ tự nhiên nhé.” Lúc Bạch Cẩn cười lên có cái lúm đồng tiền nhỏ, trong hàm răng trắng bóc như vỏ sò có mắc một miếng màu xanh xanh đáng ngờ.

Bùi Dương gật gật đầu, mỉm cười, “Thấy rồi — —” lập tức cúi đầu uống một hớp cà phê.

Bạch Cẩn cảm thấy hơi không hiểu nhưng cũng không nghĩ nhiều, quảng một câu “Dùng thông thả” liền đứng dậy. Bùi Dương sau lưng kéo lại cổ tay cô, Bạch Cẩn hơi ngạc nhiên, cô chưa kịp quay người, chỉ nghe thấy chất giọng trong trẻo của người đàn ông sau lưng truyền đến bên tai nghe rõ ràng, “Đừng trốn tránh anh nữa được không, anh không đáng sợ đến vậy chứ?”

Bạch Cẩn hơi ngần ra, muốn tránh tay của anh, bèn phát hiện bàn tay anh kiên cố hữu lực, căn bản không có ý muốn thả. Cứ giằng cô vô dụng, cô cười ha hả nói, “Nào có... thật sự em có chuyện bận...”

Lòng bàn tay người đàn ông nóng hổi, Bạch Cẩn càng cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng, nhưng Bùi Dương vẫn không có ý muốn thả tay, Bạch Cẩn không muốn quay người đối diện với sự xấu hổ này, cố gắng duy trì động tác nửa xoay người, chỉ nghe Bùi Dương nói, “Nếu không muốn tránh anh, vậy tối nay cùng ăn cơm tối được không? Tối nay chắc em có rảnh chứ?”

Ngữ khí ôn hòa trầm ổn, giọng điệu lại khiến người ta khó mà cự tuyệt. Bạch Cẩn hơi dùng sức mới rút tay mình về được, nhiệt độ nóng rực bớt đi, quay người lại cô liền khôi phục sự tỉnh táo, dưới ánh mặt trời về mặt Bùi Dương thanh tú tuấn dật giống trong trí nhớ, so với vẻ thiếu niên ngây ngô mười năm trước thì có thêm một chút khí chất đàn ông trưởng thành.

Tình huống này, thật sự là, không dễ trốn tránh.

Bạch Cẩn đối diện với đôi mắt của anh, gật đầu nói: “Có rảnh. Thế... sau bảy giờ anh tới chỗ này tìm em nhé.” Nói xong cũng toan đi.

Bùi Dương lần nữa giữ chặt tay của cô, Bạch Cẩn nghi ngờ nói: “Còn có việc gì sao?”

Bùi Dương để cái cốc trong tay xuống, do dự một lát vẫn nói thẳng: “Em... Trong kế rằng em hình như có rau hẹ...”

Bạch Cẩn giật mình, hất tay của anh ra, đập giày cao gót “cạch” một cái đến quầy hàng cao cao, nhưng cách khoảng cách rất xa vẫn có thể nghe thấy tiếng anh cười khế.

Bạch Cẩn hung dữ nhìn cây tăm xĩa miếng đồ ăn thừa màu xanh lá— — A A A a đều do sáng nay ăn bánh sủi cảo nhân rau hẹ!

Sau khi Bùi Dương đi rồi, Bạch Cẩn nhìn mấy cô gái nhỏ trong quán cứ cười híp mắt nhìn cô, cũng không nói gì, mấy cô nhún vai cười đến vô cùng gian trá chậm rãi tới gần cô.

Bạch Cẩn nhíu mày, “Làm sao? Mấy đứa cười trông hư hỏng thế, có việc gì nói— — “

Một cô gái nom rất sáng sủa tên “Hiếu Tĩnh” to gan đập tay lên vai cô một cái, nháy mắt ra hiệu với Bạch Cẩn nói, “Bạch Mỹ Nhân— — soái ca vừa rồi có phải đang tán chị không? Em thấy anh ấy ngồi ở đây có vài ngày rồi đó.”

Một cô gái khác tên Hoàn Tử cũng cười nói, “Đúng vậy đấy đúng vậy đấy, em thấy anh đẹp trai ngày nào sáng sớm cũng đến ngồi trong quán, cứ một mình ngồi như vậy thôi, em trông mà đau lòng...” Xong còn khoa trương che ngực như Tây Thi ôm ngực.

*Nguyên văn [西子捧心, Tây Tử phủng tâm] có một hôm Tây Thi đau ngực nên che ngực nhả mào, song trông vẫn rất đẹp. Ý chỉ mỹ nhân bị bệnh mà còn đẹp hơn.

Trương Lâm chen miệng nói: “Đúng đấy chị Bạch, trông anh này rõ chính là hàng tinh anh lại còn đẹp trai, loại hiếm đó, chị Bạch chị nhất định đừng bỏ qua, qua làng này thì không còn quán này đâu...”

Một đám con gái mới học đại học cứ líu ríu, ăn nói không có ý tứ gì cả, Bạch Cẩn nghe mà buồn cười, ngắt họ, “Chị có phải vạn tuế ngàn năm không nở hoa đâu, trước kia lúc mấy đứa con trai trường chúng bay theo đuổi chị sao không có thấy chúng bay nhiệt liệt thảo luận như thế?”

“Không giống mà, nhìn là biết mấy khứa trẻ trâu trường bọn em không hợp chị, lần này là mỹ nam mặc đồ tây đó, xem ra tương đối xứng với chị...”

Bạch Cẩn bật cười, “Cái gì mà trẻ trâu không hợp chị? Chúng mày đang bảo nói chị già à?”

Mấy cô cười toe toét nói, “Có đâu, khen chị trưởng thành có mị lực đó— — “

“Được rồi, tám chuyện ít thôi, ra ngoài đi làm việc đi. Còn tám nữa chị trừ tiền lương chúng mày.” Bạch Cẩn cười mắng đuổi họ ra ngoài.

“Tuân mệnh, đức bà địa chủ— — “

Một đám tiểu yêu tinh bùng đĩa ra ngoài, Bạch Cẩn nhàn rồi thì kiểm kê giấy tờ, trong đầu bất giác lại nhớ tới gương mặt của Bùi Dương.

Quả thật. Sắc mặt Bùi Dương vẫn có lực hấp dẫn đặc biệt mười năm như một vớ cô, nếu nói mối tình đầu đối với đại đa số mọi người đều có ý nghĩa đặc thù, vậy thì gương mặt Bùi Dương quả thực rất đúng với định vị mối tình đầu. Qua nhiều năm như vậy rồi, Bạch Cẩn cũng hẹn hò không nhiều không ít đàn ông, trong đó không thiếu người tướng mạo ưu tú, nhưng không ai có gương mặt như Bùi Dương, bất cứ lúc nào trông thấy đều có thể khiến cô cảm thấy rất thư thái.

Thế nhưng, đã lâu không gặp vậy rồi, Bùi Dương vừa gặp đã nhiệt tình như vậy, thực sự hơi dọa cô, thế là Bạch Cẩn vô ý thức cự tuyệt, nhưng người đàn ông này hình như khá là kiên trì, Bạch Cẩn yên lặng nghĩ, mình có tài đức gì mà khiến người ta nhớ lâu như vậy nhỉ? Nhưng cứng đầu từ chối thì cũng không lẽ phép lắm, không bằng thử tiếp xúc xem.

Chương 4: Tẻ nhạt vô vị

Tải ebook: dtv-ebook.com

Chập tối sắp đóng cửa, nhân viên quán đang yên lặng thu dọn vệ sinh, Hiểu Tĩnh nghiêng mình dựa một bên thoa son môi, buồn bực nhìn cổng chờ bạn trai tới đón, bỗng thoáng thấy một bóng dáng thon dài quen thuộc đi tới, quần áo vẫn cẩn thận tỉ mỉ, còn cẩn thận hơn mấy cô gái bình thường. Hiểu Tĩnh đột nhiên cảm thấy hơi tự ti mặc cảm.

Bùi Dương rõ là cũng trông thấy cô ấy, mỉm cười hỏi, “Chị chủ của mọi người đâu nhỉ?”

Hiểu Tĩnh cẩn thận đứng thẳng, “Bên trong ạ, tôi giúp anh đi gọi chị ấy nhé.” Nói đoạn chạy về sau đi tìm Bạch Cẩn, từ thật xa tiếng Hiểu Tĩnh đã truyền đến, “Bạch Mỹ Nhân — — mỹ nam mặc đồ tây đến kìa — — “

Bạch Cẩn vừa đi vừa nói, “Đừng gào, em lớn tiếng như vậy chị có đang ngủ cũng bị đánh thức.” Bùi Dương đứng ở cửa, anh vừa hay nhìn sang, Bạch Cẩn đang định đi qua, chợt nhớ tới một chuyện, nói với Hoàn Tử, “Đúng rồi, hai ngày trước không phải em nói quán thiếu người làm chuyển hạt cà phê à? Các em có rảnh thì đi in giấy thông báo tuyển dụng dán ở cửa ra vào, tuyển nam là được.”

“Vâng ạ.”

Bùi Dương dẫn cô đến một quán bên bờ sông, là quán bán địa danh tiếng lâu năm, may sao tới không muộn, người vẫn chưa đầy.

Gió đêm phơ phất, sóng nước lấp loáng, Bùi Dương chọn vị trí gần cửa sổ lầu hai, vừa quay đầu là có thể nhìn thấy nước sông chảy xuôi, là vị trí rất phong nhã. Anh rất tự nhiên giúp Bạch Cẩn kéo cái ghế ra, đưa menu cho cô, nom lịch sự.

Bạch Cẩn cũng không khách khí, ngón tay nhón nhẹ, báo “Sườn xào chua ngọt” “Gà chày nước miếng*” “Đậu hũ Ma Bà”. Bạch Cẩn còn nhớ trước kia Bùi Dương thích ăn cay, bảo nhân viên phục vụ: “Ba món đều phải cay.”

* Nguyên văn [口水鸡]; là món ăn nổi tiếng của Đạp Châu, Tứ Xuyên, là món cay Tứ Xuyên, có tiếng khen là “Tiếng vang vọng ba ngàn dặm Ba Thục, ngon áp đảo mười hai châu Giang Nam “.

“Hơi cay là được.” Bùi Dương thêm một câu với phục vụ. Bạch Cẩn kinh ngạc nói: “Em nhớ không phải anh thích ăn cay sao?” Bùi Dương mỉm cười: “Giờ đổi khẩu vị rồi.” Nói đoạn lập tức âm thầm cong môi, bởi vì anh biết thật ra Bạch Cẩn không giỏi ăn cay lắm, nhiều năm vậy rồi mà vẫn nhớ mà cũng bằng lòng chấp nhận khẩu vị của anh.

Dưới đèn có một mỹ nhân, mấy sợi tóc rũ xuống gương mặt, nhã nhặn dịu dàng.

Bạch Cẩn khép thực đơn lại, ngẩng đầu vừa hay đối diện đôi mắt của anh, trong mắt có ý cười thật sâu, Bạch Cẩn không hiểu sao cảm thấy buồn cười — — Bùi Dương vẫn dễ bị cảm động như vậy. Chỉ là mình lẽ phép theo thói quen thôi, dù là ai mời mình ăn cơm, cô sẽ chiếu cố khẩu vị đối phương.

“Năm nhất được nghỉ anh đến trường cấp ba tìm em, lại nghe nói em chuyển trường, sao đột nhiên lại đi như vậy?” Bùi Dương đột nhiên hỏi.

Quả nhiên vẫn muốn nói chuyện trước kia, Bạch Cẩn nhẹ nhàng trả lời: “Bố mẹ ly hôn, theo bố đi mấy thành phố khác học.”

Bùi Dương hơi giật mình, “Xin lỗi, anh không phải...”

“Không sao, nhiều năm như vậy rồi.”

“.... Anh còn tưởng rằng em đang...”

Bạch Cẩn hiểu ý anh, tiếp lời, “đang trốn tránh anh sao? Trong mắt anh em là người nhỏ mọn như vậy sao?” Mang ý đùa trêu chọc.

Bùi Dương liếc cô một cái, không cười cũng không nói tiếp, anh im lặng một hồi. Bạch Cẩn cảm thấy bầu không khí xấu hổ, không rõ nội tình, “Khi đó có phải anh giận em không từ mà biệt không? Khi đó em còn trẻ con, cho rằng điều này không cần thiết, không cần nhắc đến cảm nhận của anh, như thế quả thực không phóng khoáng một chút nào. Dù có gọi điện thoại báo một câu cũng tốt, chúng ta cũng coi là bạn bè nhau đúng không...”

Những lời này có thể nói là vô cùng cảm động biết điều trưởng thành khách khí, có thể thấy là cách đối nhân xử thế sau khi Bạch Cẩn thành niên mấy năm đã đủ thành thạo. Nhưng Bùi Dương vẫn im lặng, cặp mắt không biết đang suy nghĩ gì, không lâu sau hàng mi dày dưới đèn vẽ ra một đường tối.

Anh bỗng nhiên ngẩng đầu, sắc mặt nghiêm túc thận trọng như trong lúc làm việc, “Bạch Cẩn, anh tưởng khi đó chúng ta không chỉ là bạn...”

Glọng anh không trong giống ngày thường, nặng nề mang theo thứ tình cảm không rõ tên, Bạch Cẩn không kịp ngẫm nghĩ nữa, chỉ nghe anh nói, “Nhiều năm vậy rồi anh chưa từng động lòng với ai khác... Nếu như lúc ấy em không đi, có phải khi đó chúng ta vẫn còn có cơ hội?”

Một bữa cơm ăn xong, hai người đều thấy hơi buồn tẻ. Bạch Cẩn không biết nên trả lời thế nào về vấn đề đó, nhất thời cô hơi loạn — — dù cho khi đó cô không đi, cũng không thể tái hợp cùng anh, chỉ vì trời sinh tính cô đa nghi và bất an, cùng anh mỗi người một nơi rồi mình ở đây cũng sẽ hoài nghi cái này nghi ngờ kia, còn chẳng bằng sáng khoái chia tay, hướng chi đối với Bùi Dương vốn cô cũng chẳng phải khó bỏ khó chia đến mức nào.

Đương nhiên những lời này là không thể nói với anh, lời thật tuy rằng đối với người và đối với mình đều là tốt, nhưng có khi quả thực

quá hại người.

Bùi Dương không có được câu đáp lời của cô, cũng vì vừa rồi mình xúc động mà hơi hồi hận — — anh không nên gấp gáp như vậy, biết rõ cô là người cực lạnh nhạt khắc chế, vừa gặp lại không lâu liền nói những lời này, nhất định là dọa cô, Bùi Dương cảm thấy đêm nay mình hơi thất sách.

Đi ra quán ăn, bên ngoài trăng sáng đã treo cao, hai bên bờ sông có đèn nê ông chiếu lên mặt sông ba quang liễm diễm, không ít cặp đôi thích dạo bước ở đây. Trong bóng cây lơ mờ có mấy đôi ôm hôn như không có ai, rõ là một ngày hè tình tứ.

Bùi Dương và Bạch Cẩn không đổi sắc mặt đi qua, duy trì khoảng cách khắc chế cùng đối phương. Đi tương đối xa, hai người vẫn im lặng, cũng không biết nên nói cái gì, ngày hè gió oi bức, Bạch Cẩn thoái ý, “Hay về...”

“Hay đi cửa hàng đồ ngọt ngồi một lúc...” Không ngờ Bùi Dương cũng mở miệng vào lúc này, Bạch Cẩn gượng cười, “Anh còn muốn đi à?”

Bùi Dương nhấp môi dưới, mở miệng nói: “Nếu em mệt rồi, anh đưa em về.” Anh đi qua cô đang toan đi đề xe.

“Không cần khách khí đâu, nhà em rất xa. Em có thể ngồi xe thuê.” Bạch Cẩn gọi lại anh sau lưng.

Bùi Dương bỗng nhiên quay người, Bạch Cẩn suýt đụng vào anh, vội vàng phanh lại. Bùi Dương cao hơn cô không ít, cho dù đi giày cao gót thì Bạch Cẩn cũng chỉ đến cằm anh, bởi vì khoảng cách quá gần, Bạch Cẩn nhìn lên chỉ nhìn được cái cằm đường nét thanh tú, và môi anh đỏ bừng. Có lẽ là do thường xuyên nhếch lên, bên môi có hai cái xoáy, xem ra lại nom giống lúm đồng tiền. Anh hơi cúi đối diện mặt Bạch Cẩn, Bạch Cẩn hơi mất tự nhiên tránh sang bên cạnh, nghe thấy giọng anh nặng nề ở bên tai, “Bạch Cẩn, em đừng cảm

thấy nặng nề, anh theo đuổi em là do anh cam tâm tình nguyện. Em đừng cảm thấy thua thiệt.”

Quen biết một thời gian, anh cũng coi như hiểu cô, nợ người ta một tí liền phải trả một tí, nói chuyện tình cảm như làm ăn, trông như tiến thoái lưỡng nan, vắng lai anh tình tôi nguyện, thực ra là thứ triết học xử thế lạnh lùng — — tôi không nợ bạn thì bạn cũng đừng phiền tôi. Anh không dám làm gấp quá, lại không dám cách quá xa, không dễ dàng gì gặp phải cô trong thành phố này, Bùi Dương cảm thấy đây là món quà trời cao ban cho, dù thế nào cũng không muốn buông tay.

Bạch Cẩn tránh môi anh tới gần, cảm thấy cục diện này hình như trở nên ngoài tầm kiểm soát, cô không quen đối mặt với Bùi Dương như trước mắt, anh khác hơi nhiều so với ấn tượng thiếu niên của cô.

Anh không ngây ngô như trong trí nhớ, trong ấn tượng mơ hồ cô luôn chọc cho anh đỏ bừng cả khuôn mặt, rõ ràng lớn hơn cô ba tuổi, nhưng Bùi Dương mãi cứ ngượng ngùng như cậu em trai, cả hôn cũng là Bạch Cẩn dạy anh. Sao lại có sự mạnh mẽ và cảm giác áp bách, và khí thế đàn ông trưởng thành đập vào mặt như giờ, khiến Bạch Cẩn nhất thời không biết làm sao.

“Bùi Dương, anh để em suy nghĩ thật kỹ, em đâu có không hiểu nhân tình như vậy.”

Bùi Dương liếc cô một cái thật sâu, “Rồi, anh chờ được.” Dù sao cũng đã đợi lâu như vậy, anh không quan tâm thêm chút thời gian.

Bóng cây bị gió đêm lắc lư, pha tạp trên mặt anh, ánh trăng chậm chạp chảy qua lông mày, sống mũi, gương mặt anh, trong mắt có vòng xoáy như màu mực, cảnh tượng chung quanh bị đôi mắt kia hư hóa, Bạch Cẩn tránh mắt của anh, không nghĩ ra nổi một câu trả lời, chỉ bối rối gật đầu, quay người vội vàng đi xa.

Chương 5: Thấy việc nghĩa thì hăng hái ra tay?

Tải ebook: dtv-ebook.com

Nói là muốn cân nhắc, nhưng từ đầu đến cuối Bạch Cẩn không biết làm sao mới cân nhắc được rõ ràng. Xuất phát từ tình huống cụ thể, Bùi Dương đúng là một người không tệ, lại quen biết nhau từ bé, nhân cách xem như hiểu rõ, tính tình cũng hợp. Nhưng nếu như Bạch Cẩn nhớ không lầm, năm nay Bùi Dương hai mươi tám tuổi, một người đàn ông hai mươi tám tuổi, tuổi trẻ tài cao, kinh nghiệm yêu đương ít, mình lại là tình đầu của anh, tự luyện nghề một tí, bản thân mình đây nên coi là mối tình đầu trong sáng khó quên. Nhiều năm không gặp lại tương phùng, một mối tình như thế rất dễ dàng khiến đàn ông nhớ lại tình cảm thiếu niên, nên là Bùi Dương nhanh như vậy đã tỏ tình với cô cũng không có gì là quá lạ. Nhưng quan trọng nhất chính là, dưới tình huống kiểu này, yêu đương rồi rất dễ dàng khiến chuyện cưới gả đi vào danh sách quan trọng, dù sao tất cả đã là trưởng thành, ra mắt rồi mới quen ba tháng cũng có thể đính hôn, chớ nói chi là thân phận tình cũ như họ. Con người chốn đô thị, đối với chuyện yêu đương và hôn nhân đều tính toán tỉ mỉ.

Thế nhưng Bùi Dương cũng không phải hiểu cô thật sự, tối thiểu là không phải hoàn toàn. Đối với anh cô cũng không xúc động tới mức muốn nước chảy đá mòn rồi cơm cà cháo hoa gì. Nói cho cùng Bạch Cẩn là người phụ nữ đặc biệt thực tế lại hồ hững, trong tiềm thức cô từ chối tất cả phiền phức tiến vào cuộc sống của cô, dù là dùng lá cờ gì, tình yêu hay là hôn nhân, bởi vì trong mắt cô những thứ này đều không có gì là cam đoan, mà cô thì lại cực tuyệt lửa tình và kích động hormone. Nhất thời yêu đương nếm thử đồ tươi mới thì là có thể, một khi dính đến lâu dài rồi liên lụy và ràng buộc thì Bạch Cẩn tuyệt đối chạy nhanh hơn ai hết. Đừng bàn đến Bùi Dương nhìn là biết đầu óc anh là kiểu cố chấp đến chết, tâm tính như Bạch Cẩn bây giờ mà kết giao với người như vậy là không thích hợp và thành thật nhất.

Cho nên, trải qua một hồi cân nhắc thiệt hơn, trong đầu Bạch Cẩn gọn gàng linh hoạt vẽ một dấu X to đỏ tươi trên tên Bùi Dương.

— — bị loại!

Tháng tám là mùa khai giảng đại học, quán cà phê Bạch Cẩn là quán trang trí cao cấp nhất, hoàn cảnh ưu mỹ nhất, giá cả và hương vị phù hợp nhất trong khu đại học, hai tháng nay làm ăn luôn không tệ.

Nhân viên quán đang bận rộn lại phát hiện anh chàng tinh anh lúc trước theo đuổi chị chủ xinh đẹp đã lâu rồi không có tới quán.

“Chị Bạch, sao cái người đẹp trai lần trước theo đuổi chị gần đây cũng không thấy đến vậy? Có phải là thấy chị quá lạnh lùng nên theo đuổi cô khác rồi không?” Hoàn Tử tò mò xích lại gần Bạch Cẩn, nom hóng hớt đáo để.

Bạch Cẩn kiểm tra đối chiếu giấy tờ, cũng không ngẩng đầu mà hững hờ trả lời: “Đúng vậy đúng vậy đó, chị vừa lạnh lùng lại còn keo kiệt, thích nhất là trừ tiền lương nhân viên, người ta ngứa mắt chị nhỏ mọn như vậy, nên đi tán người khác chứ sao.” Nói xong vô cùng uy hiếp cong môi cười một tiếng với cô ấy.

Tần Vũ một bên đang lau sàn bỗng nhiên đâm đồ lau nhà xuống một cái, chững chạc đằng hoàng nói: “Nói vậy, Bạch Mỹ Nhân nhà mình trẻ tuổi xinh đẹp thiện lương hào phóng, chắc chắn là anh kia không có mắt!”

Tần Vũ là nhân viên mới tuyển, cậu trai cao gầy trắng trẻo lại rất là khỏe, càng quý hơn chính là có cái miệng ngọt thường chọc khiến các cô nàng vui vẻ, vừa tới không lâu mà sinh viên nữ làm khách quen trong quán này bèn có thêm không ít, kết quả là Bạch Cẩn rất thích cậu.

Hiếu Tĩnh và Hoàn Tử cười ha ha, “Tần Vũ cậu nịnh giỏi ghê ấy a ha ha ha ha ha — — “

Bạch Cẩn ưu nhã cong khoe miệng lên bốn mươi lăm độ, chậm rãi nói: “Hình như tháng này thu nhập không lạc quan lắm, trời ôi có cần tính giảm lương một tí không nhỉ?”

“Vụt” một cái Tần Vũ tót đến bên cạnh cô, bưng trà rót nước nắn vai đấm lưng, mặt cười đến xán lạn dị thường, “Bạch Mỹ Nhân ngồi đến trưa mệt không? Vai mỏi không ạ? Em giúp chị xoa bóp nhé... Có cần uống miếng nước nghỉ ngơi một tí không? Hay em đi rót ly cà phê ngay nhé? Hay gần đây chị thích uống trà hơn? Ờ — — “

Bạch Cẩn bị cậu bóp buồn muốn chết được, vừa tránh vừa cười, “Phấn đi, sợ cậu quá, đi làm việc đi, trăm phải phê duyệt tấu chương.”

Tần Vũ cười hì hì nghiêng mắt nhìn cô một cái, khẽ giọng, “Dạ — —” uốn éo cái eo nhỏ chuồn đi.

Bạch Cẩn bật cười lắc đầu, tiếp tục công việc.

Bình thường đến trưa Bạch Cẩn quen về nhà làm đồ ăn, cô nhắc một câu vào trong quán, mấy tên tiểu quỷ gật gật đầu vàng vâng dạ dạ, Bạch Cẩn yên tâm đi.

Trên đường về còn đang lo việc mở thêm chi nhánh.

Quán này vốn là lúc sinh tiền bố mở cho cô, đến sau khi cô tốt nghiệp bèn trực tiếp chuyển sang tay cô. Vừa mới bắt đầu kinh doanh Bạch Cẩn cũng không biết làm thế nào, khi đó bố vừa qua đời không lâu, tâm trạng cô sa sút cũng không đoái hoài quản lý, quán kinh doanh một thời gian rồi rơi vào mơ hồ, cô cũng mất đi nơi sinh sống ban đầu. Ngơ ngơ ngác ngác hơn mấy tháng, mới tỉnh dậy khai trương một lần nữa, thuê người, làm ăn, cứ thế mới dần dần có khởi sắc. May sao chọn khu vực ổn, mà đã được bố mua lại, không cần cô đóng tiền thuê, dựa vào việc xử lý một quán đã đủ để Bạch Cẩn chi tiêu sinh hoạt.

Bố Bạch quả thực đủ hiểu con gái mình, biết trời sinh tính cô lười nhác, bản thân có cái quán nhỏ dù không đến mức giàu nứt vách, nhưng cũng đủ sống, lại thanh nhàn, không cần hối hả ngược xuôi, cũng rất hợp Bạch Cẩn.

Qua mấy năm cũng coi là có ít tiền tiết kiệm, Bạch Cẩn nghĩ làm việc khác quá phiền phức bản thân mình lại không giỏi quản lý tài sản, không bằng mở thêm một chi nhánh, nguồn cung khách hàng đã thông, con đường mình kinh doanh quen thuộc cũng không cần phiền người khác, làm cũng thuận tay.

Nghĩ như vậy bèn đi tới cổng đại học nào đó, phía trước là một cái giao lộ rẽ ngoặt, có một đám người hình như đang vây nhau xem cái gì đó, xe cô bị đám người ngăn lại đều ào ào đi vòng, người hiểu chuyện thì dừng lại quan sát.

Con đường Bạch Cẩn định đi chợ thức ăn thế là đành phải rẽ đám người ra khó khăn đi qua. Đầy từng lớp từng lớp người ra mới biết bên trong hóa ra là một trận đại chiến với con giáp thứ mười ba.

Năm sáu người phụ nữ trung niên thể hình hung hãn lôi một cô gái trẻ tuổi xem ra rõ vẫn là sinh viên, vừa đánh vừa mắng, “Đồ con giáp thứ mười ba! Đồ dê tiện! Đồ mặt giặc phá hoại gia đình nhà người khác!”

“Xem tao đập nát cái bản mặt mày ra, để xem sau này mày lấy cái gì đi quyến rũ đàn ông!”

Từng bàn tay vỗ lên trên mặt cô gái, còn kèm theo mấy ngụm nước bọt. Người chung quanh vây xem phần lớn hờ hững nhìn, có người còn lấy điện thoại ra chụp ảnh. Cô gái tóc tai bù xù, co rúm mình lại, quần áo trên người đã không chỉnh tề, mặt đầy vết tay toàn là nước mắt.

Có mấy tên đàn ông hèn hạ một bên ồn ào, “Đánh chết đồ tiện nhân kia đi, xé quần áo nó ra ha ha...”

Cô gái nghe thế càng thêm hoảng sợ co về sau, mấy người phụ nữ thật sự như được cổ vũ, hai ba bác gái xông lên đè lại bả vai cô ấy, một người vén tay áo lên nhanh gọn lột sạch sẽ bộ đồ trên người cô gái. Đám người chung quanh bật ra một tràng tiếng được quá.

Cơ thể trẻ tuổi trắng bóng hờ hang trước mặt công chúng không sót thứ gì, cô gái bụm mặt kêu khóc, thân mình cong lại nằm rạp trên mặt đất muốn che chút da thịt đang trước, lại bị mấy bác gái giật tóc lật qua.

Có đôi khi đàn bà rất biết làm sao để làm nhục đàn bà, từ thơ ấu đến thiếu niên rồi trung niên, giữa những người phụ nữ luôn là tình trạng đối địch, sự đối địch này không phân tuổi tác hay hình dạng, chỉ cần là vì đàn ông, phụ nữ có thể tàn sát đồng loại của mình chẳng còn gì, mà người đàn ông gây nên chiến tranh lúc đó thì thường không thấy tầm hơi.

Bởi vì trò hay đang trình diễn, bị một số người ngăn đường đi, Bạch Cẩn “Bị ép” xem mà quá trình “Sát hại”. Trò hay đã qua cao trào, mọi người cũng dần dần cảm thấy không thú vị nữa, thế là tan đàn, con đường nhỏ trước mặt dần dần có thể thấy rõ ràng.

Đang đi qua cạnh mấy bác gái kia, trò hay bỗng nhiên xuất hiện cao trào. Bạch Cẩn vốn không muốn xen vào chuyện bao đồng, thế nhưng khóe mắt thoáng nhìn, cảm thấy việc này vẫn nên ra tay cho thỏa đáng.

— — gia đình phân tranh cô không xen vào, đánh đập người khác bị thương thì coi như quá đáng rồi!

Chương 6: Ra tay cứu giúp

Tải ebook: dtv-ebook.com

Một cánh tay trắng nõn nhỏ bé yếu ớt nằm ngang giữa đường lớn, dưới ánh mặt trời rực rỡ dễ thấy vô cùng, mấy bác gái hình như vẫn không cảm thấy hả giận, móng tay nhọn để cào từng vết đỏ tươi trên cánh tay, bả vai, trên gương mặt cô ấy. Một người phụ nữ hùng hùng hổ hổ nói, “Đồ dê tiện — — xem sau này mày còn dám quyến rũ chồng của người khác không — — hôm nay tao không xé nát mày — —” vừa nói vừa dùng một chân giẫm lên cổ tay cô gái. Mũi chân ấn xuống nhỏ cổ tay bé nhỏ yếu ớt hung hăng vặn mấy cái, cô gái la hét đau đớn không ngừng, nhưng không có ai đồng tình với một “con giáp thứ mười ba”, đều đáp lại dùng tâm thái đáng đời để xem.

Bác gái đang hành hạ kia hình như cảm thấy vẫn chưa đủ, giơ chân lên lần nữa toan làm lại chiêu cũ, bỗng nhiên cảm thấy phía sau lưng của mình bị ai đó bấu chặt, nhất thời bà ta không phòng bị lão đảo mấy bước về sau.

Xoay người một cái trông thấy một cô gái trẻ thanh tú động lòng người, mặt mày thanh lệ, đang khẽ mỉm cười nhìn mình.

Vừa nhìn thấy cô gái trẻ như yêu tinh thế này, đám bác gái lập tức xông tới, bác gái mới vừa rồi bị kéo góc áo tức giận hỏi, “Con gái con đũa mày kéo tao làm gì?”

Nhìn ra được địch ý trong mắt đám phụ nữ trung niên, Bạch Cầm ôn tồn nói, “Các dì à, các dì đánh cũng đánh đủ rồi mà mắng cũng mắng đủ rồi, có thể thả bạn ấy đi không?” ngón tay cô trắng nõn nằm trên cô gái nằm rạp trên mặt đất khóc lóc, muốn nói đạo lý với mấy người này một tí: “Bạn ấy là bạn cùng phòng của cháu, bình thường trông rất ngoan ai biết lại làm ra đến chuyện thế này? Đã sai cũng sai rồi, các dì cũng mắng đánh rồi, có thể tha cho bạn ấy một lần không? Dì xem trời nắng to thế, một đứa con gái cứ phơi dưới mặt trời thì

sớm muộn sẽ sứt mất. Đến lúc đó lại có bề gì thì có phải khó xử lí không ạ?”

“Đồ mặt giặc thế này, đúng là thích ăn đòn, không thì không nhớ lâu — —” đám bác gái rõ là không để mình bị đẩy vòng vòng, một người trong đó còn toan tiếp tục đập lên cổ tay cô gái, cô gái ngửa mặt lên, đôi mắt đã khóc sưng lên thấy Bạch Cẩn, về mặt cầu cứu.

Bạch Cẩn bước nhanh lên giữ chặt người phụ nữ kia, thu lại nụ cười một mực duy trì, bình tĩnh nói: “Dì mà đập thêm một cái xuống thì tay phải cô gái này liền xem như phế luôn, nếu mà nháo đến cục cảnh sát, bệnh viện nghiệm thương các dì cũng không được điều gì tốt lành. Huống chi các dì làm thế là coi như là ẩu đả phi pháp, nếu báo cảnh sát bạn ấy chính là người bị hại. Thôi giờ tha cho bạn ấy một lần, có chuyện gì về sau có thể nói tiếp. Cháu thấy các dì đều là người hiểu chuyện, đạo lý này cũng sẽ hiểu chứ ạ?”

Mỗi chữ mỗi câu Bạch Cẩn nói với họ đều nói rõ thiệt hơn, nhưng cô quên là lúc phụ nữ đang tức giận thì nghe chả vào cái giống đạo lý gì.

Đám bác gái đã không còn kiên nhẫn nghe mấy thứ thao thao bất tuyệt này, vén tay áo lên cười lạnh nói, “Phá hoại gia đình người khác còn có lý à? Còn báo cảnh sát bọn tao à? Tao cũng phải lên cục cảnh sát để phân xử thử, là tao phạm pháp hay là làm bừa thì hợp pháp!”

Phụ nữ trung niên giọng to, há miệng là muốn làm cái loa phừng, đám người lại dần dần vây tới, mấy bác gái đi tới đi lui như biểu diễn, càng nhiều người càng hoành tráng, “Bà con nói xem có đúng không? Làm bừa bịch của người ta mà còn có lý à?”

Mọi người chống nạnh gật đầu, “Đúng đấy. Loại con gái thế này phải cho nó một bài học.”

“Cái cô kia là ai vậy? Trông cũng lẳng lơ lắm, có phải là cùng một bọn với con Tuesday kia không?”

“Giời ôi loại con gái này nhìn là biết cũng không phải con nhà đứng đắn rồi, bà nhìn cô ả mặc như thế, váy ngắn như vậy, chắc cũng không phải cái thứ con gái gì tốt cho cam...”

...

Bạch Cẩn đứng giữa ánh mắt đám người, nghe người chung quanh ồn ào, lập tức im lặng nhìn trời — — được rồi, cứu người cứu không nổi, mình lại bị mắng, không nên quản mấy chuyện vớ vẩn thế này!

Nghĩ thì mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Bạch Cẩn vẫn không thể khoanh tay đứng nhìn, mặc cho cô bé này ở đây, không chết thì cũng tàn cánh tay.

Cô muốn mở miệng van nài đám người này, một cái bác gái hung ác nói, “Con gái như cô đừng xen vào chuyện bao đồng, cô đã cùng ký túc xá với con mặt giặc này, tôi thấy cũng giống nhau thôi, cô mà còn lảm miệng thì cẩn thận chúng tôi không khách khí — — “

“Đúng đấy, mày là thá gì, đến lượt mày đến quản chuyện của chúng tao à?”

Trong mắt Bạch Cẩn tỏa ra ý lạnh, mặt không chút thay đổi nói: “Hết cách rồi, ai bảo tôi gặp phải, chuyện này tôi nhất định phải nhúng tay.” Đoạn kéo cô gái nằm rạp trên mặt đất, cởi áo khoác chống nắng dài màu đen mặc trên người che cho cô ấy.

Một hành động đó rõ ràng dẫn lửa ngay trên đám phụ nữ trung niên nổi nóng. Một người nhanh chân đi lên hai bước, nâng bàn tay lên toan tát lên mặt Bạch Cẩn.

Nhác thấy bàn tay kia rơi xuống, Bạch Cẩn muốn tránh ra sau lại bị ai đó xô một cái, lão đảo hai bước về phía trước. Mắt thấy không tránh thoát, một cái bóng đen đứng ở trước mặt Bạch Cẩn, ngăn cho cô.

Đau đớn trong dự đoán cũng không có đến, Bạch Cẩn nháy mắt mấy cái, trông thấy cánh tay bác gái đang bị một cánh tay khớp xương rõ ràng nắm lấy, chủ nhân của cái tay kia đưa lưng về phía cô, giọng truyền đến rõ ràng: “Mong bà dừng tay, tôi là luật sư của cô đây, có chuyện gì có thể nói với tôi.”

Đám bác gái sững sốt, mãi mới kêu la, “Nói với anh chuyện gì? Luật sư thì ngon lắm à? Chúng tôi trị bồ bịch thì can gì tới anh?”

Giọng người phụ nữ này nghe vào thì mạnh mẽ, nhưng rõ ràng không bén nhọn cao giọng bằng vừa rồi. Thật ra mấy người này cũng biết tụ tập đánh người không đúng, đến đồn cảnh sát họ cũng không được lợi gì. Đối mặt với một người đàn ông tự xưng là luật sư, thật ra trong lòng họ cũng có phần không đủ niềm tin. Hơn nữa người đàn ông này nhìn qua thì âu phục giày da khí vũ hiên ngang, quả thực giống một luật sư.

Sắc mặt Bùi Dương bình tĩnh, “Tôi không hoàn toàn trông thấy chuyện đã xảy ra, nhưng vừa rồi tôi quả thực tận mắt nhìn thấy bà muốn tổn thương cô gái này, giờ tôi muốn dẫn cô ấy đến bệnh viện kiểm tra thương tích, nếu như phát hiện có vấn đề gì, chúng tôi giữ lại quyền khởi tố với các bà.” Nói xong còn đường đường chính chính lấy ra danh thiếp đưa cho đám bác gái.

Đám bác gái sững sờ nhận lấy, sau đó trơ mắt nhìn người đàn ông trẻ tuổi chen ngang này dẫn theo hai cô gái lên xe rời khỏi.

Đám người tụ tập nghị luận ầm ĩ, một trò hay xem xong nghe hết, cuối cùng lại lao nhao phát biểu cao kiến, rồi cũng tản đi bận rộn kiếm sống cho mình.

Bùi Dương lái xe đến một nơi ẩn nấp, trên xe cô bé kia mặc lại quần áo của mình, đi xuống xe cúi đầu nhỏ giọng nói cảm ơn Bạch Cẩn và Bùi Dương.

Bùi Dương gật gật đầu không nói gì, Bạch Cẩn mỉm cười, “Không sao... nhưng mà... Sớm biết như thế, sao lúc trước còn như thế?”

Cô gái cúi đầu, vẻ mặt lộn xộn, thấy không rõ biểu cảm, im lặng mãi mới nói khẽ: "... chị không hiểu đâu."

Bạch Cẩn tự biết nhiều lời, xin lỗi nói, "Xin lỗi, chị vốn không quyền đánh giá..."

Cô gái lắc đầu, lập tức nói: "Hôm nay nhờ có chị, về sau có cơ hội gặp mặt em nhất định sẽ đáp tạ đền hoàng— —" cô ấy để lại điện thoại, sau đó vội vàng đi.

Bùi Dương ở một bên vừa hay hút xong một điếu thuốc, nhìn về phía cô, lúc này Bạch Cẩn mới lo lắng nói chuyện với anh: "Thật sự anh tới quá kịp thời, cảm ơn."

"Vừa hay đi ngang qua." Thật ra cũng không tính là vừa hay, chỉ là đến quán tìm cô, được cho biết cô vừa ra cửa, thế là hỏi đường cô hay đi, lúc đó mới đụng.

Bạch Cẩn cười ha ha, "Thật đúng là khéo."

Bùi Dương mở hai nút áo tây, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, "Ừm — — một giờ, trưa chưa ăn nhỉ, muốn đi chỗ nào? Ăn gì nào?"

"A?" Bạch Cẩn hơi ngơ ra, nhanh chóng trả lời, "À à lúc đầu em muốn về nhà ăn..."

"Được, trưa nay ăn ở nhà em."

Chương 7: Tâm trạng khi yêu

Tài ebook: dtv-ebook.com

*Nguyên văn [花样年华] hay In the mood for love – tâm trạng khi yêu, do Trương Mạn Ngọc và Lương Triều Vỹ đóng chính.

“Ờ...” Bạch Cẩn ngỡ ngác bị anh đẩy lên xe, lái xe đi thẳng đến chợ bán thức ăn gần đó.

Chợ thức ăn kiểu này không sạch sẽ gọn gàng như mua trong siêu thị, con đường nhỏ chen chúc toàn những người đến người đi, trên mặt đất là bùn dơ cáu bẩn, trong từng hàng dọc lập chất đống các loại rau quả thịt thà tươi mới, tràn ngập một thứ mùi đặc hữu của chợ bán thức ăn.

Áo khoác đặt trên xe, Bùi Dương mặc áo sơ mi trắng và quần tây, từng sợi tóc đều chỉnh chỉnh tề tề, dáng người thẳng thớm, trông thế nào cũng như đang định đi tham gia một cuộc hội đàm vậy, lại đi trong khu chợ bán thức ăn tràn ngập khói lửa nhất.

Trong lòng Bạch Cẩn cũng cảm thấy đặc biệt không ổn, khóe mắt lén quan sát nét mặt của anh, phát hiện người ta thần tình lạnh nhạt, cả lông mày cũng chẳng có nhú một cái, còn đặc biệt tự nhiên liếc nhìn rau quả trong hàng, ngón tay thon dài trắng trẻo hất lên lựa lật trong cái thớt gỗ dầu mỡ đen nhánh, càng khiến đôi tay khớp xương của anh trông rõ ràng. Chợ bán thức ăn u ám không thấy trời, cho dù trong hoàn cảnh lờ mờ như vậy mà gò má anh vẫn thanh tú, dựa vào gương mặt này nên lúc Bạch Cẩn mua thức ăn cũng có thể được lợi một tí.

— — chắc chắc, trị số nhan sắc cao thì có đi ể trong WC vẫn đẹp hơn người bình thường. Câu nói này quả nhiên là chân lý.

Mua một con cá cùng chân gà và hai mớ rau xanh, Bùi Dương xe nhẹ đường quen lái xe đến dưới lầu chung cư Bạch Cẩn.

Lúc xuống xe Bạch Cẩn hỏi, “Làm sao anh biết em ở chỗ này?”

Thần sắc Bùi Dương thản nhiên khóa kỹ xe, dẫn trước cô một bước vào nhà lầu, nhàn nhạt bỏ một câu, “Họ nói với anh.”

Bạch Cẩn đứng tại chỗ mà nghiêng rặng — cái “họ” này không cần nói cũng biết chính là đám nhân viên giỏi giang của cô, quả nhiên là tay bán chủ có có nghề! Về nhất định phải trừ lương!

Biết tòa nhà nào thì cũng coi như thôi, thế mà Bùi Dương không đợi chủ nhân là cô đây dẫn đường, nhấn chuẩn thang máy lầu sáu, cầm theo một túi lớn đồ ăn vững vàng đi tới 603.

Bạch Cẩn đi phía sau thấy thế mà bức hết cả mình, lần nữa quyết định sẽ trừ lương cái đám kia!

Khi cô âm thầm hạ quyết tâm, Bùi Dương quay đầu nhìn cô một cái, nghi ngờ nói: “Không phải chỗ này sao? Mở cửa đi em — — “

...

Bạch Cẩn móc chìa khoá ra để anh đi vào trước.

Bùi Dương vừa vào cửa liền bị một cái bóng đen bổ nhào vào trên đùi, cúi đầu nhìn thì là con chó trắng toàn thịt nần nần, mở to đôi mắt đen nhánh nhìn anh.

“Tiểu Bạch, chị ở chỗ đây này — —” Bạch Cẩn ngồi xổm xuống ôm lấy chó con, “Ngại quá đây là chó em nuôi, không dọa anh chứ?”

“Không sao.” Bùi Dương đi đến phòng bếp buông đồ ăn xuống, Bạch Cẩn để Tiểu Bạch qua một bên, thay dép lê tạp dề bèn đẩy người đàn ông này ra phòng khách.

“Người tới là khách, để em làm cơm đi, anh đi ra phòng khách ngồi một lúc trước, tí em bảo anh, điều khiển TV ở trên ghế sa lon — — “

“Ừm, được.” người đàn ông nghe lời vô cùng, cũng không sính chủ nghĩa đàn ông muốn khoe tài nấu nướng, trực tiếp ra ngoài.

Bùi Dương đến sofa ngồi xuống, cũng không bật ti vi, yên lặng đánh giá toàn bộ căn nhà. Phòng khách rất sạch sẽ, đối với một cô gái mà nói thì lại có vẻ hơi đơn điệu trống không, nhà toàn là nhu yếu phẩm sinh hoạt, ghế sofa bàn ăn ghế ngồi... Không có thứ gì dư thừa, trên mặt bàn ngoài một bộ đồ uống trà thì không có gì khác. Ban công còn có nuôi mấy bồn thực vật, tươi tốt có vẻ rất giàu sức sống. Bốn phía dán giấy dán tường màu trắng thuần, trên đó có mấy nhánh hoa sen quấn lại, cũng cực kì mộc mạc.

Bùi Dương nhìn cô gái bận rộn trong phòng bếp, khẽ mỉm cười một cái — — phẩm vị cuộc sống của cô và bản thân cô lại rất hợp, truy cầu sự giản đơn thuận tiện, đối hết thảy những thứ chuyện phiền phức cô đều trốn tránh.

Bạch Cẩn nhưng không biết người đàn ông phía ngoài lại đang phỏng đoán sở thích của cô thông qua sự vật bên ngoài, không hề phí sức thể hiện tài bếp trong không gian nhỏ.

— — ờ, cá quế *hấp ăn rất ngon, về phần chân gà thì... Dương nhiên làm gà rán KFC rồi.

*Hay còn gọi là cá rô Trung Quốc

Nhớ lại trong tủ lạnh còn hai chai Cocacola, Bạch Cẩn nói với Bùi Dương ngồi trong phòng khách: “Giúp em lấy hai chai Cocacola trong tủ lạnh được không? Ngay ngăn phía trên nhất ấy.”

“Nhìn thấy rồi— —” Bùi Dương lấy Cocacola ra, lại hỏi thêm một câu, “Còn cần gì không?”

“Nếu tiện thì cầm một khay đá trong ngăn đông cho em nhé cảm ơn anh... Ồ, chất thịt chân gà đã ướp lạnh tốt hơn...”

Bùi Dương đưa CocaCola và đá cho cô, Bạch Cẩn đổ đá trong tô đựng chân gà, định ướp lạnh mười phút. Bùi Dương cũng không đi, cứ dựa khung cửa nhìn cô làm.

Bạch Cẩn không quen bị người khác nhìn chằm chằm lúc làm đồ ăn như thế lắm, thế là nghĩ ngợi rồi lại rất tự nhiên sai anh nói: “Anh đã rảnh như vậy, hay là giúp em rửa một tí thức ăn?”

“Làm.” Bùi Dương trả lời, nhìn dây lưng tạp dề cô hơi rũ xuống còn nói thêm, “Dây lưng tạp dề em lỏng kìa — — “

Bạch Cẩn tay đầy dầu mỡ không suy nghĩ gì liền nói “Giúp em buộc được không tay em có dầu...”

Bùi Dương đi đến vòng hai tay qua eo của cô, chuẩn xác tìm được dây lưng mỏng manh, lồng ngực tới gần lưng của cô, đầu lại chuyển qua một bên gò má của cô, nhìn cô làm cá.

Không gian thực sự là nhỏ quá, không khí giữa hai người hơi vi diệu, lại không tiện mở miệng quấy rầy, Bạch Cẩn thực sự là không ngờ Bùi Dương sẽ làm hành động “không lịch sự lắm” thế này, khoảng cách như vậy, đổi thành bất kỳ người đàn ông nào khác thì Bạch Cẩn đã sớm chủ động tránh lui rồi, thế nhưng mà Bùi Dương... Nhiều lần từ chối thì ai cũng sẽ bị tổn thương, huống chi anh mới vừa cứu cô trong cơn nguy khốn.

Anh áp sát gần quá, Bạch Cẩn gần như có thể cảm nhận được nhiệt độ trên lồng ngực của anh, cơ thể mất tự nhiên nghiêng hướng về phía trước, tay đang xẻ một đường trên thân cá cũng suýt nữa cầm không vững dao, nghe thấy giọng Bùi Dương ở bên tai, “Lấy dao phay — — “

— — còn không phải vì anh à!

Bạch Cẩn oán thầm trong lòng, người gây ra họa lại buộc dây lưng lại nhanh chóng, cầm rau xanh qua một bên rửa.

Gần một giờ giày vò qua đi, rốt cục có thể ăn cơm.

Tay nghề Bạch Cẩn không thể nói là quá tốt, nhưng đã là không tệ rồi, chỉ ít con cá quế này vừa lửa, tươi non ngon miệng, chân gà cũng đạt được mức “Sắc hương đều đủ”.

Hai người đều không quen nói chuyện lúc ăn cơm, thế là yên lặng không nói gì, chỉ có tiếng bát đĩa va chạm.

Bạch Cẩn là ăn cơm mà chẳng nghĩ gì, Bùi Dương lại chú ý thấy cô không ăn da cá, luôn chờ anh kẹp phần có da cá phía trên cô mới gắp thịt cá.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Bùi Dương kiên trì muốn rửa chén, Bạch Cẩn đành phải để anh buộc cái tạp dề hoa nát bét, người đàn ông đứng bồn rửa cúi đầu tỉ mỉ cọ rửa chén đĩa, vẻ mặt rất chân thành. Bạch Cẩn phát hiện dù anh làm cái gì cũng nghiêm cẩn giống như đang làm nghiên cứu vậy, bỗng sinh ra một suy nghĩ là “Anh ấy làm một người đàn ông chăm lo cho gia đình cũng rất hợp”.

Bạch Cẩn lập tức bị suy nghĩ đáng sợ của mình hù dọa, đảo mắt nhìn lại cái áo sơ mi cao cấp và đồng hồ giá không rẻ của anh, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Lúc này bên ngoài ánh nắng đang rực, bình thường lúc này theo thói quen Bạch Cẩn đã ngủ trưa rồi, nhưng Bùi Dương còn ngồi trên ghế sofa, vừa ăn no cũng không thể đuổi người, Bạch Cẩn nghĩ ngợi nói với Bùi Dương, “Không vội đi, hay là xem băng đĩa.”

“Được.”

Bạch Cẩn liền chọn một bộ phim của Lương Triều Vỹ và Trương Mạn Ngọc là “Tâm trạng khi yêu”.

Chung cư Hong Kong nòng đậm không khí thế kỷ trước xuất hiện trên màn hình, đôi nam nữ cùng gặp cảnh gia đình ngoại tình bởi vậy mà thương xót nhau, sinh ra thứ tình yêu khó kể thành lời.

Trương Mạn Ngọc cường điệu nói với Lương Triều Vỹ: “Chúng ta không giống họ.” Không biết là nói với anh hay là đang thuyết phục chính bản thân cô.

Bùi Dương chậm rãi nói: “Cô ấy không ngừng ám chỉ mình đừng động lòng, nên lần nào cũng nói không giống. Nếu thật sự là không giống, cần gì phải cứ mãi nói ra miệng?” ngử khí anh nặng nề mà có ý riêng, vừa quay đầu lại trông thấy người nào đó đã ngủ trên một đầu sofa.

Đầu Bạch Cẩn nghiêng sang một bên, hai tay ôm lấy đầu gối, cả người nhìn qua trông be bé, mấy sợi tóc đen rũ xuống bên mặt che qua mũi, bị hơi thở nhàn nhạt của cô thổi qua, môi đỏ khế nhếch, có thêm mấy phần hồn nhiên hơn sự khắc chế lý tính lúc tỉnh táo.

Bùi Dương bình tĩnh nhìn một lúc lâu, đi qua nhẹ nhàng giúp cô duỗi tay chân ra, đầu thả trên ghế sofa, mới cầm lấy tấm chăn đắp lên.

Chương 8: Công bằng?

Tải ebook: dtv-ebook.com

Bạch Cẩn tỉnh lại thì đã là chập tối, màn cửa phòng khách vậy mà đã được kéo lên, tia sáng u ám, cô vừa quay đầu bèn thấy Bùi Dương vẫn chưa đi, ngồi cách đó không xa lẳng lặng gõ laptop. Anh chú ý thấy ánh mắt Bạch Cẩn, cũng xoay đầu lại cười cười với cô: “Tỉnh rồi à em?”

Tư thái tự nhiên như ở nhà mình, khiến Bạch Cẩn giật mình có cảm giác như đây là nhà anh. Gật gật đầu, cô đang muốn rót cốc nước, Bùi Dương thật sự như biết vậy, đưa một chén nước ấm qua.

“Cảm ơn.”

Bùi Dương khép laptop, khẽ đứng lên, nhìn đồng hồ trên tay một cái, “Ừm — — vừa hay là giờ cơm tối.” Trông thấy Bạch Cẩn vẫn còn lơ đãng ngồi trên ghế sofa, “Đi nào, ra ngoài ăn.”

“Ờ — — ờ.” Còn chưa kịp phản ứng Bùi Dương bèn kéo cô đi ra ngoài.

Khu vực Bạch Cẩn ở rất phồn hoa, chung quanh không ít quán ăn lớn nhỏ, rất dễ là chọn được một quán không đông.

Quán ăn này rất lãng mạn, dương cầm làm nhạc đệm, hoa hồng trên bàn rực rỡ ướm át, ánh nến xa xăm, người không nhiều, nhưng cũng đều là các cặp đôi.

Bùi Dương đối diện dương dương tự đắc chọn món ăn, Bạch Cẩn bên này đã từ từ lấy lại tinh thần — — từ tối lần trước lúc Bùi Dương muốn cô từ từ cân nhắc Bạch Cẩn đã nghiêm túc đáp anh, đồng thời cũng nói rõ giữa hai người chỉ thích hợp làm bạn. Xem ra anh cũng không có nghe lọt, biến mất nhiều ngày như vậy rồi vốn Bạch Cẩn

tưởng là anh nghĩ rõ ràng, giờ xem ra anh không hề giống như muốn từ bỏ, lại định lấy một thái độ nước ầm nấu ếch xanh* với mình...

*Hội chứng ếch xanh: nếu bỏ con ếch vào nước sôi thì nó sẽ nhảy ra ngay, còn nếu cho vào nước lạnh vào từ từ đun thì sẽ chết từ từ dù không dậy nắp (ewww), ý là cái gì từ từ thì khi tỉnh ngộ đã muộn mất rồi.

Người phục vụ bưng đồ ăn lên, Bùi Dương cắt bỏ bớt tét thành từng miếng vuông nhỏ, đưa tới trước mặt Bạch Cẩn, “Nếm thử xem, bò bớt tét quán này cũng không tệ lắm, đây là chín đến chín mười phần trăm rồi, chắc là em có thể ăn.”

Bạch Cẩn cầm lấy nĩa nhưng không có động đũa thịt bò kia, do dự một chút, cuối cùng vẫn là mở miệng, “anh...”

Bùi Dương lại kịp thời ngắt cô, thần sắc sáng tỏ, “Anh biết em muốn nói gì, nhưng có thể chờ chúng ta ăn xong rồi bàn lại không.” ngữ khí anh nhàn nhạt, nhưng không dùng câu nghi vấn.

Nụ cười nơi khóe miệng anh như là hơi gượng ép, vẫn dùng ánh mắt ôn hòa nhìn cô. Bạch Cẩn im lặng gật gật đầu.

Quán này quả thực ăn làm thức ăn rất ngon, nhưng đôi nam nữ này đều có tâm sự, cùng ăn đến là tẻ nhạt vô vị.

Dùng cơm xong, Bùi Dương dẫn theo cô đi đến bờ sông lần trước gặp mặt. Trăng tròn tựa như đêm đó, người con gái trước mặt cũng hờ hững như vậy. Bùi Dương bỗng nhiên cảm thấy bất lực. Là ai cũng biết không nên miễn cưỡng, giữa nam nữ nếu như thời gian quen lâu rồi mà có một bên thích không bên kia, về sau càng khó hơn, cho dù là ngày sau tiếp nhận rồi, cũng chỉ là lựa chọn sau khi cân nhắc hơn thiệt. Năm tháng dài đằng đặc như vậy, chẳng phải là không có tình yêu thì không sống nổi, vào lúc cô đơn thì sự lựa chọn không có tình yêu như này cũng vẫn có thể xem như là một lựa chọn tốt.

Thế nhưng Bùi Dương biết, Bạch Cầm khinh loại lựa chọn cuối cùng này.

Từ góc độ tục tằng nhất để xem xét, làm phụ nữ, cô có điều kiện ngoại hình đẹp và nguồn kinh tế độc lập, đồng thời có linh hồn trưởng thành tự do, Bạch Cầm dường như mạnh mẽ đến mức không cần lựa chọn một người đàn ông mà mình không có cảm giác để sống qua ngày vào lúc bất đắc dĩ. Và lại cô lý tính đáng sợ, bất kỳ tình cảm gì đều có thể bị cô cẩn thận phân tích, rồi cho ra kết quả thực tế nhất lý trí nhất. Không có bất kỳ một thứ tình cảm gì có thể trải qua sự phân tích thật sự, nhưng trong vấn đề tình yêu cô luôn là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ.

Nhưng cô dường như cũng không biết, còn tưởng rằng mình chỉ là đơn thuần không gặp được đúng người.

Bùi Dương không biết nên làm sao để nói rõ ràng với cô, đây là một ván cờ triết học tình yêu giữa nam và nữ, trên đời có ai có thể nói rõ được đây?

Thế là anh khó khăn mở miệng: “Em nói không thích hợp, anh vẫn không hiểu rõ. Anh nghĩ là giữa chúng ta không có xung đột gì đặc biệt lớn, tính tình chúng ta hợp nhau, kinh tế không chênh lệch lớn, cách sống cũng có thể trùng hợp ở một mức độ rất lớn... Những thứ này đều có thể là cơ sở vun đắp tình cảm. Hơn nữa anh rất thích em, cũng tương đối hiểu em, với em mà nói có lẽ anh là lựa chọn an toàn hơn so với một người đàn ông bình thường.”

Những lời này cũng không phải là lời Bùi Dương thực sự muốn nói với Bạch Cầm, trong câu chữ tràn ngập suy tính tục tằng, không Romantic tí nào. Thế nhưng anh biết, cô là người sẽ không bị một vài thứ gọi là “Lời thật lòng” đả động đến, xuất phát từ tình huống thực tế phù hợp nhất, mới có thể khiến cô một lần nữa cân nhắc quan hệ của nhau.

Bạch Cầm rất không ngờ Bùi Dương có thể nói ra mấy lời như vậy, những điều này đúng là phù hợp với logic suy nghĩ nhất quán

của cô, Bạch Cẩn thất kinh với sức quan sát của Bùi Dương, còn hiểu hơn cô hơn cô tưởng tượng.

Mà người đàn ông trước mặt dùng giọng thành khẩn, mỗi chữ mỗi câu đều là suy nghĩ lâu rồi mới nói cho cô nghe, tựa như anh muốn bày tâm ý thật lòng thành hình dạng cô thích nhất tặng cho cô. Bạch Cẩn không phải tay mới trên tình trường, cô biết được thâm ý trong đó, hiểu được rằng tấm lòng này quý giá. Bởi vì hiểu được, mới càng thêm rung động, mới càng thêm kiên quyết.

“Bùi Dương, chúng ta thực sự hợp nhau. Là con người đều sẽ mềm lòng, lâu ngày khẳng định sẽ có tình cảm. Thế nhưng, anh suy nghĩ thử xem, thứ tình cảm vì quen thuộc mới sinh ra sao có thể thuần túy? Nếu chúng ta yêu nhau, kết hôn, sinh con, đến cuối cùng vẫn là kính nhau như khách, anh không cảm thấy thế này rất đáng sợ sao? Năm tháng rộng dài, trong thời gian lâu như vậy, chúng ta có thể cam đoan không có một khoảnh khắc nào không cam tâm với quan hệ hôn nhân không công bằng về tình cảm sao?” Bạch Cẩn bình tĩnh nhìn anh, như muốn nhìn ra kết quả từ thật sâu trong ánh mắt anh, nhưng mắt của anh lưu chuyển như mực đậm, thần sắc khó dò.

“Anh thực sự quá tốt đến đơn thuần, đáng để một người giống như anh trao toàn bộ thật lòng. Huống hồ đời người dài như vậy, anh tuyệt đối sẽ không chỉ yêu một người. Em không tốt, chỉ ít đối với anh, em không tốt.”

Cô yển chuyển nói những lời này, lại rất có sức hút, câu nào cũng hợp lí, giống như một nhà tư vấn tâm lý tài ba nhất, một cô giáo dạy chuyện đời, đang dạy một thiếu niên lạc lối trong con đường tình cảm.

Bùi Dương sao có thể không rõ ý cô, nhưng anh không tìm thấy một câu nào để phản bác cô. Trên toà án anh có thể rằng sắt rằng đồng lời khéo như đao, giờ lại bị cô làm cho á khẩu không trả lời được. Cô là tay biện luận đáng sợ nhất anh gặp phải, tư duy rõ ràng

logic nghiêm mật, phòng tuyến tâm lý không lọt giọt nước, anh là kẻ ra sức công thành ngu ngốc nhất, dùng hết sức cũng không thể nào rung chuyển nửa phần tường thành dày dặn kia.

Giằng co giữa nam nữ đâu chỉ ở những lời tranh cãi về xuất thế nhập thế của các hiền giả cổ đại. Song về việc này vốn không có đúng sai thắng thua, khi kết thúc ai sẽ nhường bước, rồi cắt ra một vết thương khó mà chữa lành.

Anh còn lại gì để mà nói đây? Nói cái gì để có thể lật lại chút cục diện? Bùi Dương khô rang họng, trong lòng như có thứ gì đó toan xông ra, bị ép chặt lại, lại dùng sức ấn xuống, trùng trùng chìm trong lòng, đâm ra một cái hố nhỏ.

Im lặng hồi lâu, anh nói: “Vấn đề có công bằng hay không mà em nói, anh chưa từng nghĩ qua, anh cũng không dám nói sẽ luôn cam tâm trong mối quan hệ không ngang nhau, nhưng chuyện như vậy cũng không phải là một vấn đề vĩnh cửu bất biến, em cũng nói năm dài tháng rộng, trong lúc đó có lẽ có cái này lên cái kia xuống thì sao?”

Anh muốn dùng một chút khả năng cuối cùng để thuyết phục cô.

Bạch Cẩn rõ ý anh, thờ dài nói: “Bùi Dương, anh biết em không phải loại người như vậy.”

Một câu nói đó tối nghĩa khó hiểu, nhưng Bùi Dương lại nghe hiểu, cô đang nói, không thể bắt đầu yêu anh, từ đầu đến cuối cô hoàn toàn như trước đây.

Hai bên đường cây cối âm u lay động trên mặt đất, ánh trăng nhỏ vụn lạnh lẽo vô cùng, không thể chạm đến. Có một vệt đèn đêm nhờ nước sông mà có màu sắc, gió đêm văng đến lời thì thầm của kẻ có tình. Nhưng mà ai biết thứ tình cảm đó có thể kéo dài bao lâu, có lẽ không chịu nổi một cơn gió đêm.

Cứ như lại qua một mười năm nữa, Bạch Cẩn mới nghe thấy anh nói: “Anh không có cách nào thuyết phục em, nhưng anh cũng không có cách nào thuyết phục chính mình.”

Nói xong câu đó, anh quay người đi, để lại Bạch Cẩn nhìn bóng lưng anh, xuyên qua bóng cây và ánh trăng xen lẫn, dần dần tan biến trong biển người.

Chương 9: Lộ Kiều

Tài ebook: dtv-ebook.com

Một tháng trôi qua rất bình tĩnh, vị trí chi nhánh Bạch Cẩn cũng đã chọn xong, ở ngay trung tâm thành phố phồn hoa, lúc đầu cô cũng không lắm tiền đến mức có thể thuê nổi khu vực đó, khéo sao đây vốn chính là một căn nhà tư, chủ nhà là một cặp vợ chồng già, trước kia đều là giáo sư đại học, sau khi về hưu con họ học ở nước ngoài về mua cho họ căn nhà ở ngay trung tâm thành phố này, nhưng đứa con trai này muốn về Mỹ công tác, hai người già ở trong một tòa to lớn thế ngại trống vắng không có hơi người, nên quyết định cho thuê lâu một. Thông qua bạn Bạch Cẩn tìm tới cửa, cặp vợ chồng nghe nói là mở quán cà phê, không ầm ĩ, lại thấy cô gái Bạch Cẩn là người biết nói chuyện hiểu lễ nghĩa, lập tức đồng ý. Tiền thuê cũng không đắt, vốn người ta cũng không thiếu mấy món tiền kia, chỉ là có một yêu cầu — có rảnh thì lên nói chuyện phiếm với họ nhiều hơn.

Thế là Bạch Cẩn lập tức bắt đầu trang trí mặt tiền cửa hàng. Sợ người già ngại ầm ĩ, đặc biệt khởi công lúc sáng sớm, chập tối lúc hai ông bà ra ngoài tản bộ, thời gian còn lại đều không làm ầm ĩ đến họ. Hai nhà giáo già cũng nhìn ra được dụng ý của Bạch Cẩn, trong bụng càng thích cô bé này, thỉnh thoảng là gọi Bạch Cẩn lên trên nhà họ ăn cơm.

Tiến độ cứ như vậy, vậy mà trong một tháng bèn chuẩn bị xong. Chi nhánh cách nhà Bạch Cẩn hơi xa, mà cửa hàng vốn có cũng cần cô chăm chút, Bạch Cẩn nghĩ ngợi, quyết định để Hiểu Tĩnh đến quán mới làm cửa hàng trưởng. Năm ba đại học Hiểu Tĩnh chuyển khu học, khu mới ở trung tâm thành phố, chăm quán cũng dễ dàng hơn một chút.

Lúc tuyên bố tin tức này, Hiểu Tĩnh sững đến không chịu nổi, trực tiếp ấn một cái dấu môi đỏ chót trên mặt Bạch Cẩn, “Bạch Mỹ

Nhân chị quá là tốt. Em đang nghĩ chuyển đến trường mới thì đi làm bên này không tiện đó, cứ lo có cần xin nghỉ không...”

Bạch Cẩn vừa buồn cười vừa bắt đầu dĩa lau son môi trên mặt, “Biết chị tốt là được, mặt tiền cửa hàng bên kia lớn hơn bên này, trang trí cũng tinh xảo hơn, khu vực cũng tốt hơn bên này... Nếu em qua đó làm việc, lợi nhuận buôn bán còn không cao bằng bên này... Hừ, chị có tiếng Bạch Bái Bì* đó.” Nói xong còn ra vẻ âm tàn nhe răng cười.

*Vốn là Chu Bái Bì, một tên cường hào ác bá dưới ngòi bút của tác giả Cao Ngọc Bảo. Chu Bái Bì muốn bóc lột người làm nên nửa đêm giả tiếng gà gáy để gọi người làm dậy.

Hiếu Tĩnh lập tức cúi đầu xuống đầu gối cô, “Vâng vâng vâng, tiểu nhân nhất định không dám phụ sự tin tưởng của Bạch lão gia ạ.”

Một tay Hoàn Tử kéo Hiếu Tĩnh lên cười nói: “Thôi dùm đi, thật sự là được lợi mà còn khoe mẽ — —” quay đầu nói với Bạch Cẩn, “Chị Bạch, Hiếu Tĩnh qua bên kia làm cửa hàng trưởng, có phải lại cần tuyển thêm người không?”

“Đương nhiên, chuyện này giao cho các em, về phần người thế nào ấy, cứ xem rồi xử lý đi, các em cũng biết chị tương đối thích kiểu nhân viên nào.”

Tần Vũ bưng đĩa tới nghe thế, tốt tới cười hì hì đựng bả vai Hoàn Tử một cái, “Đương nhiên là kiểu con trai trị số nhan sắc cao lại biết nói chuyện còn có cơ thể cường tráng như tôi đó. Đúng không chị Bạch?” Đôi mắt rù quẩn không cần tiền như ném lên người Bạch Cẩn, khuôn mặt trắng cười xán lạn như hoa cúc.

Bạch Cẩn đề số nhập hàng lên trên mặt Tần Vũ, che gương mặt cười thô bỉ, “Đúng đấy, con trai trị số nhan sắc cao cơ thể lại cường tráng như cậu làm nhiều hơn một tí... Hôm nay sửa sang hóa đơn tháng trước lại cho chị.”

Tần Vũ lôi cuốn sổ thật dày từ trên mặt xuống bật ra một tiếng tru thật dài.

Lại là ban tối, bởi vì không muốn ở nhà nấu cơm, Bạch Cẩn ra ngoài dùng cơm xong rồi mang theo chai bia đi dạo lung tung trên đường.

Cô đã cô đơn rất lâu rồi. Từ sau khi bố qua đời vẫn một mình. Ở cái tuổi hai mươi lăm như này, các cô gái trẻ tuổi khác đang làm việc, đang yêu đương, có người có lẽ đã kết hôn, nhưng Bạch Cẩn không có. Cô làm công việc buôn bán nhỏ của mình, vồn vện vì giết thời gian và sống; sau khi tốt nghiệp bạn bè đường ai nấy đi, trong thành phố này không có người thân; quen một người, cũng không gặp được người muốn kết giao; chán ghét quan hệ hợp đồng hôn nhân, từ chối bước vào hôn nhân. Có đôi khi Bạch Cẩn cảm thấy mình như kẻ sống quá lâu quá lâu rồi, cô không biết làm sao để sống, như tất cả đều chỉ là vì tồn tại. Trạng thái thế này cô đã quen rất nhiều năm.

Gặp được Bùi Dương là một biến số trong cuộc sống, vốn Bạch Cẩn cũng vui vẻ. Thế nhưng rốt cuộc cô là người lạnh tâm lạnh tính, không nên kéo Bùi Dương vào cuộc đời nhằm chán của mình. Bạch Cẩn hi vọng nhiều rằng mình có thể yêu một người giống Bùi Dương vậy, nhưng mấy năm nay sống một mình, cô nghi rằng mình đã mất đi năng lực yêu ai đó.

“Chẳng bằng thả anh ấy đi, khỏi ngày sau lại lôi kéo phiền phức.” Bạch Cẩn ngồi trên ghế dài bên cạnh suối phun ở quảng trường trung tâm lấp lăm.

Sau lưng bỗng nhiên có một cái đầu ló qua thăm dò, giọng trêu tức cười cợt, “Muốn thả ai đi cơ? Ai gây phiền phức cơ?”

Bạch Cẩn vẫn chưa kịp phản ứng, người sau lưng bèn ngồi bên cạnh cô, nhìn lon bìa cầm trong tay cô một cái, “Ồ, còn uống rượu, chẳng lẽ bị tình làm tổn thương à? Nói anh Lộ nghe nào, tên đui mù nào dám khiến Bạch đại mỹ nhân của chúng ta đau lòng. Nhưng mà

một mình em uống rượu chắc chắn là vô vị, hay anh cùng em uống một ngụm — —” nói xong liền toan giành lon bia trong tay Bạch Cẩn.

Nhận ra đây là ai, Bạch Cẩn vừa tránh sang bên cạnh vừa nói: “Được rồi, Lộ Kiêu, anh đủ chưa?”

Lúc này Lộ Kiêu mới dừng tay, một đôi mắt phong lưu đào hoa cười tùm tùm nhìn cô.

Lộ Kiêu, là một tay thiếu gia ăn chơi chính cống. Theo cách nói hiện giờ thì chính là richkid có ông bố giàu mới nổi. Thời Đại học từng theo đuổi Bạch Cẩn, khi đó Bạch Cẩn mới vừa lên đại học, vẫn không rõ lắm về tiếng tăm ăn chơi của anh ta, thấy anh ta có cái túi da rất không tệ, không biết đầu óc sao lại đồng ý anh ta.

Trong khi kết giao hai người rất hợp, Lộ Kiêu tán thưởng Bạch Cẩn xinh đẹp mà không làm bộ, Bạch Cẩn cảm thấy tán gẫu cùng Lộ Kiêu cũng rất thú vị, hiếm khi cô gặp được một người bạn nam thú vị như thế, thế là cũng coi anh ta là bạn bè. Thế nhưng Lộ Kiêu rõ là không phải coi Bạch Cẩn là bạn bè, không thì theo đuổi cô làm gì? Bạn gái chính là dùng để ôm ôm hôn hôn, đến lúc cần còn lên giường. Thế là anh ta cũng nói với Bạch Cẩn như thế.

Bạch Cẩn đương nhiên cự tuyệt — — lúc ấy cô cảm thấy vẫn chưa tới lúc. Bị từ chối nhiều lần, Lộ Kiêu bèn hơi mất kiên nhẫn. Bạch Cẩn chú ý thấy anh ta rõ là lãnh đạm, cũng nghĩ ra nguyên nhân, cảm thấy chắc cũng nên nói chia tay rồi. Ngay lúc hai người đều muốn chia mà chưa chia, một cô nữ sinh tìm tới ký túc xá của Bạch Cẩn, cầm ảnh chụp thân mật với Lộ Kiêu tại khách sạn nói với Bạch Cẩn cô ta và Lộ Kiêu đã thuê phòng, bảo Bạch Cẩn chia tay Lộ Kiêu.

Bạch Cẩn nhàn nhạt nói với nữ sinh trong ánh mắt kinh ngạc của cả toàn ký túc xá: “Hai người mà thuê phòng muộn mấy ngày nữa, cậu sẽ không phải gánh cái danh Tuesday đâu.”

Cô nữ sinh kia sừng sốt tại chỗ liền, không ngờ Bạch Cẩn sẽ trả lời chắc chắn là như thế, chạy thục mạng dưới ánh mắt muốn đánh người của bạn cùng phòng của cô. Sau đó Lộ Kiêu lại vẫn còn mặt mũi tìm tới cô, nói cái gì mà say rượu mất lý trí mới bị người khác thừa lúc vắng vẻ mà vào, là anh ta có lỗi với cô, về sau tuyệt đối sẽ không cầu xin tha thứ.

Bạch Cẩn ngắt lời sám hối của anh ta, cho thấy mình sớm đã có ý muốn chia tay, đồng thời trước đó chưa từng nghĩ sẽ muốn phát sinh quan hệ với anh ta, cho nên dùng chuyện này để kết thúc quan hệ cũng không có gì không ổn.

Lộ Kiêu là người hiểu chuyện, cũng không có dây dưa nhiều, hai người bèn mỗi người một ngả.

Kỳ thật ra Bạch Cẩn cũng không giận nhiều, ban đầu bên nhau không nhiều, hướng chi giữa cô và Lộ Kiêu căn bản không có cảm giác này, nên cũng không cảm giác mình bị phản bội. Hôm nay trông thấy Lộ Kiêu, Bạch Cẩn vẫn có thể cười được.

“Thật là đúng dịp, ở chỗ này mà còn có thể đụng phải anh à?”

Lộ Kiêu dò xét toàn thân cô trên dưới một lần, cặp mắt đào hoa cười tủm tỉm, “Vốn anh chính là người địa phương mà, trông thấy anh ở đây có gì mà kỳ quái... Lâu vậy không gặp em vẫn cứ là xinh đẹp như thế thôi.”

Vẫn là cái điệu ngả ngớn, Bạch Cẩn cảm thấy hết sức quen thuộc, cũng cười đáp: “Anh cũng vẫn nói năng ngọt xớt như vậy.”

“Ôi tầm này người nói lời thật lòng toàn bị người ta bảo là miệng lưỡi trơn dầu thôi, làm người thành thật khó quá — —” Lộ Kiêu cố ý chau mày lông, xem ra rất oan uổng, chỉ cong khóe miệng lên là bắt đầu diễn.

“Lâu như vậy không gặp rồi, không bằng chúng ta tìm một chỗ ôn chuyện đi, tốt xấu gì chúng ta cũng coi như là người yêu cũ mà...”

kéo tay Bạch Cầm toan đi.

“Ôi ôi chờ một tí ngồi ở đây ôn chuyện cũng giống vậy mà...”

Lộ Kiêu đã không nói lời gì mà kéo cô đi.

Chương 10: Kim Nghị

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đi vào quán bar, âm nhạc trong đó vang động trời, sân nhảy toàn nam nam nữ nữ lung la lung lay, trong cốc đựng các loại rượu đủ màu.

Bạch Cẩn không nhiều bạn bè, bình thường cũng không có cơ hội gì đến mấy nơi như quán bar. Cô không quen ồn ào của nơi này, muốn đổi chỗ khác, lại trông thấy Lộ Kiêu hưng phấn rêu bạn khác, chào hỏi khắp nơi.

Một đám nam nam nữ nữ giơ chén rượu vây quanh, cười đùa tí tởng, nhìn Bạch Cẩn chằm chằm cười hì hì hỏi lung tung này kia, Lộ Kiêu đẩy từng người ra, “Khiêm tốn chút đi, không hay đến chỗ này, đừng dọa người ta.”

“Ấy ấy, cậu Lộ còn biết thương người à? Đi, chúng ta đi thôi, đừng ở đây làm bóng đèn nữa.”

Đám bạn chẳng ra gì tan tác như chim muông, vẻ mặt Bạch Cẩn ngượng ngùng cười, Lộ Kiêu trêu đùa trông qua, “Xấu hổ rồi à?”

“Xấu hổ thì không đến nổi, chỉ là bình thường ở nhà mãi, nên không quen nói cười cùng người khác.”

Lộ Kiêu uống một hớp rượu, nhàn nhã dựa vào quầy bar, ánh mắt lại nghiêng nghiêng nhìn Bạch Cẩn, “Em so với trước kia thì cũng chẳng có thay đổi gì cả.”

Bạch Cẩn mỉm cười, “Mới mấy năm? Có thể thay đổi gì được. Còn anh ấy, vẫn đào hoa như thế.”

“Sời, có thể nói vậy, xem ra lúc trước em thật sự không để chuyện anh bắt cá hai tay vào lòng, chắc khi đó cũng không coi anh là

chuyện nhĩ?” Lộ Kiêu nửa đùa nửa nghiêm túc nói, tay vuốt vuốt chén rượu chân cao, cặp mắt đào hoa nửa cụp xuống.

Bạch Cẩn giơ ly rượu lên đụng một cái với anh ta, ngửa đầu uống cạn, “Đều nói giang hồ cười một cái là hết hận thù, tôi không đến mức nhỏ mọn như vậy.”

Hời hợt, xuống xong một chén rượu, hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Bạch Cẩn thật sự cảm thấy Lộ Kiêu làm bạn không tệ, người này không có nhiều quy củ đến vậy, ở cạnh anh ta rất nhẹ nhõm. Lúc trước cũng quả thực không để việc anh ta ngoại tình trong lòng, vì lúc đầu kết giao cũng không lâu, hình thức bên nhau hướng tới tiêu chuẩn “anh em”.

Về chuyện này quả thực Bạch Cẩn thiếu gốc rễ, tuy là có mấy anh bạn trai rồi, đều bị lý trí của cô và chiêu mềm lể phép làm cho lui lại.

Một anh bạn trai cũ trước chia tay nói với cô: “Bạch Cẩn, yêu đương không phải như thế đâu.”

Bạch Cẩn không nói gì.

Đương nhiên cô biết vấn đề là ở cô, nhưng có thể làm gì được? Cô cũng không thể nào thay đổi.

Bất tri bất giác liền uống thêm mấy chén rượu, Bạch Cẩn đã lâu không uống nhiều rượu như vậy, lại muốn uống tiếp, cảm giác say rượu thế này rất không tệ, tạm thời cô vẫn không muốn ngừng chén.

Lộ Kiêu nhìn ra tâm trạng cô không ở đây, “Sao anh cảm thấy đêm nay tâm trạng em không tốt lắm?”

Bạch Cẩn nghiêng đầu, tóc dài lay trên lưng, cong mắt cười, cụng chén trong tay anh ta, cười nói: “Nào có, rượu không tệ, anh thanh toán mà nên sao lại ngu mà không uống.”

Lộ Kiêu bật cười, lắc đầu, “Nhìn tiền đồ của em này...” Nhưng nhìn dáng vẻ cô hơi có men say thực sự quá là đẹp, là một người đàn ông đi qua trăm bụi hoa mà Lộ Kiêu cũng không nỡ bảo cô dừng tay, thế là cũng cứ ngồi yên kệ cô uống, trong lòng nghĩ thầm — — say thì càng tốt.

Bỗng nhiên từ một góc nào vẳng đến tiếng gào hỗn loạn, tiếng thủy tinh vỡ, tiếng phụ nữ thét chói tai xen vào nhau, lập tức ầm ĩ lộn xộn.

Hình như là có một người đàn ông uống say khướt, đập đồ khắp nơi, khóc lóc om sòm lẫn lộn. Máy phục vụ đi đến kéo cũng kéo không nổi, mấy cô gái bị anh ta làm bị thương ngồi một bên réo lên, bạn trai bên cạnh cũng muốn ra tay dạy dỗ người đàn ông này. Thế nhưng anh ta nhìn thì sắc mặt ửng đỏ bất thường, ánh mắt điên loạn vẫn đục, tóm lại nhìn không giống người bình thường.

Mấy người đàn ông nhỏ mảy ngum nước bọt lên người anh ta, hung ác cất lời, “Tiên sư, thằng khốn, muốn chết à— — “

“Được rồi được rồi, thằng ngu này nhìn là biết ngáo thuốc quá rồi, không đáng cái tiết với nó, đi thôi đi thôi — —” mấy người khuyên, kẻ vây xem dần dần tản ra.

Người đàn ông uống say kia bị phục vụ đỡ dậy kéo ra cổng, ném ra ngoài.

Bạch Cẩn liếc mắt nhìn, cảm thấy đến người này sao quá quen mắt, lúc này lại hơi chũnh, làm sao cũng nhớ không nổi.

Lộ Kiêu hừ một tiếng từ trong lỗ mũi, khinh thường nói: “Nhìn là biết phê quá rồi, ném hắn ta xuống sông cũng chưa chắc đã tỉnh nổi.”

Tầm mười một giờ, Bạch Cẩn nghĩ uống thêm một ngụm rồi nên đi, lúc buông ống mắt rót rượu, bỗng nhiên trong đầu nhớ lại người đó— — đúng, người vừa rồi là Kim Nghị!

Bạch Cẩn lão đảo chạy ra ngoài, Lộ Kiêu không rõ cho lắm, lâu lâu nói “Làm sao thế?”, cũng đi theo cô ra ngoài.

Người đàn ông bị vớt ra cống quả vẫn còn nằm trên mặt đất, dưới đèn đường Bạch Cẩn thấy rất rõ ràng mặt anh ta, chính là Kim Nghị, con riêng của Hứa Thạch Lan. Sắc mặt anh ta quả nhiên đỏ bất thường, vẻ mặt bay bổng ngáo ngơ, khoe miệng còn có một dòng nước bọt, quả thực xem ra là điên điên khùng khùng.

Bạch Cẩn nắm lấy tay áo Lộ Kiêu, hỏi: “Người này chơi thuốc thật à?”

Lộ Kiêu cau mày nhìn người trên đất, bĩu môi, “Rõ ràng, loại người này anh thấy nhiều rồi— — phê thế cơ mà.”

Bạch Cẩn bắt đầu lo lắng, dường như biết vì sao Hứa Thạch Lan mấy ngày nay cứ tấp nập bảo cô chuyển khoản, bị cô ép hỏi cũng chỉ nói là Kim Nghị mượn để làm ăn, hỏi lại thì bắt đầu khóc không ngừng, nói sắp không sống cùng Tuệ Tuệ nổi nữa...

Giờ rõ ràng rồi, Kim Nghị chơi thuốc không có tiền, buộc Hứa Thạch Lan đòi tiền, Hứa Thạch Lan không có cách nào, đành phải gọi cô.

Trong lòng Bạch Cẩn ngọt ngạt, càng nhìn cái dáng vẻ ma quỷ của Kim Nghị càng căm mình, quả thực sắp nhìn không nổi đập một cái, cuối cùng vẫn nén cơn giận, đôi mắt sắp chọc thủng cái lỗ trên người Kim Nghị.

Lộ Kiêu chú ý thấy sắc mặt cô khác thường, hỏi: “Người này em biết à?” cầm hất về người nằm trên mặt đất.

“A, đâu chỉ biết thôi— — “

Lộ Kiêu rõ còn muốn tiếp tục hỏi, Bạch Cẩn nói trước anh ta một bước, “Khuya lắm rồi, tôi về trước, hôm nào lại tụ họp.” Nói xong cũng toan đi.

Lộ Kiều hơi sừng sốt, trông thấy cô nói đi là đi, đuổi theo nắm lấy quần áo Bạch Cẩn, “Ồi ôi, hôm nào cũng phải gặp được chứ, không cho phương thức liên lạc sao?”

Về mặt anh ta vô lại, trông không cho số thì không cho đi, Bạch Cẩn tức giận đến bật cười, nhét vào trong tay anh một tờ danh thiếp quảng cáo quán cà phê, “Tôi mở, có rảnh thì tới đi... Không cần tiền đâu.”

Lộ Kiều nắm tấm thẻ, nhìn bóng lưng mảnh khảnh của người con gái kia, nhẹ nhàng cười.

Bạch Cẩn vừa tới chung cư, cô quản lí tài sản ở lầu một liền gọi cô lại, “Cô Bạch ơi, chỗ này có bọc đồ của cô này.” ánh mắt nhìn Bạch Cẩn nghi hoặc, lại bổ sung: “À đây là đồ một anh nào đó đưa tới lúc buổi chiều — — “

“Được rồi, cảm ơn.” Cầm túi, Bạch Cẩn có dùng đầu ngón chân để nghĩ thì cũng biết là Bùi Dương.

Song bây giờ không phải lúc nghĩ cái này, về đến nhà, Bạch Cẩn lập tức gọi điện thoại cho Hứa Thạch Lan.

Nghe tiếng “Tút tut” trong điện thoại, Bạch Cẩn không khỏi bức bối trong lòng, mãi bên kia mới tiếp, giọng Hứa Thạch Lan truyền tới, “Muộn như vậy rồi có chuyện gì? Mai Tuệ Tuệ còn phải đi học đó!”

Bạch Cẩn im lặng.

Bên kia điện thoại vẫn không kiên nhẫn, “Có chuyện gì nói đi, này, con có nghe thấy không? Alo alo — — “

Bạch Cẩn hít sâu một hơi, chậm rãi bật ra, “Kim Nghị chơi thuốc bà biết không?”

Chương 11: Người dưới đèn

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Con...Con biết à...” Hứa Thạch Lan lắp bắp, nói không hết cả một câu.

Bạch Cẩn cười lạnh một tiếng, “À, xem ra bà cũng biết — — “

Hứa Thạch Lan im lặng một lúc, bắt đầu giải thích, “Mẹ có cách nào được, nó tưởng là tiền bố nó đều ở chỗ mẹ, nhưng mà số tiền đó đã bị nó đánh bài hết rồi, giờ có còn tiền đâu? Trong tay mẹ cũng chỉ có tí tiền hưu mẹ giữ... Kim Nghị nó không tin, suốt ngày làm loạn lên, không cho thì nói sẽ ôm Tuệ Tuệ đi, mẹ làm thế nào được?”

“Chờ đã — —” Bạch Cẩn nghe không hiểu, “Anh ta dựa vào đâu mà ôm Tuệ Tuệ đi? Chẳng lẽ...”

“Mẹ không đăng ký kết hôn với Kim Lâm, lúc trước chỉ làm một bữa rượu mừng... Mẹ ông ta thương bà xã ông ta đã mất, không cho phép ông ta tái hôn...” giọng Hứa Thạch Lan thoáng mang theo sự tủi thân, sự tủi thân này đã nhin rất nhiều năm, sau khi Kim Lâm chết rồi mới vỡ ra là không cam tâm.

Ra là thế, Tuệ Tuệ vào hộ khẩu nhà họ Kim, nên Kim Nghị mới dám đòi tiền Hứa Thạch Lan không chút kiêng dè thế, mà Hứa Thạch Lan lại không thể không nén giận.

Lúc này Mà Bạch Cẩn chỉ muốn đau lòng cho bố. Người đàn bà này vì một người đàn ông không thể lấy bà ta mà từ bỏ gia đình vốn trọn vẹn, ruồng rẫy một người đàn ông không hề tệ với bà ta và một cô con gái mười lăm tuổi, để chạy về một cuộc sống không ai bảo đảm, sống nửa đời sau vốn không thể tưởng tượng...

Bạch Cẩn rất muốn hỏi bà ta một câu, rốt cuộc vì sao? Bố tôi đối xử với bà không tốt sao? Sao bà tình nguyện chọn người đàn ông

như Kim Lâm mà rời bỏ ông?

Nhưng Bạch Cẩn hỏi không ra miệng, dù cho nhìn thấy Hứa Thạch Lan bi thảm như giờ, cô cũng hỏi không ra. Đây là tự tôn sau cùng của cô và bố, không cần bất luận sự thương hại nào, không tiếp nhận bất cứ hối hận sau khi đã bị tổn thương.

Thế là Bạch Cẩn lạnh lùng nói: “Nếu bà biết anh ta chơi thuốc, ngay từ đầu bà không nên cho anh ta tiền, loại người này một khi có tiền là như đĩa hút máu không buông. Bà thật sự muốn sống yên ổn với Tuệ Tuệ, thì đừng liên lạc với anh ta. Tôi sẽ không cho bà tiền nữa, nói cho cùng giờ tôi và Kim Tuệ cũng chẳng có bất cứ cái quan hệ gì, từ nay về sau, bà cũng đừng gọi điện thoại cho tôi nữa. Như vậy đi.”

Cắt điện thoại, Bạch Cẩn ngồi yên lặng. Căn chung cư không lớn không nhỏ này từ khi bố qua đời cũng chỉ có một mình cô ở. Khóc không có ai nghe, cười không có ai thấy, trống rỗng, cũng không muốn có người tới thăm, giống trái tim của chính cô. Nhưng không gian vắng vẻ như thế, giờ cũng không có chỗ nào để sắp đặt sự bi thương của cô.

Bạch Cẩn nói với mình đừng khóc đừng khóc từng lần, tất cả tất cả đã đều qua rồi, cô không còn là cô bé mười lăm tuổi lúc trước. Chẳng qua là một đoạn ký ức bị vứt bỏ, về sau sẽ không có ai có thể vứt bỏ mình nữa, bởi vì cô chỉ có chính mình.

Thế nhưng đạo lý chỉ có thể là nói cho êm tai, cũng đâu thể chữa lành cho người ta. Có những thứ hồi ức qua nhiều năm thành thương tổn, cứ tới khi lặng yên không người, lại vỡ ra không kịp chuẩn bị.

Cho mình một bạt tai thật mạnh, Bạch Cẩn hít sâu một hơi, chậm rãi bài xuất thứ ứ đọng trong lòng. Ánh trăng xuyên qua cửa sổ sát đất, dịu dàng mà mỹ lệ, tim cô thoáng như bị ánh sáng mềm mại khi ôm lấy.

Màn hình điện thoại trên giường sáng lên, có người gọi điện thoại tới lúc này. Kết nối rồi, là giọng Bùi Dương.

“Anh nghĩ chắc em nhận được đồ rồi.”

“Ừm.” giọng cô khàn, không muốn nhiều lời.

“Vậy có thể đến bên cửa sổ đến một lát không — — “

Bạch Cẩn chân trần giẫm trên ánh trăng kia, trán dán lên cửa sổ thủy tinh lạnh buốt. Lầu sáu cũng không phải là quá cao, có thể nhìn thấy đèn đường dưới lầu chung cư có người đang đứng, bóng dáng thon dài thẳng tắp. Trong tay người đó giờ điện thoại, màn hình lóe lên vẫy vẫy tay về cô.

“Em nhìn thấy rồi...” Bạch Cẩn đáp lại.

Bùi Dương đưa di động gần sát lỗ tai, tối nay giọng của anh có hơi khàn khàn, trầm thấp, truyền đến trong lòng Bạch Cẩn, rất là vừa hay.

“Bạch Cẩn, em chỉ là không nguyện lòng tiếp nhận một cuộc tình ổn định, cần đến đáp thôi. Em sợ mình không thể nào đáp lại anh, nên em từ chối bất cứ hình thức liên lụy gì... Nhưng em à, có những thứ tình cảm không cần đáp đền, nó chỉ cần được trả giá là đã rất thỏa mãn rồi. Giống như em thấy thác nước, đổ đến giữa không trung chính là sứ mệnh của nó, nó cũng đâu thèm để ý mình sẽ rơi xuống, và rơi xuống nơi nào... Em không muốn anh đến gần, anh sẽ mãi ở nguyên đây chờ em. Nhưng mà, có thể xin em đừng đi xa không, trước nay anh không giỏi tìm người, anh sợ lại không tìm thấy em nữa, lại đợi thêm mười năm nữa...”

Không biết làm sao, rõ ràng ở độ cao này, hẳn là không thấy rõ lắm, thế nhưng Bạch Cẩn dường như có thể nhìn thấy mặt của anh, tuấn tú dịu dàng, thần sắc là kiểu nghiêm túc cô quen thấy. Nhưng chỉ một nháy mắt, óng ánh nơi đáy mắt biến mất, lại biến thành tối om hoàn toàn mơ hồ.

Trên thủy tinh có vết ướt, nhàn nhạt rất nhanh bèn hong khô không thấy nữa, nhưng Bạch Cẩn biết nó từng tồn tại. Cô cầm di động, bỗng nhiên tim cũng mềm mại như ánh trăng.

“Em sẽ không đi xa, nếu như anh còn chút kiên nhẫn, thì chờ em một thời gian nữa. Nếu như phiền chán cũng không cần cáo biệt, quay người rời đi là được...”

“Bạch Cẩn, em hãy nhớ rằng, anh mãi mãi không để lại bóng lưng cho em. Có rời bỏ phải là anh tiễn em.”

“...Cảm ơn.” Cô không biết còn nói được gì, nhẹ nhàng nói câu “Ngủ ngon”, đưa mắt nhìn anh chậm rãi lái xe đi.

Đêm nay, dài hơn bình thường. Cô gái phiêu bạt nhiều năm bị cơn đau năm cũ làm bưng bít, lại được ánh trăng dịu dàng an ủi. Tường thành có phòng thủ nghiêm mật cũng xuất hiện khe hở, cho phép dòng nước chảy rả rích không ngừng từng giọt từng giọt thấm thấu, chậm rãi tràn qua một tòa thành, khôi phục lại cỏ cây sớm đã khô héo, giục nở từng gốc cây phồn hoa.

Trong một buổi sáng tươi đẹp, Bạch Cẩn vừa tới quán, bèn bị ép hỏi cực mạnh.

Hoàn Tử nghiêm túc, chau mày giọng nghe trầm trọng, “Bạch Mỹ Nhân, thẳng thắn sẽ khoan hồng kháng cự sẽ nghiêm trị, có phải chị ngoại tình không?”

“Không có mà——” Bạch Cẩn mở tay ra, “Chỉ có đối tượng nào đâu, sao ngoại tình được?”

“Vậy tại sao lại có soái ca đến quán tìm chị?”

“... Không phải chỉ có Bùi Dương thôi sao?”

“Còn dám già mồm à! Thế ai ngồi kia vậy?” Hoàn Tử nghiêng người né ra, ngón tay vừa chỉ, Lộ Kiều một bên uống cà phê nghiêng

ngiêng nhìn sang, cười xán lạn hơn hoa đào.

“Ờ — —” Bạch Cẩn chần chờ một lát, mới nhớ lại quả thực cô cho Lộ Kiều một cái danh thiếp nhỏ, không ngờ anh ta nhanh như vậy liền tìm tới cửa.

Tần Vũ giong “Năm đấm be bé” lên vung lên mình Bạch Cẩn, “Bạch Mỹ Nhân thật sự là đồ ăn bát trông nời, còn biết trêu hoa ghẹo cỏ ở bên ngoài, thật sự là phụ tình người ta mà ahuhu...” Khuôn mặt nhỏ khổ đau như oán phụ trong khuê phòng, mắt nai con lã chã chực khóc, lên án từng câu.

Bạch Cẩn đẩy khuôn mặt càng đến gần càng gần của cậu ta ra, buồn cười mắng một câu “Kịch quá”, bảo mấy cô cậu về làm việc, mới ngồi sang bên cạnh Lộ Kiều.

Anh ta nhếch một bên khóe miệng, “Nhân viên quan em hoạt bát thật — —”

“Quan hệ tôi và họ cũng không tệ lắm, toàn mấy cô cậu rất thú vị.” Chuông treo trên tường cho thấy thời gian là chín giờ mười lăm, xem như rất sớm, Bạch Cẩn trông Lộ Kiều quần áo thoải mái, hỏi: “Đến bao lâu rồi?”

“Chưa bao lâu cả, sáng sớm chạy bộ nên chạy tới chỗ này, nghĩ em hình như ở đây, nên tiện tới ăn bữa sáng.” Lộ Kiều cúi đầu cắn một cái sandwich, lỗ tai trông hơi đỏ.

Xem ra bệnh cũ lúc anh ta nói dối vẫn không thay đổi, là một lảng tử tình trường, có nhược điểm như thế thật sự là có hơi tương phản đáng yêu. Song phản ứng sinh lý, cũng không có cách nào khống chế. Bạch Cẩn cũng không nói ra, lẳng lặng ngồi cùng một lúc, đứng lên nói: “Anh ăn từ từ, tôi đi làm trước.”

Lộ Kiều cắn một miếng lớn đồ ăn, bất mãn nói: “Em cứ như đi vậy à, anh đi từ thật xa đến đây, tốt xấu gì ngồi cùng anh một tí đi, lần trước em cũng vội vàng liền chạy mất...”

Chương 12: Giày cao gót màu trắng

Tải ebook: dtv-ebook.com

Ngữ khí anh ta nghe như rất là tủi, bờ môi mỏng nhẹ nhàng mân mê, rất trẻ con. Bạch Cẩn bật cười, Lộ Kiêu luôn biết lợi dụng cái túi da của mình, đồng thời vận dụng thuần thục sự đáng yêu tương phản của mình để tấn công con gái. Nhưng chiêu này vô dụng với cô.

Bạch Cẩn bất đắc dĩ cười nói: "... Xin lỗi. Nên bữa sáng hôm nay coi như tôi mời, bởi tội thế này được rồi nhỉ... Ờ, tôi còn phải xử lý chút chuyện, anh dùng xong thả."

Lộ Kiêu nhìn bóng lưng cô vội vàng rời khỏi, suýt thì nghẹn một hơi vào bụng.

Cô gái tối hôm qua mới gặp lại này xem ra cũng không bất ngờ nhiều, sáng nay lái xe thật xa tới tìm cô, thái độ cô cũng lạnh nhạt, trong trí nhớ hình như Lộ Kiêu chưa từng thấy cô bối rối kinh ngạc hưng phấn các kiểu bao giờ.

Thật sự là một cô gái không thú vị đó mà...

Lộ Kiêu nhẹ nhàng ăn trong đĩa, cảm thấy mình tới đây tìm cô thực sự ngu ngốc cực kì, cứ như vui vẻ đi đuổi theo một người bạn cũ, kết quả là người ta vốn không có thêm.

Anh ta nhìn đồ mình gọi mà cũng không muốn ăn, dứt khoát bỏ dao nĩa, ném một tờ cù Mao (tiền NDT) rồi ra ngoài lấy xe. Đi đến bên cạnh xe chợt nhớ thần sắc quái dị của Bạch Cẩn ở cửa quán bar đêm đó, lấy điện thoại ra gọi điện thoại.

"Alo, Gấu Trúc, cậu tra người giúp tôi..."

Hoàn Tử thấy Lộ Kiêu rồi thì đến phòng nói với Bạch Cẩn, Bạch Cẩn chẳng ngẩng mắt chỉ nói "Kệ anh ta", thấy Hoàn Tử và những

người khác thật sự chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, chị chủ nhà mình cứ lãnh đạm thể này đã thả chạy bao nhiêu người đàn ông rồi, không thì sao đến mức người đẹp như thế mà vẫn độc thân?

Bạch Cẩn sao lại không biết mấy đứa này nghĩ thế nào, nhưng giờ cô quả thực không có tâm trạng ôn chuyện cùng bạn cũ. Lần trước đã nói với Hứa Thạch Lan không quản chuyện của bà ta nữa, nhưng hình như bà ta không có ý định từ bỏ cái máy rút tiền dùng rất tốt là mình, nhiều lần gọi điện thoại tới khóc lóc kể lể, nói là Kim Nghị gần đây càng trầm trọng thêm, chặt đẹp đòi năm vạn, không thì sẽ ôm Tuệ Tuệ đi, thực sự bà ta không có cách nào vân vân.

Advertisement

Bạch Cẩn tỉnh táo mắng Hứa Thạch Lan suy nghĩ ngây thơ, Kim Nghị là tên nghiện, năm vạn còn con là món khai vị thôi, nếu cho anh ta thật, anh ta nhất định sẽ ôm cái cây to Hứa Thạch Lan này không chịu buông tay, sau này anh ta đòi năm mươi vạn, một trăm vạn thì làm sao? Dù anh ta mang Tuệ Tuệ ra áp chế, nhưng tình cảnh hiện tại của anh ta, sao có thể còn nuôi nổi đứa bé? Chỉ nắm lấy nhược điểm của Hứa Thạch Lan, cảm thấy có thể vói ít tiền thôi. Chẳng bằng để anh ta ôm Tuệ Tuệ đi, cứ nói chắc chắn mình không có tiền, đợi đến khi Kim Nghị chán đứa bé rồi phát hiện không nhận được tiền, đương nhiên sẽ trả nó về.

Không ngờ sau khi Hứa Thạch Lan nghe thế thì thóa mạ Bạch Cẩn một trận, từng câu chỉ trích và lên án mạnh mẽ, “Sao tao có thể yên tâm đưa Tuệ Tuệ cho thằng đó! Đứa bé này là mạng của tao đó, nếu con bé ở trong tay Kim Nghị có chuyện bất trắc gì mà bảo tao sống thế nào đây! Nói trắng ra là mày không muốn giúp hai mẹ con chúng tao, sao mày lại ác độc thế? Tốt xấu gì lúc đầu tao cũng nuôi mày lớn như thế...”

Bạch Cẩn không để bà ta nói hết lời liền cúp điện thoại.

Cô thật sự rất mệt mỏi, bố bảo cô đừng hận, vậy cô phải cố gắng không để mình sống trong căm hận, dù Hứa Thạch Lan tìm tới cửa

cô cũng chỉ là coi bà ta là người dưng. Nhưng giờ cô đã hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Bạch Cẩn nhìn ảnh bố lúc sinh tiền trong điện thoại, lẩm bẩm nói: “Bố ời, bố sẽ hiểu con, phải không bố?”

Bùi Dương gần đây bị một bản án không lớn không nhỏ cuốn lấy, chạy mấy thành phố rồi mới về đến nhà. Nhà đàn ông độc thân toàn là không có khói lửa gì, các ngõ ngách đều vắng vẻ nghiêm túc. Trước kia Bùi Dương một mình về đến nhà cũng không cảm thấy quanh quẽ, nhưng bây giờ sau khi gặp được cô rồi, mới phát hiện rằng hình như cần phải có một người ở đây, không cần ai khác, chỉ cần cô ở đây đã rất tốt rồi.

Nằm nghiêng trên ghế nằm ban công, trong tay Bùi Dương là một cốc rượu đỏ, yên lặng chờ một vầng trăng sáng lên cao. Trăng cong cong, người ấy bên đó chắc hẳn vẫn chưa ngủ, Bùi Dương cảm thấy giờ này chắc cô về đến nhà vừa rửa mặt xong, thế là vui vẻ bấm điện thoại của cô.

Bên tai là giọng của cô — — “Alo?” Nghe giọng sa sút, tâm trạng cô hình như cũng không tốt lắm.

“Là anh đây.” Anh thả rượu đỏ trong tay ra, chuyên tâm để phân tích cảm xúc cô, “Làm sao thế? Hình như em hơi mệt, gặp chuyện gì à?”

“Không có, chỉ là đây đây mở chi nhánh, nên bận quá.” Bạch Cẩn sợ hãi thán phục độ nhạy cảm của Bùi Dương, nhưng cũng không muốn để chuyện của mình làm phiền anh. Dù sao công việc anh phải bận rộn tuyệt đối là vất vả hơn người không phận sự như mình.

“Ừm — —” anh nặng nề cất tiếng, nhớ lần trước đưa đồ cho cô, “Đúng rồi, quà lần trước tặng em, có hài lòng không?”

Bạch Cẩn nhìn về đôi giày cao gót trắng đặt phía cửa trước cửa ra vào, đầu nhọn gót nhỏ, ưu nhã phục cổ, kiểu dáng rất kinh điển.

“Ừm, em rất thích, cảm ơn.” Cô thực sự không nhìn ra người đàn ông như Bùi Dương có mắt tốt như vậy, bình thường trông thì anh chính là một luật sư trầm ổn khắc chế lại nghiêm cẩn, theo đám Hiểu Tĩnh nói thì chính là “Người đàn ông tình anh”, người đàn ông như vậy căn bản không cần lấy đàn bà làm niềm vui, tự có cả mớ phụ nữ cướp giật tranh giành để được ôm ấp yêu thương, nên đàn ông ở giai tầng đó, có sự nhạy cảm với thẩm mỹ phái nữ như vậy thật sự là rất hiếm.

“Quả anh không giỏi chọn đồ cho con gái lắm, nhưng nhớ trong Sex and the city nói, không biết tặng gì cho phụ nữ, cứ tặng giày cao gót là được.” Bùi Dương nhớ lúc mình lĩnh hội ý kiến của em gái, vẻ mặt con bé kinh hỉ, vỗ vỗ bả vai người anh trai là anh, vui mừng mỉm cười kiểu “Gái già hơn ba mươi nhà mình gả đi được rồi”.

“Ánh mắt không tệ, em ta thật sự rất thích...” Bạch Cẩn khen một câu, bỗng nhiên linh quang lóe lên, hỏi: “Là A Nguyệt giúp anh chọn à?”

“Là nó đó...” Bùi Dương cười đáp, “Thật sự anh không có thẩm mỹ về phương diện này.”

Bạch Cẩn bật cười, không khỏi nhớ lúc đó khi họ vừa kết giao, đã từng đến nhà anh làm khách. Bố mẹ anh sáng sửa lại ôn hòa, còn có một cô em gái hoạt bát đáng yêu, chỉ nhỏ hơn Bạch Cẩn hai tuổi, vẫn học cấp hai. Khi đó Bùi Nguyệt trông thấy Bạch Cẩn lần đầu đã thân với cô, chắc con bé trông thấy đàn chị mặt mũi xinh đẹp lại thân thiết, nên không khỏi có hảo cảm. Cứ đòi đi cùng lúc Bùi Dương muốn dẫn Bạch Cẩn đi chơi, mỗi lần như thế Bùi Dương đều giận đến nghiến răng, lại bó tay với cô em gái.

Lâu không gặp như vậy rồi, con bé này giờ cũng tốt nghiệp đại học nhỉ?

“A Nguyệt giờ tốt nghiệp nhỉ? Ở thành phố A như anh sao?”

“Không phải,” Bùi Dương nói: “Bố mẹ anh không nỡ để nó ở bên ngoài, bây giờ vẫn ở nhà.”

“Thế à— — “

“Có thời gian tới nhà ăn bữa cơm nhé, cũng đã lâu rồi họ không gặp em...” Bùi Dương thỉnh linh hỏi.

Bạch Cẩn lập tức không biết trả lời thế nào, quan hệ họ như bây giờ tính là gì? Khi cô do dự không nên cho lời hứa hẹn gì, thế nhưng, giờ cô không cách nào kiên quyết cự tuyệt Bùi Dương được nữa.

Khi Bạch Cẩn cân nhắc làm sao để nói, Bùi Dương lại âm thầm chửi mình quả thực ngu quá thể.

Não lại đập mạch rồi, sao cứ trước mặt cô là thất thố nói nhảm, biết rõ là giờ vẫn chưa phải lúc, cô vẫn chưa hoàn toàn dỡ phòng bị mở trái tim với mình, thế mà cứ muốn gần thêm một bước, thêm gần một bước nữa...

Quả như đồ trẻ trâu mới yêu, Bùi Dương thế này nếu mà bị mấy luật sư khác biết thì sẽ ngoác mồm kinh ngạc. Luật sư Bùi ngày thường tỉnh táo cấm dục bị vút hết ra sau đầu.

Bùi Dương ho khan một tiếng, muốn vấn hỏi sự xấu hổ: “Ờ... Nếu như em bận thì cũng không sao...”

“Em rảnh — — “

Chương 13: Hóng hớt

Tải ebook: dtv-ebook.com

“Em không bận, ” Bạch Cẩn lặp lại một lần nữa, cô cũng không biết rõ tại sao mình phải nói câu này, chỉ là đầu óc nóng lên nên thốt ra, khiến bản thân mình cũng giật cả nảy. Nhưng cô không hối hận, nói tiếp: “Mặc dù vừa mở một cửa hàng khác, nhưng mà có Hiểu Tĩnh hỗ trợ rồi, cũng không tính là vất vả quá... gần đây em cũng đang nghĩ xem tuyển nhân viên thế nào...”

“Thế à...” Bùi Dương ở bên kia hình như mỉm cười trầm thấp, nghe êm tai.

Lại rảnh rồi trò chuyện đôi câu, hai người chúc nhau ngủ ngon. Bạch Cẩn nhớ tới nỗi xúc động vừa rồi, cúi đầu cười như cô gái trẻ.

Nói thật, ở cạnh Bùi Dương thế này thật sự rất dễ chịu. Bạch Cẩn không chú ý, mỗi lần nói dứt lời với Bùi Dương, tâm trạng cứ như được đến an ủi, hình như cô càng ngày càng y lại vào cảm giác chung đụng cùng anh. Dưới sự điều khiển của tình cảm quen thuộc cô luôn quên giữ khoảng cách, không muốn đưa ra lời hứa hẹn vô dụng, nhưng trong lúc lơ đãng lại cứ đánh vỡ sự ràng buộc sớm đã định ra.

Quen y lại vào người nào đó là dựa vào hảo cảm hay là tình yêu? Hay là cả hai, trong một mối quan hệ tiến dần lên. Chẳng lẽ nói con người vào một thời điểm yếu lòng nào đó, gặp một người quen nào đó dịu dàng chào hỏi, là sẽ sinh ra tình cảm sao? Một người như vậy có thể yêu quá nhiều người, chỉ căn cứ vào điều này đã yêu nhau thì không khỏi tùy tiện quá, yêu một ai chỉ bởi đúng dịp gặp may rồi động lòng và y lại, giống như vận mệnh ngẫu nhiên thành đôi, không phải người này cũng sẽ là người khác.

Bạch Cẩn nhớ khi còn bé xem «Võ lâm ngoại truyện», có một tập Bạch Triển Đường nói rằng, nếu lúc ấy giúp Tương Ngọc khi nàng ấy cần giúp đỡ nhất, sau đó ta xuất hiện, nàng ấy yêu ta không?

*Võ lâm ngoại truyện là bộ phim sản xuất năm 2006, do Diêm Ny, Diêu Thần, Sa Dật đóng chính, năm nào cũng được phát lại

Advertisement

Vấn đề này trong lòng Bạch Cẩn đã cho câu trả lời: Không.

Cô sợ mình giống ông chủ hiệu buôn, vì cảm động mới có tình yêu, hại người hại mình. Nên Bạch Cẩn luôn tự chất vấn mình và tâm ý của mỗi người, nhưng càng phân tích như vậy sẽ càng rơi vào một vòng lặp phê phán vô hạn. Lần này Bạch Cẩn quyết định từ bỏ suy nghĩ lý trí, đi một bước nhìn một bước, xem hormone đưa cô đến bước nào được. Cô bằng lòng cho Bùi Dương một cơ hội, cũng cho mình một cơ hội.

Khi Bạch Cẩn muốn buông thả hormone, cô phát hiện có một người gần đây cũng rất mạnh động lòng xuân. Mặc dù sắp đến thu, nhưng dù thế nào cô cũng cảm thấy Lộ Kiều y con công đực đến kì hứng tình, quả thực có thể dùng từ “trang điểm lộng lẫy” để hình dung.

“Oa, anh Lộ lại đi xe mới đến...” Mịch Mịch mới tới nhìn xe mới ngoài cửa chắc chắc khen, “Porsche 911*”, nhà giàu dùng xe kinh thật, xe đua bố trí kiểu xe thể thao, sồi ôi mùi kẻ có tiền đó...”

*Giá cũng chỉ khoảng 6 tỷ 9 thôi.

“Sao em biết là xe sang vậy?” Hoàn Tử kinh ngạc vì mắt của Mịch Mịch, mỗi lần cô ấy đều có thể chắc chắc khen xe sang của Lộ Kiều mấy câu, sau đó xoi mói vài câu như ban giám khảo giải thi đấu.

Mắt Mịch Mịch tỏa ánh sáng: “Một trong những mục tiêu đời em chính là trở thành một kẻ giàu xổi hoặc là trở thành bà chủ một nhà

giàu xổi, đương nhiên phải hiểu mùi vị cuộc sống tràn ngập hơi tiền của họ chứ!”

Hoàn Từ bưng tỉnh đại ngộ.

Lộ Kiêu ngồi bên kia áo mũ chỉnh tề, đeo mắt kính gọng vàng cười đến là ôn tồn lễ độ, y tróc mấy tay lưu manh giả danh tri thức trong phim truyền hình. Cô gái đồng hành bên cạnh anh ta thì trang điểm dày cộp trang trọng, đương nhiên cũng người đẹp, chỉ là nhìn thế nào hai người đó đều không giống như kẻ sẽ đến cái quán nhỏ này uống cà phê, mà phải đi quay phim truyền hình.

Mấy ngày nay Lộ Kiêu đi mấy cái xe khác nhau dẫn theo mấy cô khác nhau tới chỗ Bạch Cẩn, nói cho hay thì là mang theo bạn gái đến tham quan, cũng so sánh thử với người yêu cũ, xem người đương nhiệm có đúng quy cách không.

Bạch Cẩn mặc kệ anh ta, chỉ nói với nhân viên quán, phàm là đồ Lộ Kiêu gọi, giá tính gấp ba lần hết. Song Lộ đại công tử người ta có quan tâm tí tiền lẻ đâu, ngày nào cũng năng đến du lịch, không lỡ hôm nào.

Hôm nay cũng là thế.

“Bạch Cẩn ——” Lộ Kiêu gọi cô lại, mỉm cười vẫy tay, cặp mắt đào hoa dưới mắt kính gọng vàng nheo lại nguy hiểm.

—— Đồ khoe khoang.

Bạch Cẩn oán thầm, vẫn lễ phép cười nói: “Có chuyện gì sao?”

Lộ Kiêu ôm bạn nữ bên người, ngón tay vuốt ve dưới cằm cô này, động tác thân mật ngả ngớn, “Em cảm thấy em ấy hôm nay, so với em, thì thế nào?”

Hôm nay Bạch Cẩn vốn mặt mộc, áo thun quần bò, tối hôm qua ngủ trễ quá còn có hai quầng thâm siêu to, lúc này quả nhiên đúng là

tự bôi đen bản thân.

“Mắt cậu cả Lộ luôn tốt, chọn bạn gái đương nhiên đẹp hơn người khác...”

“Ờ, anh cảm thấy phụ nữ xinh đẹp thì không cần trang điểm mới đúng, giống như em vẫn nhìn được,” Lộ Kiêu ngắt cô, lẩm bẩm nói: “Mặt mộc đẹp mới gọi là mỹ nữ được...”

Thần sắc anh ta nghiêm túc nói với cô gái trong ngực: “Hay em tẩy trang tại chỗ đi?”

Cô gái bĩu miệng, mắt liền tỏa ra sự van vãn đằm đằm đáng yêu và hờn dỗi của mấy cô gái trẻ, “Không muốn đâu...”

Tay Lộ Kiêu ôm cô này vừa thu lại, cau mày nói: “Xấu quá——” cô gái kia cho là anh ta chỉ nói đùa, ai ngờ người đàn ông này trở mặt như nam diễn viên xuất sắc nhất giải Oscar, khuôn mặt vừa rồi còn gió xuân ấm áp nay lại nói: “Phấn đi.”

Lúc này cô gái mới biết mục đích mình bị mang đến đây, hóa ra chỉ là để giễu cợt và so sánh, vẻ mặt rõ là xấu hổ giận dữ, lườm Bạch Cẩn nhàn nhã ngồi yên một cái rất kinh, nhắc váy lên “thùng thùng” rồi đi.

Bạch Cẩn ung dung thở dài —— rồi, cáu quá nên đi, người ta vẫn đổ cục tức lên đầu mình.

Cô nhìn sang Lộ Kiêu một bên không áy náy chút nào, bất đắc dĩ nói: “Dạo này có phải là anh sống vô vị quá không?”

Lộ Kiêu nâng kính mắt, mắng một câu, “Dẫn kiểu này đi theo thật sự đúng là không quen vãi mà... Ờ chán quá thật.” Nhìn mắt gấu mèo của Bạch Cẩn một cái, thầm nói: “Thế mà anh cảm thấy cái quầng thâm mắt này của em cũng đẹp lắm...”

Bạch Cẩn không nói gì mà đi khỏi.

Lộ Kiều giữ chặt cổ tay của cô, “Chờ đã — — “

Bạch Cẩn hất tay của anh ta ra, sao gần đây hai tay đàn ông đều thích túm tay của cô vậy. Mặt cô không biểu cảm đối diện với đôi mắt mỉm cười của Lộ Kiều, “Có lời gì thì nói đi, đừng động tay động chân”. Lộ Kiều không thêm để sự lãnh đạm ý của cô chút nào, cười nhẹ nhàng nói: “Gần đây anh biết một chuyện, không nên được muốn nói cho em nghe.”

“Chuyện hóng hót anh biết chắc là không mắc mớ gì đến tôi đâu.”

“Không mắc gì đến em thật...”

Bạch Cẩn muốn quay đầu đi.

“Nhưng mà rất nhanh thôi sẽ có liên quan đến em...”

Bạch Cẩn quay đầu lãnh đạm nhìn dăm dăm vào gương mặt cười hì hì kia, “Ồ?”

Lộ Kiều lải nhải dùng khẩu hình miệng nói mấy chữ, rồi đom dáng lái xe thể thao của anh ta đi.

Bạch Cẩn lại nhìn hiểu.

Anh ta nói chính là, “Cửa quán bar.”

Lộ Kiều gần đây điều tra ra một vài thứ, liên quan tới tất cả mọi chuyện của Bạch Cẩn.

Sau đêm đó ở cửa quán bar, vì lòng hiếu kỳ điều khiển, từ một Kim Nghị anh ta tra ra tất cả mọi chuyện về Bạch Cẩn. Biết lúc cô mười lăm tuổi xảy ra chuyện gì, biết về sau cô đi theo bố đến thành phố A học, lên đại học rồi bố qua đời bị thân thích dây dưa trả nợ, bắt đắc dĩ cắt đứt hết quan hệ với toàn bộ người thân, một mình lẻ loi trợ trợ phiêu bạt trong thành phố...

Trách sao trước giờ cô đều không có bạn bè gì. Vốn anh ta tưởng đây là mỹ nữ cao ngạo, giờ mới phát hiện, là bởi vì cô sợ dây dưa sợ phát đủ rồi, mới luôn một mình đến đi.

Trước kia Lộ Kiêu cũng không cảm thấy đối với mình mà nói thì Bạch Cẩn đặc thù đến mức nào, cùng lắm là thấy cảm giác cô cho mình không giống mấy cô bình thường lắm thôi, mãi là nụ cười lễ phép ôn hòa, thân cận trong phạm vi lễ tiết, lại mang theo sự xa lánh tinh táo khắc chế. Cô thậm chí có hơi... Không thú vị.

Sau khi biết chuyện của cô, Lộ Kiêu đột nhiên cảm thấy, chút cảm giác khác biệt này, cũng đủ làm để anh ta hơi thích cô gái này.

Thế là cậu cả Lộ quyết định, ngại gì tán tỉnh mấy hồi, anh ta không tin, tướng mạo, cơ thể của bản thân, lại có tiền như vậy, biết tán tỉnh như thế, lại có cô gái nào không động lòng được!

Chương 14: Đôi tình nhân giả trân

Tài ebook: dtv-ebook.com

Tối hôm đó Bạch Cẩn ăn cơm, dạo phố, thử quần áo cùng một người đàn ông ... Hơn nữa còn là cô cầm hết túi lớn túi nhỏ! Mà người đứng trước ăn diện như đi xem mắt lại đang thoải mái nhàn nhã đi dạo cửa hàng, còn thỉnh thoảng quay đầu giục cô đi nhanh lên.

Bạch Cẩn cắn răng cứng nhắc cười một tiếng với gương mặt cười đến là hơn hờ kia, lập tức bước xa một cái dí hết đồ vào tay anh ta, lui lại một bước đứng vững.

“Có tí việc gấp, xin lỗi, đi trước.” Rồi, cô nhịn đủ rồi, tối nay cùng đi với anh ta đã là thất sách, thế mà còn tiếp anh ta đi shopping cầm đồ, cô cảm thấy mình thật sự là ăn đủ rồi!

Bạch Cẩn cười xong bèn quay người khôi phục mặt đờ, bụng bảo dạ khinh bỉ mình — — vì cái chuyện huân hòng gì mà lại đi dạo phố cùng tên cuồng mua sắm đáng sợ, đàn ông mà còn mua kính hơn phụ nữ! Bạch Cẩn cảm thấy tối nay nhận thức của mình về đàn ông quả thực đã khác đi.

Quả nhiên, vừa đi được hai bước, có người vội vàng đuổi theo sau lưng, “Giận rồi à?”

Lộ Kiêu ngăn trở đường cô đi, vẫn dáng vẻ cười đùa tí tưng, “Đừng giận mà, không phải anh đùa em chơi thôi hả...”

“Anh chơi của anh, tôi có việc cần về.” Bạch Cẩn duy trì chút kiềm chế sau cùng của mình, khách khí trả lời, nhưng thật ra trong lòng rất muốn tiễn anh ta một câu “phấn đi”.

Lộ Kiêu cầm theo một túi lớn đồ đi tới đi lui bên người Bạch Cẩn, cười tủm tỉm không ngừng nói, “Đừng có vội về mà, cùng anh đi dạo

được không?”

“Anh sai rồi, không nên để em cầm đồ, về sau những thứ này đều để anh làm là được chứ gì?”

Advertisement

Còn có lần sau à? — — Bạch Cẩn cười lạnh, tiếp tục đi.

“Chẳng lẽ em không phát hiện những thứ này đều là mua cho em sao? Không thì sao anh mua nhiều quần áo nữ như vậy làm gì đúng không? Coi như anh xin lỗi sớm được không...”

Lộ Kiêu người cao chân dài, vây quanh bên cạnh cô nói linh tinh, còn cầm túi lớn túi nhỏ dây lưng, trông qua như người bạn trai tốt đang dỗ bạn gái.

Hai người trị số nhan sắc đều rất cao, trên đường đi có không ít người qua đường nhìn đôi “người yêu” giận dữ này, đều cảm thấy rất đậm vị yêu, nháo nhác vây xem, mấy dì trung niên nhìn một cậu chàng đẹp trai như Lộ Kiêu khép nép xin lỗi, cũng không nhịn được mở miệng khuyên giải: “Ôi cô bé ời, đừng tức, cháu xem cậu này xin lỗi cháu như thế rồi, tha cho cậu ấy đi... giờ đàn ông đẹp trai lại biết dỗ người không nhiều đâu...”

Lộ Kiêu cười hì hì tiến lên giữ chặt tay Bạch Cẩn, Bạch Cẩn giãy ra không có kết quả, trong mắt người qua đường xem ra càng là một cặp đôi đang cáu kỉnh nhau, chỉ nghe Lộ Kiêu cười nói: “Cảm ơn dì ạ... Bạn gái của cháu dễ tức, cháu dỗ dành là ổn ạ... Cảm ơn.”

Rồi kéo Bạch Cẩn “từ từ” rời khỏi.

Thật xa rồi vẫn nghe được mấy dì sau lưng dì nói: “Ôi con gái giờ ấy mà, yêu vào là thích làm dáng... Cậu trai tuần tú lại nghe lời thế tìm đâu ra...”

Cầm tay lái, Lộ Kiều quay đầu nhếch miệng, cười đến là dập dờn, “Ày, vừa rồi có nghe thấy mấy dì nói gì không?”

Bạch Cẩn mặc kệ anh ta.

Chính anh ta càng nghĩ càng đắc ý, “Vừa tuần tú lại biết dỗ dành, ha ha...”

Đồ khùng!

Bạch Cẩn quả thực không phản bác được.

“Giờ có thể nói tôi nghe thử, chuyện anh hóng hớt được chưa.” Bạch Cẩn ngắt lời tự luyến của anh ta, đi thẳng vào vấn đề.

“Hử?”

“Chuyện liên quan tới Kim Nghị, tôi nghĩ anh biết rồi.”

Lộ Kiều lúc này mới thu lại nụ cười bất cần đời, đằng hoàng nói: “Anh vừa biết không lâu.”

“Anh điều tra tôi à?” Bạch Cẩn nhàn nhã hỏi một câu, không có bất kỳ cảm xúc chập trùng gì.

Lộ Kiều lại không hiểu sao mà lòng co rụt lại — — cô dường như hơi giận rồi.

Anh ta cuống quýt giải thích, “Cũng không tính là điều tra, chỉ là tối đó thấy thần sắc em không ổn, nên muốn xem có thể giúp đỡ em gì hay không...”

Lộ Kiều nhìn thần sắc cô như thường, sắp xếp ngôn ngữ rồi tiếp tục nói: “Ấy chỉ là dựa vào tình nghĩa người cũ cũng phải giúp một tay đúng không? Huống chi việc của em không phải việc nhỏ... Cái tên Kim gì gì... Kim Nghị đó, đúng, anh ta chơi thuốc chính là bắt đầu từ quán bar của bạn anh, về sau không có tiền nên tìm vay nặng lãi

vay tiền, hiện tại nghe nói nợ to rồi, nên tìm tới một người thân thích vay tiền...”

“Tôi biết, tìm tới mẹ tôi... Hứa Thạch Lan.” Bạch Cẩn nói liền lời, ra hiệu anh ta nói tiếp.

Lộ Kiêu tới gần cô, cười có chút kỳ quái, “Kim Nghị nói, mẹ kể anh ta có đứa con gái, nhiều tiền lắm, anh ta có cách moi tiền từ chỗ cô ấy.”

Bạch Cẩn im lặng.

Lộ Kiêu cũng không nói gì, lẳng lặng nhìn cô.

Tướng mạo Bạch Cẩn kỳ thật thiên lạnh, không cười thì hoàn toàn là một mỹ nhân lạnh lùng, nhưng thường ngày cô toàn cười tủm tỉm, nói chuyện ôn hòa lễ độ, nên rất nhiều người đều cho là tính tình cô mềm mại tốt tính, thực ra không phải. Mấy ngày nay Lộ Kiêu cũng mò thấy một hai phần, một khi cô giống như cười mà không phải cười hoặc là không nói lời nào cụp xuống mắt, thì chẳng bao lâu là sẽ nổi giận.

Giờ phút này cũng thế. Cô im lặng không nói cụp mắt xuống, lông mi tinh mịn đen đen vểnh lên, nhíu môi không biết đang suy nghĩ gì, sắc mặt lạnh buốt. Bỗng nhiên cô chậm rãi cười, là kiểu cười chậm rãi kéo khóe miệng lên, cong thành một độ cong cực kì khắc chế, trông nửa gương mặt thì là một cái cười ôn hòa, song đáy mắt không mím cười.

Lộ Kiêu chẳng biết tại sao, nhìn cô cười thế này cảm thấy có chút không thoải mái, như hơi đau lòng, lại vô ý thức bài xích kiểu cảm xúc đàn bà này. Anh ta đỡ biểu cảm hài hước xuống, ngữ khí chân thành nói: “Nếu như cần giúp, tới tìm anh lúc nào cũng được,” suy nghĩ một chút vẫn bổ sung một câu, “Cẩn cứ vào tình bạn bè cũ.”

Thế này thì nghe sẽ không dễ dàng bị từ chối nhỉ...

“Lộ Kiều — —” Bạch Cẩn gọi tên của anh ta, “Dù anh dùng tâm thế gì để điều tra chuyện của tôi, thì dựa vào câu nói này, tôi cũng cảm ơn anh. Nhưng chuyện này không cần làm phiền anh.”

“Không tính là phiền phức gì...”

“Không phải ý này, ” Bạch Cẩn nhìn thẳng ánh mắt của anh ta, lập tức cười lạnh nói: “Chính tôi cũng không có ý định đi quản, sao còn cần anh trợ giúp?”

“Nhưng đó là mẹ em — — “

“Không phải từ lâu rồi!” Bạch Cẩn thét một tiếng về phía Lộ Kiều, giọng bén nhọn căn bản không giống như là cô sẽ bật ra.

Trong xe không khí ngột ngạt im lặng, Bạch Cẩn lâu rồi không phát tiết cảm xúc trước mặt người khác, âm thanh bén nhọn này đã bao lâu rồi không bật ra từ trong cổ họng cô... Trong trí nhớ năm năm trước, lúc bố vừa qua đời, ngày nào cũng có người tìm tới trường cô, bảo cô mua cổ phần của bố để đền bù hao tổn cho cổ đông khác. Mấy cổ đông này rất nhiều người là thân thích, bố vừa chết, bèn lộ ra cái răng nanh tham lam vốn có, không để ý sự ổn định và lợi ích của công ty. Lúc trước khi Hứa Thạch Lan ly hôn bán cổ phần không phải họ không biết, công ty đã sớm lở đất, khi đó mấy người được gọi là thành viên ban quản trị là họ ở đâu? Bố khổ cực chèo chống mấy năm rốt cục không đủ sức xoay chuyển đất trời, chỉ để lại một vài sản nghiệp nhỏ bé tư nhân cho cô, tất cả tiền còn lại nện vào cổ phiếu cả vốn cũng vớt không nổi.

Đám người gọi là người thân này vây cô ở cổng tiệm cơm dưới lầu túc xá ở trường, từng câu từng chữ dùng mấy lời khuyên bảo đầy tình lý, thể hiện mười tám ban võ nghệ kể nghèo kể khổ. Lúc đó Bạch Cẩn rốt cuộc còn trẻ tuổi nóng tính, chuyển nhượng cổ phần trong tay bố ra ngoài, gào thét bảo bọn họ cút đi, sau này đừng có tới tìm cô nữa.

Khi đó cô còn biết giận, biết gào thét, biết dùng miệng lưỡi bén nhọn để chửi người ta, nhưng mấy năm nay lắng đọng xuống rồi, Bạch Cẩn quả thực đã giống một người phụ nữ bốn mươi năm mươi tuổi rồi— — xem xét thời thế tính toán tỉ mỉ, cô cũng biết mình càng ngày càng không thú vị.

Không ngờ tối nay lại phát tiết cảm xúc với một người còn không được coi là tâm giao như Lộ Kiều, Bạch Cẩn cảm thấy bản thân quả là sống lại thật rồi.

Chương 15: Tình địch?

Tải ebook: dtv-ebook.com

Bạch Cẩn thét xong lại cảm thấy bình tĩnh đi không ít, cảm thấy thật sự hơi có lỗi với Lộ Kiều, cô không nên phát cáu với anh ta.

“Xin lỗi, không phải tôi cố ý muốn...”

“Em không cần xin lỗi, ” lúc này Lộ Kiều lại đưa tay qua, nắm chặt tay của cô, bàn tay ấm áp khô ráo trùm chặt tay của cô, Bạch Cẩn ngây người, Lộ Kiều dùng ngữ khí nhu hòa bình thường chưa bao giờ có để nói: “Em hét lên với anh cũng không sao, anh chỉ mong có thể giúp em một chút thôi.”

Ánh mắt anh ta chân thành tha thiết lại nhiệt liệt, dịu dàng như sắp chảy nước. Chàng công tử nói năng ngọt xớt một khi nghiêm túc, lại giống độc anh túc dẫn dụ bướm bướm, khiến con gái say lòng. Cặp mắt đào hoa của anh ta chau lên, môi mỏng càng ngày càng gần.

Bạch Cẩn mất tự nhiên quay đầu, cảm thấy khoảng cách của hai người sát lại hình như gần quá, không khí hơi nguy hiểm.

Cô hoàn hồn, rút tay ra, vất vả lắm mới tìm lại được sự lạnh nhạt ngày thường của mình, “Cảm ơn anh.” Rồi không nhiều lời nữa.

Giờ nói nhiều sai nhiều, vẫn nên ngậm miệng cho thỏa, hôm nay cô thật sự có hơi thất lễ.

Lộ Kiều thấy mặt cô khôi phục lại bình tĩnh, nghĩ thầm, cô gái này thật sự là lãnh đạm, dịu dàng trước mặt mấy cô gái đang tổn thương là đòn sát thủ của lăng tử, thế này mà cô cũng không có cảm động, chẳng lẽ người vô tính*?

*Vô tính hay ase.xual

Khi Lộ Kiều lặn tẩn đến rốt cuộc có phải Bạch Cẩn bị lãnh cảm không, nếu cô đúng là thế thật thì có tiếp tục đuổi tiếp không, thì xe đã đến nơi ở của Bạch Cẩn.

Mở cửa xe, Bạch Cẩn khom người nói với Lộ Kiều: “Cảm ơn anh đã đưa tôi về, chú ý an toàn.”

Lộ Kiều khóa xe rồi hai, ba bước là đi lên ngăn cô lại, “Chờ một chút, anh...”

Bạch Cẩn trở người nhìn anh, “Còn có việc à?”

“Ấy, anh...”

Lộ Kiều cũng không biết sao mình phải xuống xe ngăn cô lại, chỉ là khoảnh khắc thấy cô quay người rất muốn giữ cô lại, không muốn cô rời đi như thế, muốn để cô ở lại bên cạnh mình...

“Bạch Cẩn — — “

Có người sau lưng đang gọi cô, chất giọng trong sáng ôn hòa quen thuộc, Bạch Cẩn cũng không đoái hoài tới Lộ Kiều, nhìn lại, dưới bóng đèn đường mờ vàng của chung cư, có người đang yên lặng chờ đợi, vẻ mặt hình như có ủ rũ, như đã chờ cả tháng rộng năm dài.

Cô mau chân đi lên mấy bước, ngẩng đầu lên hỏi anh, “Tới lúc nào thế? Chờ bao lâu rồi? Sao không gọi điện thoại cho em?”

Cô liên tiếp hỏi mấy vấn đề, Bùi Dương cười nhẹ đáp, “Vừa tới thôi, cũng chưa đợi bao lâu,” anh nhìn về phía Lộ Kiều sau lưng, hỏi, “Tối nay cùng bạn ra ngoài chơi sao?”

“Ừm — — “

Cô chỉ Lộ Kiều vào đến, “Đây là Lộ Kiều,” lại nói với Lộ Kiều, “đây là Bùi Dương.”

Hai người đàn ông liếc nhau, mỉm cười lên tiếng chào, đều ngẫm hiểu lẫn nhau nhìn thấy địch ý từ trong mắt đối phương.

Về mặt Lộ Kiêu mỉm cười, trong lòng lại thầm cân đo cái tay mơ hồ là đối thủ đây. Anh ta luôn rất tự tin với khuôn mặt mình, nhưng người đàn ông trước mắt đáng đáp không kém anh ta chút nào. Lại thêm khí chất trong sạch, nổi bật như trúc xanh, Lộ Kiêu biết rõ kiểu đàn ông như vậy có lẽ phù hợp với hình tượng quân tử trong lòng phụ nữ.

Thấy bóng dáng Bạch Cẩn và Bùi Dương đứng chung một chỗ, quả thực rất xứng. Lộ Kiêu hừ một tiếng trong lòng, mặt lại cười khách sáo mấy câu rồi lái xe đi.

Hợp thì sao, Bạch Cẩn có phải con gái đâu, hai người bọn họ xem ra đều là kiểu đầu gỗ, lễ phép lại lạnh nhạt, kẻ càng giống càng khó bên nhau, nói không biết chừng sâu trong nội tâm của cô vẫn còn thích k.ích thích thì sao?

Cậu Lộ sau khi bị k.ích thích vì nhận thấy có tình địch rồi thì cũng không cảm thấy muốn phân thắng bại gì, khẽ hát lái xe về nhà.

“Anh... Có muốn đi lên ngồi một tí không?” Bạch Cẩn thành linh hỏi. Hỏi xong cô liền muốn cắn lưỡi tự sát, hận không thể nuốt lời mới nói về.

Giờ này, trăng sáng đêm đen, trai đơn gái chiếc, cùng ở một phòng, trời hanh vật khô... Chỉ ngẫm lại mấy từ này mà Bạch Cẩn đã cảm thấy xấu hổ vô cùng, lúc này chỉ muốn chui vào cái lỗ nẻ.

Bùi Dương thấy mặt cô ửng đỏ, cười càng thêm vui vẻ, ấm giọng nói: “Không được, chỉ là muốn gặp em một lần, để ngày khác lại lên nhé.”

Anh biết cô hơi ngượng, cũng không vội nhất thời. Với tính tình Bạch Cẩn có không phòng bị tỏ lời thân thiết với anh đã nói rằng trong lòng cô, có mình.

Chỉ là cô gái ngốc này, chắc chính cô cũng không ý thức rằng... Bùi Dương bằng lòng để cô từ từ đến, Bạch Cẩn cũng chính là trông thì thông minh, thật ra về chuyện này, thực sự là thiếu kinh nghiệm.

Bạch Cẩn cũng biết anh nói vậy chỉ là không muốn để mình xấu hổ, thấy mặt Bùi Dương vẫn ôn hòa như cũ, cảm thán một tiếng “Thật sự là một người lịch sự”, vẫn cười như cũ nói: “Em ấy à... Nếu biết tối nay anh tới tìm em, em sẽ về sớm... Về rồi gọi điện thoại cho em là được.”

“Ừm.”

Điện thoại lúc này lại vang lên không đúng lúc, Bạch Cẩn cầm bừa lấy nối máy.

Lúc đầu Bùi Dương nhìn cô nghe điện thoại, đứng xa một chút để giữ một khoảng cách, lại thấy mặt cô chậm rãi trầm xuống, nghe được giọng cô bỗng nhiên cất cao lại kiềm chế xuống.

“Cái gì! ... Chuyện khi nào? ... Giờ bà ở đâu? Rồi, tôi tới ngay!”

Cúp điện thoại, Bạch Cẩn quay bèn ra bên ngoài, vai bỗng nhiên có thêm một cái tay, “Muốn đi đâu, anh đưa em đi.”

Là Bùi Dương, Bạch Cẩn suýt quên anh còn ở đây. Muộn vậy rồi đón xe quả thực không dễ dàng, cô nhìn anh nói: “Bệnh viện số hai.”

“Được.” Bùi Dương cũng không hỏi gì thêm, lập tức đi lái xe.

Bạch Cẩn ngồi trong xe, mặt trầm như nước.

Kim Nghị thật sự là muốn tiền đến dờ luôn, ban đêm còn tới cửa công nhiên cướp Tuệ Tuệ đi, còn lấy dao làm bị thương Hứa Thạch Lan ngăn cản anh ta, nói nếu là không lấy được mười vạn, anh ta sẽ mang Tuệ Tuệ về quê, để bà nội nó nuôi! Hứa Thạch Lan bị quẹt làm thương một cánh tay, được hàng xóm đưa đi bệnh viện, giờ đang cuống đến độ gào khóc.

Bạch Cẩn giận đến phát run, hóa ra Kim Nghị nói có cách moi tiền từ chỗ mình là cách này. Mặc dù cô sớm dự liệu được, nhưng không ngờ tên Kim Nghị này thật sự phát rồ như thế, công nhiên cướp người làm thương người ta, lại nghĩ tới mấy kẻ nghiện rồi vì tiền đúng là gì cũng làm được, không khỏi lo lắng.

“Đừng có vội, tới ngay đây.” Bùi Dương thấy mặt cô lo lắng không nói một lời, cũng biết lúc này cô gặp nan đề, không thể hỏi cũng chỉ đành mở lời an ủi.

Đến cửa bệnh viện, Bạch Cẩn nói “Cảm ơn anh, em đi trước.” Rồi vội vàng xuống xe. Bùi Dương im lặng không đáp, tìm được chỗ đậu tự giác cùng đi.

Bạch Cẩn lúc này không có sức khuyên anh về. Đây là thời khắc cô chật vật nhất, anh muốn nhìn, thì cứ theo đi.

Vào phòng bệnh, Hứa Thạch Lan đang băng bó vết thương, đau đến hô hoán lên. Bên cạnh có một người phụ nữ trung niên trông coi bà ta, chắc là dì hàng xóm kia.

Hứa Thạch Lan vừa thấy Bạch Cẩn bèn bật khóc, “Mày bảo để nó mang Tuệ Tuệ đi, giờ hay rồi, thằng đó không chỉ có ôm đi, còn đưa về quê cho bà nuôi... Bà già kia vốn cũng không thích Tuệ Tuệ, lúc trước thấy tao sinh ra con gái thì tức giận đến mức về quê ngay, Tuệ Tuệ đã lớn như vậy mà bà ta không thăm nom một lần... Nếu thật sự đưa nó cho bà ta nuôi, Tuệ Tuệ có khi bị bà ta giày vò chết không chừng...”

Hứa Thạch Lan vừa khóc vừa đập giường, y tá xử lý xong vết thương đi nhanh ra ngoài, lười nghe cái trò luân lý gia đình này. Làm việc ở bệnh viện, tiết mục thể này một ngày ít nhất phải trình diễn hơn mấy chục lần, nhìn mà ghét.

Bà ta tiếp tục khóc gào, “Tối nay Kim Nghị tới cướp người, nói rồi, mười vạn, không được thiếu một đồng, tao nói không có tiền, nó nói không có tiền thì gọi cho mày...” lúc nói đến đây Hứa Thạch Lan

dùng đôi mắt khóc sưng vù lén liếc Bạch Cẩn, muốn xem rõ cô có biểu cảm gì.

Thần sắc Bạch Cẩn lãnh đạm, không nói một lời gì, đứng bên cổng không tiến vào cũng không đi ra, khóe miệng cười ngầy thường giờ lạnh lùng nhếch lên, Hứa Thạch Lan nhìn mà trong lòng không chắc.

Chương 16: Quyền nuôi dưỡng

Tải ebook: dtv-ebook.com

Chỗ dựa duy nhất của Hứa Thạch Lan bây giờ chính là Bạch Cẩn. Bà ta biết lúc trước sau khi chết thì Bạch Vĩ có cho Bạch Cẩn cổ phần, nghe nói Bạch Cẩn bán được một khoản tiền, và lại trong tay cô còn có một quán cà phê. Bạch Vĩ luôn rất thương Bạch Cẩn, nói không chừng sợ cô sau này chịu thiệt còn lén giữ lại mấy cái nhà.

Nghĩ vậy, Hứa Thạch Lan cảm thấy Bạch Cẩn quả thực là keo kiệt tới vô cùng. Dù sao mình cũng là mẹ nó, sinh nó nuôi nó đến mười lăm tuổi, không có công lao cũng có khổ lao, mười vạn đối với nó mà nói có phải to tát đâu, cứ vậy thôi mà còn đẩy đẩy kéo kéo.

Bà ta gào khóc hô hoán nói: “Cánh tay này chính là bị thằng súc sinh đó quệt làm thương, bác sĩ nói hai tháng này chắc không động đây nổi... Lúc ấy mày có đó đâu, bảo tao có thể trông cậy vào ai được... Gần này tuổi rồi, không có con trai con gái bên cạnh, còn không bằng chết đi...”

Bà ta khóc đến thê lương bi thảm, trông cứ như một người mẹ mất con gái nhỏ, con gái lớn lại không có ở bên bên bảo vệ, trung niên thê thảm cô đơn, thật sự khiến người ta nghe mà đau lòng rơi lệ, khóc thêm mấy giọt nước mắt thì quả thực có thể khóc đến đổ tường, làm Mạnh Khương Nữ* đương đại.

*Mạnh Khương Nữ, hay Mạnh Khương Nữ khóc Trường Thành là một câu chuyện cổ tích, truyền thuyết dân gian rất nổi tiếng của Trung Quốc. Câu chuyện kể về một người vợ vì chồng mất khi xây dựng Vạn Lý Trường Thành đã than khóc và làm sụp đổ một góc thành.

Bà ta khóc thê thảm, dì hàng xóm lúc đầu ngồi một bên không nói lời nào cũng không nhin được mở miệng khuyên nhủ: “Dì nói này cháu gái ơi, đừng trách dì lắm miệng, bố cháu đi sớm, mẹ cháu bình thường một mình nuôi Tuệ Tuệ thật sự là rất khó khăn, dì nhìn mà cảm thấy vất vả thay. Bình thường không bận rộn công việc quá, thì cũng về thăm mẹ mình, chăm sóc giúp đỡ gia đình một tí...”

Sau khi Kim Lâm chết bà ấy mới chuyển tới lầu dưới nhà Hứa Thạch Lan, thường ngày cũng có thỉnh thoảng lui tới, tưởng Bạch Cẩn là con gái lớn làm việc bên ngoài của Hứa Thạch Lan, là một cô gái trẻ tuổi ngày thường chỉ lo công việc, cả ngày ra ngoài chạy chọt không chú ý gia đình.

Thấy Bạch Cẩn lạnh lùng đứng ở cổng không nói không rằng, nghĩ thầm cô gái này trông nhã nhặn thanh tú, mà sao đối xử với người nhà thì lại lạnh lùng như vậy.

Bạch Cẩn nhìn mãi, rốt cục mở lời với dì hàng xóm: “Cảm ơn dì đưa mẹ cháu đến bệnh viện, dì đi về trước đi, chỗ này cháu lo là được ạ.”

Dì hàng xóm cũng nghe ra ngữ khí đuổi người của Bạch Cẩn, thờ dãi gật gật đầu cũng đi.

Trong phòng chỉ còn Hứa Thạch Lan và Bạch Cẩn.

Bạch Cẩn ngồi bên giường, đỡ kim truyền dịch, nhìn tay trái Hứa Thạch Lan đã băng bó xong xuôi, chậm rãi nói: “Tay không có gì đáng ngại chứ?”

Hứa Thạch Lan nghe ngữ khí Bạch Cẩn hòa hoãn, được quý mà sợ, bà ta tưởng Bạch Cẩn lại muốn lạnh lùng nói chuyện này không liên quan đến cô, bảo tự bà ta xử lý.

Thế là Hứa Thạch Lan cân nhắc nói: “Cũng không có gì đáng ngại, chỉ là phải nằm viện quan sát mấy ngày, nhưng mà tiền nằm bệnh viện đắt như vậy, hay về nhà được rồi...”

“Không sao, lát nữa tôi đi đóng phí.”

“May sao bị thương tay trái, bình thường cũng là không có gì đáng ngại... Con có mệt không, hay ngủ ở chỗ này một lúc?”

“Không được — —” Bạch Cẩn nói, “Bà đưa sổ Kim Nghị cho tôi, tôi nói chuyện với anh ta một lúc.”

“Nói chuyện gì?” Hứa Thạch Lan cảnh giác nói, sợ cô nói với Kim Nghị một câu tiền đòi không có, cứ ôm con trẻ đi. Bạch Cẩn làm được, kẻ nghiện như Kim Nghị đương nhiên cũng làm được.

“Chuyện đưa tiền.” Bạch Cẩn nhìn thấu phòng bị của bà ta, vẻ mặt cơ hồ muốn vẽ lên một nụ cười lạnh, “Anh ta chẳng muốn bảo tôi đưa tiền à? Dù sao cũng phải để kẻ oan uổng là tôi đây nói một câu chứ?”

Hứa Thạch Lan giật mình, lại vui mừng, nhưng vẫn thử thăm dò nói: “Con đưa mẹ là được, nó có biết con đâu, nói làm sao?”

Bạch Cẩn nhàn nhạt liếc nhìn bà ta một cái, trong ánh mắt có sự mỉa mai chột lóe, nụ cười lạnh nhỏ không thể thấy, “Nếu anh ta không biết tôi, sao mới mở miệng là lại đòi bà mười vạn nữa?”

Khóe miệng Hứa Thạch Lan hơi cứng, dưới ánh mắt lãnh đạm tới cực điểm của Bạch Cẩn bà ta bấm điện thoại cho Kim Nghị.

“Alo — —” trong điện thoại di động truyền tới một giọng nói cực kì thô khan, Hứa Thạch Lan đưa điện thoại di động cho Bạch Cẩn y như tay dính virus.

Bạch Cẩn cầm tới, cũng không nói gì.

“Alo, nói đi chứ — —” giọng Kim Nghị nghe cực kì không kiên nhẫn, “Tiền chuẩn bị xong chưa? Không có thì đừng gọi điện thoại cho tôi, ông đây bận...”

“Tiền chuẩn bị xong xuôi rồi.” Bạch Cẩn mở miệng.

“Cái gì?” lần này Kim Nghị hoàn toàn tỉnh ngủ, “Cô là ai? Lấy tiền ở đâu?”

“Không phải anh nói có cách dựa dẫm vào tôi để moi tiền sao? Sao lại không biết tôi là ai?” Bạch Cẩn giấu cợt, “Về phần lấy tiền ở đâu, không phải anh thăm dò được rõ rồi sao?”

“Cô là — —” Kim Nghị lấy làm kinh hãi, không ngờ Bạch Cẩn sẽ trực tiếp gọi điện thoại cho anh ta, “Là cô à cô Bạch, vậy tôi dứt khoát nói nhé. Lúc trước Hứa Thạch Lan không gả vào nhà họ Kim chúng tôi, em gái Tuệ Tuệ tôi vào hộ khẩu nhà họ Kim, bà tôi bây giờ còn chưa chết, à, nên theo pháp luật, Tuệ Tuệ là người nhà họ Kim chúng tôi, Hứa Thạch Lan không có quyền nuôi dưỡng nó.”

Anh ta khàn khàn cười, giọng âm trầm tiếp tục nói: “Tôi ấy, gần đây thiếu chút tiền tiêu, muốn bảo mẹ kế tôi cho món tiền mọn, không tính là quá đáng chứ?”

“Mười vạn cũng chả phải tiền lẻ.”

“Vậy tôi quản không được rồi, không có tiền tôi sẽ đưa Tuệ Tuệ đến chỗ nông thôn không ai biết đến, dù sao bà tôi sẽ chăm nó thật tốt, bảo mẹ cô yên tâm — —” Kim Nghị cười càng thêm không kiêng nể gì cả, Hứa Thạch Lan cũng không biết quê quán Kim Lâm ở đâu, nếu thật sự đưa Tuệ Tuệ đến nhà bà nội, đời này bà ta cũng đừng mong tìm thấy người.

Bởi vì mở loa ngoài ra, Hứa Thạch Lan cũng nghe đến mấy lời này, vẻ mặt cầu khẩn nhìn xem Bạch Cẩn, ánh mắt buồn bã, đáng vẻ mẹ con tình thâm cảm động, lại khiến cho Bạch Cẩn thấy buồn nôn.

Bạch Cẩn thu mắt, nói với Kim Nghị: “Tiền có thể cho anh, nhưng anh phải bảo đảm, cầm tiền rồi, sau này không được quấy rối mẹ con họ nữa.”

“Rồi, cô Bạch cô yên tâm, Kim Nghị tôi mặc dù lão lếu, nhưng cũng là kẻ nói lời giữ lời, cầm tiền rồi, sau này tuyệt đối không tìm đến họ.” Kim Nghị đáp ứng ngay.

Bạch Cẩn biết loại người này nói gì cũng giống như đánh rắm một cái thôi, ai coi là thật thì kẻ đó ngu, miệng lại nói: “Xế chiều ngày mai, mang người đến lấy tiền đi.”

Cô cúp điện thoại, đưa điện thoại di động cho Hứa Thạch Lan.

Về mặt Hứa Thạch Lan không thể tin, “Hai đứa cứ thế là bàn xong rồi à?” bà ta vừa không thể tin được Bạch Cẩn sẽ tùy tiện liền giúp bà ta bỏ mười vạn như thế, lại vừa hoài nghi tính chân thực của lời của Kim Nghị.

“Bà nghỉ ngơi cho thật tốt.” Bạch Cẩn cũng không trả lời, quay người ra phòng bệnh.

Trong hành lang, Bùi Dương lẳng lặng đứng, bên cạnh rõ ràng có chỗ ngồi trống, anh lại khăng khăng đứng chờ Bạch Cẩn ra. Thấy về mặt cô mệt mỏi, Bùi Dương đi lên hỏi: “Không sao chứ?”

Bạch Cẩn lắc đầu, mệt mỏi ngồi xuống.

Bùi Dương cũng dựa vào ghế bên cạnh cô. Lúc này Bạch Cẩn chỉ muốn một mình nghĩ một vài thứ, sao đối phó cho được tên lưu manh Kim Nghị này, thực sự cô không có kinh nghiệm gì.

Cũng may Bùi Dương, luôn luôn đủ lịch sự, lúc này cũng không hỏi đông hỏi tây, nghe ra tiền căn hậu quả, nếu không cô rất hoài nghi bản thân còn có thể duy trì hòa khí như bình thường không.

Bùi Dương thật ra muốn hỏi cô rất nhiều vấn đề, lại đè nén mình, gắng không quấy rầy cô lúc này. Cô không muốn nói chắc chắn có lý do của cô. Nhưng thấy lông mày cô nhăn lại và bóng đen dưới mắt, giờ quả là đau lòng, hận không thể kéo vào trong ngực, giúp cô xử lý tất cả chuyện phiền lòng.

Bùi Dương toan mở miệng hỏi có gì có thể giúp không, lại sợ mình đường đột, đang lẩn tẩn làm sao để mở miệng, Bạch Cẩn hỏi anh, “Anh là luật sư đúng không?”

Cô không đầu không đuôi hỏi một câu như thế, Bùi Dương thấy thần sắc cô như nghĩ được cách gì, “Ừ” một câu, “Làm sao?”

Bạch Cẩn híp mắt, nghĩ làm sao để đối phó Kim Nghị, nhìn chăm chăm mắt Bùi Dương nói: “Em muốn mời anh giới thiệu một luật sư, giúp em kiện một vụ.”

“Kiện gì?”

“Tranh chấp quyền nuôi dưỡng. Luật sư đắt mấy cũng được, chỉ cần cam đoan thắng là được!”

Bạch Cẩn cười lạnh nhún nhún vai — — đối phó với lưu manh vẫn nên thừa kiện, cầm quyền nuôi dưỡng trong tay, đến lúc đó anh ta còn dám đến cướp người thì chính là lừa bán trẻ con, vào đồn cảnh sát ngay tắp lự, hưởng hồ anh ta còn chơi thuốc.

Chương 17: Về nhà

Tải ebook: dtv-ebook.com

Bên quán mới gần đây cũng làm ăn không tệ lắm, Hiểu Tĩnh bận rộn ở đó, tiện tuyển thêm mấy người, quy mô đã lớn hơn rất nhiều so với bên này rồi. Song đôi khi Bạch Cẩn sẽ cảm thấy mê mang, cô không biết mình đang làm gì, sống vô vị đến thế, ngày nào cũng xử lý cùng một chuyện, đi qua cùng một phong cảnh, một chút biến số cũng chẳng có, hoặc nói... Chính trong cả tiềm thức cô từ chối tất cả biến số?

Bỗng nghĩ đến Bùi Dương, gần đây số lần anh xuất hiện hình như quá nhiều, lần trước nhờ anh tìm mấy bảo tiêu đến cướp người, Bạch Cẩn nợ anh một ân tình lớn.

Hôm đó Kim Nghị dẫn theo Kim Tuệ xuất hiện, anh ta không mang theo ai khác, chắc là chắc mẩm Bạch Cẩn sẽ ngoan ngoãn giao tiền, dù sao trước đó anh ta cũng dễ dàng moi tiền từ tay Hứa Thạch Lan như vậy, nên cảm thấy lần này cũng như thế. Kết quả anh ta vừa xuất hiện, liền bị mười bảo tiêu Bùi Dương tìm được đè lại, rồi rất thuận lợi giành bé gái từ tay anh ta. Bạch Cẩn lập tức bảo Hứa Thạch Lan dẫn theo Kim Tuệ dọn nhà đi, sau đó xác định quyền nuôi dưỡng.

Hứa Thạch Lan là mẹ đẻ Kim Tuệ, cha đẻ qua đời, cho dù có cho vào hộ khẩu nhà họ Kim, tất cả quyền nuôi dưỡng cũng thuộc về Hứa Thạch Lan. Kim Nghị là người thiếu kiến thức pháp luật, Bạch Cẩn thì tức giận mờ mắt, được Bùi Dương báo mới phản ứng lại, thế là nghĩ ra cách này.

Kim Nghị là tên du côn lưu manh, Bùi Dương sợ loại người này chó cùng rứt giậu đến báo thù Bạch Cẩn, muốn thuê bảo tiêu bảo vệ cô, nhưng bị Bạch Cẩn chối từ hết lời, Bùi Dương cứ rảnh là sẽ đến quán đón cô về nhà.

Bạch Cẩn nhân cái ơn lớn như thế, nên cũng không biết nên đền như thế nào.

Ăn cơm, dạo phố, xem phim...

Bán mình trả ơn? Bạch Cẩn mơ hồ cảm thấy không ổn lắm, nhưng không lần nào muốn chối Bùi Dương. Không muốn chối... Cuối cùng là do cuộc sống vô vị này của cô xuất hiện một cái “Biến số” như thế nên cảm thấy mới mẻ hay là vì cô... đã động lòng với Bùi Dương rồi?

Chuông điện thoại vang, Bạch Cẩn cầm điện thoại di động lên
— —

“Lần trước em nói bằng lòng đến nhà anh một lúc, giờ còn giữ lời không?” giọng Bùi Dương vắng đến, xem ra tâm trạng của anh rất vui vẻ.

“... Đương nhiên. Lúc nào ạ?” Bạch Cẩn kinh ngạc vì anh còn nhớ ba cái chuyện này, nhưng vẫn đồng ý không chút do dự.

“Ngày mai chắc là em có rảnh nhỉ?”

Cô lúc nào mà chẳng rảnh. Bạch Cẩn “Ừ” một tiếng.

“Vậy ngày mai nhé, anh nói một tiếng với bố mẹ anh.”

“Thế... Không cần làm phiền hai bác ...” Bạch Cẩn cảm thấy thế này có chút kỳ quái, cứ như là sẽ ... gặp cha mẹ chồng ấy...

“Có phải em nghĩ nhiều không thế— —” Bùi Dương nở nụ cười, “Dù anh về một mình vẫn phải báo với họ mà.”

“À — —” Bạch Cẩn hơi ngượng ngùng, nói vài câu liền treo.

Nhớ có từng đọc trong một quyển sách viết rằng, khi một cô gái bắt đầu suy nghĩ phải chăng mình đã động lòng, thì cô ấy đã động lòng rồi.

Bạch Cẩn tựa trên ghế sa lon, nhìn đôi giày cao gót màu trắng trên tủ giày, mỉm cười.

Bùi Dương đứng ở cổng, cúi đầu nhìn đồng hồ tay một cái, chín giờ lẻ ba phút. Bình thường cô ngủ nướng, hôm nay chắc là rời giường rồi.

Cô không có thói quen trễ nãi, đôi khi thậm chí còn sớm hơn anh. Bùi Dương ấn vang chuông cửa, một loạt tiếng bước chân đến gần, sau khi cửa mở ra là khuôn mặt mộc của cô, quần áo xem ra là mặc chỉnh tề rồi, chỉ là tóc còn rối.

Anh cười nói buổi sáng tốt lành với cô, thành thạo đến ôm lấy Tiểu Bạch đang nhào tới, vui sướng trên đầu cún con.

Bạch Cẩn nhìn Tiểu Bạch bình thường ở nhà thì lười y như mèo mà giờ lại vui sướng làm nũng trong ngực Bùi Dương, im lặng mãi thôi.

“... Anh vừa tới ạ? Hay là tay chân em lè mề quá?” Bạch Cẩn không ngờ tới anh sẽ lên lầu đợi cô, may sao quần áo thay xong rồi, không đến mức bị anh trông thấy lòi thôi.

Song... Cô cúi đầu trông thấy mái tóc dài thắt nút của mình, cảm giác bất lực ủa tới.

Toàn là chuyện gì thế này!

Bùi Dương thấy được động tác nhỏ của cô, biết cô đang ngại, rất lịch sự đánh mắt đi, “Không, anh mới đến, em không cần vội.”

“A a, em đi chải đầu trước cái...” Bạch Cẩn đi đến cửa phòng tắm lại quay người hỏi: “Bố mẹ anh... Để ý con gái trang điểm không?” Bạch Cẩn nhớ bố mẹ anh đều tương đối nghiêm túc, gia phong nghiêm cẩn, lần đầu đến cô vẫn là một học sinh cấp ba, đương nhiên là để mặt mộc.

Bùi Dương cười cười nói: “Không sao.” Anh dẫn một cô gái về nhà thôi là đã có thể khiến mẹ già vui vẻ vài ngày, nào lại còn để ý xem người ta có trang điểm không làm gì?

Cô chắc chắn không biết, vừa rồi cô hỏi vậy, quả thực cứ như như người sắp được bạn trai dẫn về nhà, tâm trạng thấp thỏm sắp làm con dâu.

Bạch Cẩn trang điểm nhạt, chuẩn bị tóc tai xong đã là hai mươi phút sau rồi. Đồ đạc là đã sớm thu dọn xong, đeo túi vai lên là có thể đi.

Lúc đổi giày, cô cầm đôi giày cao gót màu trắng kia xuống đổi, ngẩng đầu, vừa hay cùng Bùi Dương nhìn nhau cười một tiếng.

Lái xe đến nhà Bùi Dương nói xa thì không xa mà nói gần thì không gần, khoảng bốn giờ đi đường. Trên đường hơi chán, Bùi Dương hỏi cô muốn nghe bài gì.

“«Close to you » đi ạ.” Bạch Cẩn thốt ra.

“Được.”

Dường như cô rất thích bài hát này, lần đầu lúc gặp mặt ở quán cà phê vừa hay cũng bật bài này.

“That is why all the girls in town, follow you all around...” Bạch Cẩn nhẹ nhàng ngâm nga theo, liếc Bùi Dương.

Bởi vì về nhà, anh không mặc âu phục, mà chỉ một bộ trang phục bình thường, áo thun quần thường màu trắng, trông rất giản dị. Từ lúc gặp nhau đến nay, Bạch Cẩn nhìn anh mặc đồ tây tinh anh kiểu cấm dục nhiều rồi, hôm nay thế này, cũng khiến cô nhớ tới anh thời cấp ba.

Là trùm học, nhưng khuôn mặt rất đẹp trai tuấn tú, cũng không lạnh lùng, có thể chen mồm vào với bất cứ ai, người anh quen biết

còn đủ từ lớp mười tới lớp mười hai, bạch mã vương tử trong mắt nữ sinh, học sinh giỏi một trăm điểm trong mắt giáo viên. Khi đó anh là đối tượng thầm mến của rất nhiều cô, nhưng không có mấy ai dám tỏ tình. Mặc dù tính tình anh ôn hòa, nhưng chính bởi vì ôn hòa lại còn có hào quang, là tự mang hơi thở không thể khinh nhờn.

“Lúc đó sao anh lại tỏ tình với em vậy?” Bạch Cẩn bỗng nhiên có chút hiếu kỳ, khi đó giữa họ không hề có quen biết gì, một người là nam thần trùm học lớp mười hai, một người là học sinh mới, vòng giao tiếp hoàn toàn không giống nhau, nên năm đó lúc Bùi Dương tỏ tình với cô, Bạch Cẩn rất bất ngờ.

“Hả?” Bùi Dương không ngờ cô sẽ hỏi chuyện này, quay đầu nhìn cô một cái, lập tức cười nói: “Có người nói với anh em thích anh.”

... Bạch Cẩn không muốn đi hỏi rốt cuộc là ai nói, dù sao... Học sinh cấp ba thật sự là rất hóng chuyện!

“Khoan, nếu anh cảm thấy em thích anh, sao không chờ em đến tỏ tình chứ?” Bạch Cẩn không hiểu.

“Chuyên thế này, vẫn nên để con trai nói thì tốt hơn.” Bùi Dương thấp giọng mỉm cười, góc mặt thanh tú đẹp mắt. Bạch Cẩn cảm thấy thôi không nên nói sự thật cho anh nghe thì tốt hơn.

“Lúc ấy anh tốt nghiệp rồi, em vẫn học lớp mười, anh không sợ khi đó yêu đương sẽ ảnh hưởng việc học của em sao?”

“Nghĩ tới chứ——” Bùi Dương vặn tiếng nhạc nhỏ đi một chút, “Nhưng mà em xinh như vậy, anh càng sợ... em bị người khác theo đuổi, thế là ra tay trước đã.”

Anh hơi ngượng khi nói ra lời thế này, giống một cậu trai trẻ hơn mười tuổi, xúc động ngây thơ, trong tình yêu có một tí ngốc nghếch liều lĩnh.

Bạch Cẩn nhìn lỗ tai anh hơi hồng hồng, nhin không được cười ra tiếng.

Bùi Dương đột nhiên cảm nhận được hơi nóng, nhéo nhéo vành tai, muốn cho lỗ tai hạ nhiệt một tí, Bạch Cẩn ngồi một bên nén cười tợn hơn.

Xe đi đến một khu chung cư, sau khi Bùi Dương dừng xe lại, cầm túi đồ phía sau lên, Bạch Cẩn giành quà tặng, “Để em cầm.”

“Ừ.” Bùi Dương lại mím môi cười cười, lần này lại khiến Bạch Cẩn ngại.

Chương 18: Anh là của em

Tải ebook: dtv-ebook.com

Cửa gỗ không tới ba lần liền mở, cô gái phía sau cửa nhào vào ngực Bùi Dương, “Anh già anh về rồi! Nghe nói anh mang bạn gái về nhà hả?”

Bùi Dương “Ồi giời” một tiếng, “Em đẩy anh em nhẹ chút đi, anh già rồi xương vụn rồi.” Khóe miệng anh mang nụ cười, “Đi vào trước rồi nói.”

Lần này Bùi Nguyệt buông anh ra, chỉ chớp mắt là trông thấy cô gái bên Bùi Dương, mắt lập tức trợn lớn, “Ôi là trời em không nhận lầm người chứ! Chị là chị Tiểu Cẩn!”

Bạch Cẩn mỉm cười nói: “Chào Bùi Nguyệt, đã lâu không gặp.”

Căn chung cư này khiến Bạch Cẩn cảm thấy quen thuộc, mười năm trước đến đây, bị hơi thở thư hương nồng đậm ở nơi này hấp dẫn, vì mẹ Bùi Dương là đại gia thư pháp, dạy ở một trường đại học, bố trí trong nhà cũng theo ý bà yêu thích, từng thứ đồ sứ thư họa bày tùy ý thể hiện ra phong cách thanh nhã.

Bùi Nguyệt ngồi đối diện bàn trà, đưa một chén trà qua, “Chị Tiểu Cẩn, chúng mình rất là lâu rồi không gặp nữa đó. Chắc tầm mười năm nhỉ?”

Bạch Cẩn nói tiếng cảm ơn, cười nói, “Đúng vậy đó, mười năm, vất vả cho em còn nhớ rõ chị, lần đầu khi chị gặp em mới... Mười ba tuổi nhỉ?”

“Đúng vậy ạ,” Bùi Nguyệt cũng cười, “Khi đó chị và anh em cứ học cùng nhau, em muốn chơi cùng chị mà bị anh em đô hộ gắt quá.”

Bùi Dương đặt nắm tay bên miệng “Khục” một tiếng, Bùi Nguyệt nhìn anh mà ranh mãnh cười.

Khi đó anh không tiết lộ quan hệ của anh với Bạch Cẩn với người nhà, chỉ nói đây là đàn em tìm anh học kèm. Bố thì không nói gì thêm, chỉ là mỗi lần anh muốn ra ngoài, mẹ luôn luôn cười rất là sâu xa với anh...

Advertisement

“Khi đó em còn tưởng là anh chị đang học kèm thật đó,” Bùi Nguyệt liếc mắt nhìn về phía đôi giày trên chân Bạch Cẩn, “Giờ em biết không phải...”

Cô ấy có ý riêng, Bạch Cẩn chợt thấy hơi xấu hổ, Bùi Dương trông qua với ánh mắt ầm ập, cô nhấp một miếng trà nói, “Ánh mắt không tệ, giày chị rất thích, cảm ơn em.”

Đây là thừa nhận rồi à??

Bùi Nguyệt và Bùi Dương đồng thời nhìn qua.

Bùi Nguyệt hơi sừng sốt rồi cũng cười nói, “Không cần cảm ơn không cần cảm ơn ạ, chị thích là được.” Anh tui rất cục có bạn gái rồi!

Dưới bàn trà Bùi Dương nắm chặt tay của cô, lòng bàn tay ầm ập.

Bố Bùi mẹ Bùi mua thức ăn về, Bạch Cẩn đứng lên chào hỏi, “Chào bác trai bác gái ạ.” tiện đi tới giúp nhận giỏ thức ăn.

Bố Bùi vội vàng khoát tay nói không cần, còn tinh tế nhìn Bạch Cẩn mấy lần mới nhận ra cô, “A là cháu... lúc Bùi Dương còn học đã gặp cháu, chỉ chớp mắt, hai đứa đều lớn như thế rồi...”

Mười năm vội vàng, vừa quay đầu lại, thời gian trôi qua, cố nhân vẫn như cũ.

Bạch Cẩn cười trả lời, bố Bùi cũng lên tiếng chào cô.

Cô một mình sống trong thành phố xa lạ đã quá lâu, thật ra Bạch Cẩn không giỏi nói chuyện với người lớn lắm, may sao bố mẹ Bùi Dương rất lịch sự, cũng không dấn lấy cô hỏi lung tung này kia, không thì đúng là cô không biết trả lời như thế nào thật.

Sau khi cơm nước xong xuôi, Bạch Cẩn muốn đỡ dần thu dọn bị mẹ Bùi ngăn lại, “Để Tiểu Nguyệt làm là được, nào có đạo lý để khách rửa chén?”

Bùi Nguyệt cũng nói vâng dạ, đừng dọa chị dâu con chạy. Bị Bùi Dương thả ánh mắt sắc như dao cau, cô ấy thè lưỡi ôm bát vào phòng bếp.

Lúc rời đi, mẹ Bùi muốn giữ Bạch Cẩn lại nhà, Bạch Cẩn liên tục chối từ nói không cần, “Cháu có thể ở khách sạn ạ, không cần làm phiền mọi người.”

Mẹ Bùi cười nói được, còn nhiều thời gian.

Bạch Cẩn hơi xấu hổ, không biết nên nói gì, Bùi Dương mỉm cười, trước mặt bố mẹ anh nắm tay cô đi ra ngoài.

Khi Bùi Dương dẫn cô đến khách sạn, anh tự tay giúp cô thắt dây an toàn. Anh bỗng nhiên tới gần, khiến Bạch Cẩn có phần không biết làm thế nào.

Trên thân đàn ông có hơi thở mát lạnh đặc hữu bỗng nhiên ủa tới, kéo dây lưng từ phía bên phải cô, vây cô ở không gian nho nhỏ giữa chỗ ngồi và lồng ngực anh, Bạch Cẩn cảm thấy mấy giây đó trôi qua thực sự quá chậm chạp.

“Anh thấy thật sự là em không quen với kiểu không khí gia đình này,” thắt dây an toàn xong, Bùi Dương bất giác kéo dài khoảng cách, chỉ nghiêng đầu nhìn cô, “Nhưng không sao, em cảm thấy thế nào để chịu thì làm như thế, không cần cảm thấy gượng gạo đâu.”

Bạch Cẩn hơi kinh ngạc, thật ra cô không thể hiện sự ỉn ả và không quen, nhưng Bùi Dương hiểu rõ cô hình như nằm ngoài dự liệu của cô.

“Cảm ơn anh,” Bạch Cẩn nói, “Cũng không có gượng gì ạ, chỉ là... lâu lắm rồi em không có tiếp xúc với người lớn, nên có hơi...”

Bùi Dương lại một lần nữa nhẹ nhàng cầm tay cô, lần này là lấy tư thế mười ngón đan xen, lòng bàn tay kề sát, tay cô an tĩnh nằm trong lòng bàn tay của anh, ý vị triền miên.

“Cảm ơn em có thể quay đầu lại, cuối cùng anh không uống công đợi chờ.” Bùi Dương đối mặt với cô, Bạch Cẩn chỉ cảm thấy ánh mắt anh sâu thẳm, đáng môi hoàn mỹ đến không tưởng nổi.

Anh bỗng nhiên nói một câu không đầu không đuôi như thế, Bạch Cẩn lại là nghe hiểu luôn. Nhưng phải hồi đáp lại thứ gì đây, cô vẫn thấp thòm, cô vừa mới vào trạng thái thôi, có phải anh cảm thấy sốt ruột quá, nên mới không chờ đợi mà đòi hỏi sự hồi đáp ngay không? Nhưng Bạch Cẩn không biết mình có thể trả giá được bao nhiêu, nếu một ngày nào đó cô mệt mỏi rồi, thì rút chân lại phải chăng có vẻ hơi bạc tình bạc nghĩa?

Đều là người trưởng thành, thắng hay thua trong chuyện tình cảm, đau khổ nhất luôn là người bị tổn thương, sao biết được công nợ tình lại dễ chịu?

Bạch Cẩn thậm chí không biết việc bắt đầu mối quan hệ này là đúng hay là sai.

Yên lặng hồi lâu, Bùi Dương biết cô lại đang dao động. Xem ra sống một mình thoải mái như thế, lúc gặp được tình yêu sẽ luôn phải trái lo phải nghĩ, không giống khi cô mười lăm tuổi. Bùi Dương có chút buồn vô cớ.

Hai người đều không nói lời nào, lúc này Bạch Cẩn thật sự muốn tát mình một cái. Đã đi qua nhà người ta ăn cơm, giờ vẫn giữ thái độ

này, nếu còn nói nhiều thì có phần không giống cô. Hoặc là nói, bởi vì anh là khác biệt?

Bùi Dương chỉnh tư thế lại cho ngay ngắn, nhưng vẫn không buông tay cô ra. Bạch Cẩn nhìn gò má anh mà có chút hoảng hốt, đáng vẻ anh so với năm mười tám vậy mà chẳng có chênh lệch quá nhiều, đàn ông bình thường đến tầm tuổi này đều sẽ có vẻ tang thương vì trải qua thế sự, nhưng anh thì không hề, anh sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái như thiếu niên, khuôn mặt cũng không biến đổi quá nhiều, cằm vẫn còn nhọn.

Con trai cằm nhọn sẽ trông tuấn tú xinh trai hơn bình thường, cũng có nghĩa là hơi ẻo lả. Nhưng bởi vì từ nhỏ Bùi Dương đã trầm ổn ít lời, sự đặc thù này lại khiến cho anh trông rất ôn hòa, dùng cách nói của mấy cô gái trẻ bây giờ, thì chính là tướng mạo của người đàn ông ấm áp. Trước kia cô cứ pha trò đùa anh cằm nhọn, nói cằm anh sẽ khiến con gái đổ kị lắm.

Anh nói, chắc mấy bạn ấy phải đổ kị với em, bởi vì anh là của em mà.

Câu nói này, Bạch Cẩn không hiểu sao lại nhớ rất rõ ràng, thậm chí ngay cả biểu cảm lúc đó của anh cô cũng nhớ rõ ràng.

Cô cầm lại tay anh, “Em mới biết em do dự và không kiên định đến vậy, em xin lỗi, muốn thay đổi, về phải nhờ anh nhiều hơn.”

Chương 19: Nỗi tâm

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trong phòng khách sạn, Bạch Cẩn vừa tắm rửa xong, vừa sấy tóc vừa ngâm nga bài hát, không biết sao, tâm trạng cô khá tốt.

Giờ như thế, xem như... Có bạn trai rồi?

Nhớ vừa rồi lúc trên đường đi khách sạn Bùi Dương không nén xuống nổi ý cười, Bạch Cẩn cảm thấy anh rất đáng yêu, như người tìm được món bảo bối gì đó, dâng lên nỗi hạnh phúc ngốc nghếch.

Cảm giác được ai đó trân trọng thật là tốt, Bạch Cẩn không phải tay mới chưa yêu bao giờ, nhưng những người đàn ông khác vì thấy cô lãnh đạm nên lui chân, còn anh lại không che giấu.

Đánh con át chủ bài rồi, dâng hiến hết tình cảm của mình rồi, trong tình trường chẳng khác nào đưa cho đối phương một cây dao găm, mà bản thân lại bộc lộ tất cả nhược điểm. Bạch Cẩn có quy tắc rõ ràng, mới càng cảm thấy tấm lòng này trĩu nặng lại khó mà nắm chắc.

Nhưng, đã lựa chọn bắt đầu, thì không nên do dự lùi bước. Không phải chỉ là yêu đương thôi sao?

Không đáng sợ tí nào!

Bùi Dương về đến nhà đã hơn chín giờ, phòng khách vẫn sáng đèn, bố mẹ anh chắc trong phòng chuẩn bị vào giấc, Bùi Nguyệt chơi điện thoại trên ghế sofa, thoát trông như đang chờ anh, không thì con bé này bình thường không ra ngoài thì là ở phòng mình.

“Đang chờ anh à?” Bùi Dương buông chìa khoá xuống đi qua, ngồi xuống nhìn cô ấy.

“Đúng vậy đó,” Bùi Nguyệt phát hiện trên mặt anh giấu không nổi ý cười, trong bụng rất vui cho anh, “Chuyện anh chị nhiều năm vậy rồi, có thể theo đuổi được chị Tiểu Cẩn, vui vẻ không anh già?”

Bùi Dương giãn chân dài ra, khẽ nghiêng trên ghế sa lon, mỉm cười từ chối cho ý kiến.

Bùi Nguyệt thốn thức, nếu không phải trước đó không cẩn thận nhìn thấy trong phòng anh còn giữ ảnh chụp chị Tiểu Cẩn, cùng một đồng thư tình đau xót, cô ấy sẽ nghĩ mãi mà không rõ anh già có điều kiện tốt như vậy mà sao lại độc thân lâu như thế, suýt thì tưởng anh cong.

May sao may sao, hai người họ trùng tu tiền duyên, không thì cô ấy cũng không biết ông anh ngốc này của cô ấy phải chờ bao lâu.

“Em nhớ lúc anh về nhà lần đầu lúc mới lên đại học, đến nhà chị Tiểu Cẩn tìm chị ấy không phải sao? Đáng tiếc chị ấy...” Bùi Nguyệt nhớ ra gì đó, bỗng nhiên ngậm miệng không nói.

“Khi đó cô ấy dọn đi, cũng không nói với anh là đi nơi nào.” Bùi Dương nhớ khi đó lúc biết cô không từ mà biệt, bản thân ở nhà sa sút tinh thần mất một kỳ nghỉ.

“Có phải em biết cô ấy dọn đi nơi nào không?” Bùi Dương nhìn Bùi Nguyệt, khi đó cô ấy và Bạch Cẩn có quan hệ không tệ, Bạch Cẩn sẽ nói với cô ấy cũng không biết chừng.

“Không có không có mà——” Bùi Nguyệt khoát khoát tay, “Em có biết gì đâu, em chỉ là nghe nói chị ấy dọn đi...”

“Làm sao em lại biết?”

“Lúc ấy chị Tiểu Cẩn là nhân vật nổi tiếng trường mình, và lại nhà chị ấy có có tiền như vậy, xảy ra tí chuyện gì đương nhiên rất nhiều người sẽ biết mà.”

Bùi Dương quả thực không rõ chuyện này, “Nhà họ xảy ra chuyện gì?”

...

Trên ban công gió đêm lành lạnh, vẫn chưa tới cuối thu mà lá rụng đã bay tán loạn. Bùi Dương nhóm một điếu thuốc, nghiêng mình dựa vào lan can ban công, nhìn ánh đèn phía xa.

Lâu lắm rồi anh không có hút thuốc, hôm nay nghe được chuyện trước kia của Bạch Cẩn, đột nhiên anh cảm thấy hiểu rõ vì sao mấy năm nay cô lại biến thành cá tính như này.

Mặc dù trước kia cũng lạnh lùng, song vẫn có chút tính con gái, thỉnh thoảng làm nũng là có thể khiến anh tức vũ khí đầu hàng. Gặp nhau đến nay, anh trông thấy cô toàn duy trì sự khắc chế đối với chuyện của người khác, gắng để mình xa cách nhân tình thế sự, thoát trông là sợ phiền phức, kì thực là sợ tổn thương.

Cô một mình lẻ loi trôi trong thế giới của mình, không có người thân nào để mà dựa vào, mà anh lại mất thời gian lâu như vậy mới tìm được cô.

Cô không có chỗ dựa, anh vẫn đứng ở sau lưng cô, cô có kiên cường hay không, anh đều ở đó.

Bùi Dương thở ra một hơi thật sâu, cầm lấy điện thoại di động.

“Alo — —” Bạch Cẩn vừa sấy khô tóc, đang muốn lên giường đi ngủ, không ngờ Bùi Dương gọi điện thoại tới lúc này, “Muộn như vậy rồi, có chuyện gì không?”

“Không có gì, bỗng nhiên muốn nói chuyện với em thôi.” Bùi Dương rung điếu thuốc cho rơi tàn, ngẩng đầu nhìn màn trời màu đen.

Bạch Cẩn cảm thấy hơi buồn cười, “Chán ngán thế cũng không giống như anh, giờ mới xa nhau không đến ba giờ nhỉ.”

Lúc này Bùi Dương cũng cảm thấy mình hơi già mồm, nhưng mặc kệ, giọng của cô khiến anh cảm thấy thoải mái, và an bình, nghe thấy trong đêm khuya như có loại ma lực thần kỳ.

“Một khắc không gặp như cách ba thu.” Bùi Dương thấp giọng cười nói, vì sự ngây thơ và tục tằn của bản thân.

Có lẽ là do dòng điện, Bạch Cẩn cảm thấy giọng của anh thấp hơn bình thường, mang theo từ tính khiến người ta run rẩy.

Ồi, một chất giọng quá là tốt, không làm luật sư có thể cân nhắc đổi nghề làm seiyuu*.

*Diễn viên lồng tiếng của Nhật.

“Trước kia sao em không có phát hiện anh lăm mồm thế nhỉ?” Bạch Cẩn cười nói, “Ngày mai có phải anh nên về đi làm rồi không?”

Công việc của Bùi Dương thật ra cũng không thanh nhàn như vậy, lúc bận rộn thì không thể sướng hơn mấy chàng IT cả ngày tăng ca thức đêm làm việc được. Nhận một án tử to thì phải chịu đựng cả đêm, nhưng anh chưa từng nói với cô, vậy mà còn có thể suốt ngày cứ dính lấy cô, Bạch Cẩn cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Ừm, ngày mai em muốn đi lúc nào?” Bùi Dương hỏi.

“Em lúc nào cũng được.” Dù sao cô cũng thông thả, một người rảnh rỗi mà.

“Vậy thì buổi chiều đi nhé, vậy sẽ không quá gấp.” Bùi Dương nói, “Giữa trưa anh dẫn em đi ăn một bữa cơm rồi đi.”

“Dạ.”

Ngày hôm sau, Bùi Dương dẫn theo Bạch Cẩn đi tới một nhà hàng, lúc đi tới Bạch Cẩn mới nhớ tới đây là chỗ nào.

“Đây không phải cửa hàng tôm trước kia chúng ta thường xuyên đến sao?” Bạch Cẩn nhìn ra phía ngoài từ cổng, “Bảo sao em thấy quen như vậy.”

“Đúng vậy, trang trí xong quy mô lớn lớn, nhưng chủ vẫn cùng là một người, tôm cũng vẫn còn bán.” Bùi Dương kéo cái ghế ra để cô ngồi xuống, sau đó rót chén trà cho cô.

Trước kia đây chỉ là một quán ăn nhỏ, bởi vì cô thích ăn nồi tôm quán này, nên thỉnh thoảng Bùi Dương cũng mang cô tới đây ăn một bữa. Lúc họ kết giao cũng không dài, quán tôm này là nơi có kí ức chung ít ỏi của hai người.

Gọi món ăn, ông chủ cứ lén lút nhìn mặt Bạch Cẩn chăm chăm, đến khi Bạch Cẩn cười nói: “Ông chủ, không cần nhìn, cháu chính là cái cô trước kia tới đây ăn tôm mà không bao giờ lột tôm đó.”

Ông chủ cười ha ha, “Tôi nói mà, nhìn quen mắt thế chứ lì, thật đúng là hai đứa...” Ông chủ xem ra rất cảm khái, đưa tới cho họ một đĩa đựng trái cây. Bạch Cẩn mỉm cười nhận lấy nói lời cảm ơn “Cảm ơn chú.”

“Khách quen mà, cũng đã lâu — —” ông chủ khoát tay, “Hai đứa cố gắng ăn đi.”

Bạch Cẩn cảm thán, hóa ra đã qua rất lâu.

Bùi Dương đối diện gấp một con lột xong rồi, vể mặt y hết năm đó. Bạch Cẩn thật ra rất thích ăn tôm, nhưng thực sự là người có bệnh lười ung thư, thềm chết được cũng lười tự mình ra tay lột tôm, ở nhà chính là bố lột tôm cho cô, không ai giúp cô lột thì cho dù có bày tôm ở trước mặt cô cô cũng lười gấp. Việc này trước kia cũng không có nói với Bùi Dương, nhưng chẳng biết sao anh lại có thể nhìn ra cô thích ăn món này, thế là hay mang cô đi ăn tôm, lột xong sẽ bỏ vào

bát cô. Thật ra tôm nấu nồi* không cần lột vỏ, nhưng Bạch Cẩn ăn không quen, Bùi Dương cũng chiều cô, lần nào cũng rảnh tay giúp cô lột.

*Kiểu tôm nấu đầy đủ gia vị rồi, ăn cả vỏ cũng được.

Bùi Dương đang lau tay, khăn ăn cẩn thận lướt qua khe hở ngón tay, ngón tay trắng nõn thon dài, khớp xương rõ ràng. Bạch Cẩn cảm thấy khẽ động, quý thần xui khiến thế nào lại đưa tay tới nắm lấy ngón út tay trái anh.

Hai người đồng thời sửng sờ, Bùi Dương nhìn cô cười nói, “Tay này anh vẫn chưa có lau sạch sẽ, em đừng cọ dính dầu.” miệng nói như vậy, nhưng ngón út không có ý buông ra.

Bạch Cẩn ha ha gượng cười, đưa cho anh một tờ giấy.

Trong lòng Bùi Dương thật ra nở hoa rồi, mặt giả vờ như bình tĩnh, gấp cho cô mấy lần đồ ăn.

Bạch Cẩn ăn một bữa cơm mà ăn đến ngu ra, nhiều lần còn cắn phải miếng gừng.

Chửi mình trong lòng thật to — — sắc đẹp hại người mà!

Chương 20: Ăn tiên* trong công viên

Tải ebook: dtv-ebook.com

*Xiên này là xiên để ăn như xiên bần (ai rồi cũng phải ăn xiên bần thôi), chứ không phải xiên chém đâm gì nhóe.

Là một bà chủ đường đường chính chính mà mấy ngày không tới quán, Bạch Cẩn bị mấy nhân viên nhắc tới gần chết.

Tần Vũ vừa lau bàn vừa bên nói: “Em bảo này Bạch Mỹ Nhân chị thật đúng là lớn gan, vớt chìa khoá cửa hàng cho em, còn bản thân thì biến mất mấy ngày liền, chị không sợ em ôm tiền chạy trốn à?”

“Người khác thì chị không dám nói, nhưng IQ của cậu vẫn khiến chị yên tâm lắm.” Bạch Cẩn cười trêu chọc.

“Xem ra chị Bạch ở bên soái ca Bùi rồi, ” từ khi Bạch Cẩn đến quán Hoàn Tử vẫn quan sát nét mặt của cô, “Mới vừa sáng sớm đã cười không nghỉ rồi, chắc chắn có chuyện.”

Bạch Cẩn bất giác sờ sờ mặt mình, “Có thể hiện rõ ràng như vậy à?” Buổi sáng hôm nay quả thực Bùi Dương nhắn mấy tin cho cô, nhưng là nói anh phải đi công tác, phải ở bên ngoài nửa tháng. Anh nói gần đây học được một món ăn rất ngon, chờ anh về làm cho cô ăn.

Bạch Cẩn không ngờ Bùi Dương còn biết làm đồ ăn, ngỏ ý rửa mắt mà đợi.

Song số lần cô nhìn điện thoại di động nhiều hơn bình thường một chút, cứ thế mà để lộ rõ ràng ra mùi chua của người đang yêu sao?

“Không phải rồi, bình thường chị cười đều mang theo cảm giác xa cách, nói chuyện với soái ca Bùi mà mắt sắp nheo lại, loại thân kinh

bách chiến này như em vừa nhìn liền biết là có chuyện tốt đó — —”
Hoàn Tử cười híp mắt giải thích nói.

Mấy cô chắc chừng còn muốn tám, Bạch Cẩn nhàn nhã ôm ngực,
“Thêm một nội quy mới, ai thảo luận chuyện yêu đương của bà chủ
trừ tiền thưởng.”

Hoàn Tử giả đồ “Bùng tỉnh đại ngộ”, “A — — ra là yêu thật à ~ “

Bạch Cẩn liếc xéo cô ấy một cái.

“Em đi nghiên cà phê!” Hoàn Tử nghiêm nghị đi ra.

Bùi Dương đi công tác mấy ngày, lúc tối trời đều sẽ gọi điện thoại
tới, gần như đều trước sau giờ cơm, hỏi cô ăn cơm chưa, ăn gì. Y bà
mẹ già.

“Dạo này không phải là lúc anh bận rộn nhất sao?” Bạch Cẩn nghi
hoặc.

Bùi Dương cười, “Ngày nào giờ này anh cũng ăn cơm cùng đồng
nghiệp, mang thức ăn lên trước điện thoại cho em xem này.”

Bạch Cẩn mở loa ngoài ra bận rộn trong phòng bếp, “Họ không
ghét bỏ anh sao? Cứ tranh thủ khoe tình yêu thế à?”

Ba chữ khoe tình yêu thật sự là không thích hợp với một người
đàn ông thành công trong xã hội như Bùi Dương chút nào, hơi con
gái, đương nhiên cũng không hợp với cô.

“Toàn là FA trường tồn, cho họ hâm mộ chết.” Bùi Dương nhẹ
nhàng cười, trong lời nói tràn đầy cảm giác tự hào hoàn thành kế
hoạch thoát kiếp độc thân.

“Vậy anh phải cẩn thận họ thừa dịp anh không ở đó mà đầu độc
anh, người độc thân mà cáu lên là không thể khinh thường.” Bạch

Cẩn vén tay áo lên, bỏ một con cá chép vào trong chảo dầu, tối nay định thử làm món cá chép dấm đường.

“Đồ của anh chắc là thượng hạng, mau về đi, tí nữa em cho anh xem thử tiệc em làm tối nay.”

Bùi Dương “Ừ” một tiếng, Bạch Cẩn chờ một lát phát hiện anh vẫn không có treo, lòng âm thầm buồn cười, mới cúp máy điện thoại.

Bánh ngọt xối dầu vừng, lại rải thêm hành thái, cá chép dấm đường đem ra nôi thơm nức mũi, song lúc tạo hình thất bại, Bạch Cẩn cảm thấy khá là đáng tiếc.

Tiểu Bạch nghe được mùi thơm, bay nhảy chạy tới, Bạch Cẩn vỗ vỗ đầu chó con, cho nó ăn một cái bánh bích quy, Tiểu Bạch bắt mẩn dí cái mũi nhỏ mập mập với cô.

Bạch Cẩn lấy điện thoại ra chụp làm món cá tạo hình xấu gửi tới cho Bùi Dương, thêm chữ — — “Vật thí nghiệm thất bại.” rồi gửi thêm một tấm Tiểu Bạch phụng phịu — — “Tiểu Bạch nhớ anh nè.”

Ừm, một câu hai nghĩa.

Bạch Cẩn cảm thấy mình trình độ ăn nói của mình không thua gì cậu Lộ lăng tử tình trường.

Tám giờ đang tập yoga thì nhận điện thoại Lộ Kiều, Bạch Cẩn vẫn rất kinh ngạc. Từ lần trước khi cô từ chối Lộ Kiều muốn giúp cô “Dạy dỗ Kim Nghị một lần”, chắc anh ta cảm thấy mất mặt mũi, nên mấy hôm không có liên hệ cô.

Bạch Cẩn cũng lơ đãng.

“Em ở đâu, tối nay nhà anh mở party, có muốn tới cùng nhau chơi không?” Lộ Kiều hình như không chịu bất kỳ ảnh hưởng gì, vẫn dùng giọng điệu bạn bè nói chuyện với cô. Mặc dù Bạch Cẩn không cho rằng giữa họ quen thuộc vậy...

“Không, mọi người chơi đi.” Giờ là năm phút nghỉ ngơi, cô giáo yoga đang chỉnh đệm yoga. Bạch Cẩn vừa kéo chân sang vừa kẹp điện thoại nói chuyện với Lộ Kiều.

“Không nể mặt mũi à? Hay là đang có việc? Không đúng, em rảnh rồi như thế, ai bận chứ em hẳn là luôn rảnh mới đúng.” Lộ Kiều nói chắc kèo.

Thời gian đến rồi, cô gái lần nữa chào hỏi mọi người, Bạch Cẩn nói: “Không khéo, tối nay tôi phải học yoga, thật sự là không rảnh. Lần sau hẹn đi.” Nói xong cô liền treo.

Kỳ thật không phải Bạch Cẩn không phát hiện ra tâm tư của Lộ Kiều, chỉ là một chàng công tử đào hoa đến thế, mà cô không phải mới biết anh ta ngày đầu, đương nhiên sẽ không coi việc anh ta lấy lòng là thật, song coi trọng chút giao tình trước kia, cô cũng không đến mức tránh người ngàn dặm.

Yoga là vận động có lợi, giãn cơ xong sẽ giúp cơ mọi mệt cả ngày mất hết. Bạch Cẩn lau sạch sẽ mồ hôi trên người trong phòng thay quần áo, mới mặc quần áo của mình xuống lầu.

Không ngờ ở lầu một lại trông thấy một bóng dáng quen thuộc, vai rộng eo hẹp, người đang đang dựa trên quầy, đưa lưng về phía nói chuyện phiếm với cô tiếp tân.

Bạch Cẩn gọi một tiếng, “Lộ Kiều — — “

Người kia quay đầu, mày kiếm mắt đào hoa, khóe miệng còn cong lên, là Lộ Kiều không sai rồi.

“Anh vừa hỏi cô ấy chỗ này mấy giờ tan học đó, em đã xuống rồi.” Lộ Kiều chỉ chỉ cô gái kia, hai tay lần nữa thả lại trong túi.

Bạch Cẩn cười với cô ấy, cùng Lộ Kiều song song đi ra cửa lớn.

“Sao anh biết tôi ở đây?”

Lộ Kiêu lấy ra một hộp thuốc và cái bật lửa, đốt xong để vào miệng, hàm hàm hồ hồ nói: “Chỗ này là câu lạc bộ yoga gần nhà em nhất, em lười như thế, chắc cũng không quá kén chọn.”

Thật đúng là đoán rất chuẩn đó.

Tối đêm gió hơi lớn, thổi mùi khói về bên Bạch Cẩn, cô bị hun đến nhین không được ho hai tiếng, Lộ Kiêu lập tức tắt thuốc còn vố vố lưng của cô, “Anh xin lỗi anh quên em không ngửi quen mùi khói.”

Bạch Cẩn khoát khoát tay, lơ đãng tránh khỏi bàn tay anh ta đặt ở trên lưng mình.

Tay Lộ Kiêu đặt trong không trung thoáng hơi lúng túng thả lại trong túi.

Bạch Cẩn ngẩng đầu lên, mấy lần ho khan đó dường như khiến cô ho ra cả nước mắt, mắt hơi ướt, cũng vì vừa rồi đổ mồ hôi, trên mặt vẫn hơi hồng, Lộ Kiêu cảm thấy cô thế này thực sự hơi quyến rũ.

Có lẽ là ánh nhìn chăm chú quá lâu, Bạch Cẩn phát hiện nhìn sang, Lộ Kiêu mất tự nhiên chuyển ra chuyện khác.

“Tối nay nướng đồ ở vườn sau, không cần thận nướng hơi nhiều, nên tiện mang tới cho em.” từ trong xe anh ta lấy ra một túi lớn đồ nướng, đều đã nướng chín rồi, nghe đều rất thơm, khiến Bạch Cẩn cười, “Sao, có muốn tìm một chỗ uống bia ăn xiên không?”

“...”

Nếu như nói không đi có phải là hơi có lỗi khi người ta chạy xa như thế tới đưa xiên không?

Cuối cùng Bạch Cẩn vẫn lên trên xe Lộ Kiêu.

Lộ Kiêu dẫn cô tới một công viên, ngồi xuống ghế dài, cách đó không xa có một cái đu quay, không phải to quá, nhưng ngồi trên cái

ghế nhìn nó cũng rất đẹp, chung quanh có người đang chạy đêm, cũng có trẻ con cầm que huỳnh quang chơi.

Hai người một tay cầm xiên một tay cầm bia, Lộ Kiêu còn ngốc nghếch muốn cạ ly cùng với cô.

Bạch Cẩn không nói va một phát với anh ta, "... Cạ ly."

Xiên đã hơi nguội, nhưng Bạch Cẩn cũng không phải người hay chú ý, gần như hai ba miếng là giải quyết một xiên thịt, rất nhanh là ăn hết một đồng lớn Lộ Kiêu mang tới.

Lộ Kiêu đang uống rượu từng ngụm, không đợi anh ta kịp phản ứng, duỗi tay lần mò cái túi đã không còn đồ ăn, trợn mắt há mồm nói, "Không nhìn ra em ăn kinh thế đó."

Bạch Cẩn lấy khăn tay ra, đưa một cái cho anh ta, mình thì lau miệng sạch sẽ mới nói, "Lần sau cho ít bột tiêu cay thôi, cho nhiều sốt hơn, nhưng coi như không tệ." Nói xong không cần thận ợt bia một cái.

Lộ Kiêu bật cười, "Em thật đúng là không khách khí với anh — —"

Còn chả phải bởi vì bột tiêu cay cho quá nhiều nên cô uống bia không ngừng à!

Mặc dù trong lòng Bạch Cẩn cảm thấy rất ngại, nhưng mấy năm nay da mặt cũng không phải uống phí tu luyện, mặt cũng không đỏ tí nào, chậm rãi nói, "Cười cái gì mà cười, anh uống bia không ợt hơi à?"

Lộ Kiêu cười kinh hơn.

Chương 21: Tặng đá

Tải ebook: dtv-ebook.com

Điện thoại đặt trên băng ghế đá sáng lên, Bạch Cầm cầm lên nhìn thử, là tin Bùi Dương gửi tới — — “Tối nay bữa tối anh cũng có cá kho, nhưng anh nghĩ chắc chắn không có ngon như em làm.”

Dưới chữ còn thêm một cái trái tim.

... Lúc Bùi Dương yêu đương, thật sự là không có hợp chút nào hình tượng anh tự thân gây dựng.

Bạch Cầm bỗng nhiên hơi nhớ anh.

“Là cá chép dấm đường, nhưng em không biết bày, nên nhìn giống cá kho.” Cô uốn nắn, gửi cho anh.

Bùi Dương lập tức đáp: “Món đó anh học rồi, để anh làm cho em ăn nhé.”

— — “Được rồi, Bùi Nguyệt nói với em rồi, cả mì anh cũng chưa nấu bao giờ.”

— — “Trước kia lúc ở nhà không vào bếp mấy, đã nhiều năm vậy rồi, nên khiến em lau mắt mà nhìn anh.”

Bạch Cầm vẫn nói câu kia — — “Rửa mắt mong đợi.”

Đang trò chuyện nhập tâm, bỗng nhiên Lộ Kiêu tiến gần hỏi: “Cùng ai trò chuyện mà vui thế? Hay là anh mờ nhạt quá?”

Lộ Kiêu thành linh tới gần, lúc này Bạch Cầm mới nhớ còn có người bên cạnh, nghiêm mặt nói: “Bạn trai tôi.”

Lộ Kiêu sững sờ mấy giây, mới cất tiếng hỏi: “Bạn trai? Ai vậy, người đàn ông lần trước dưới lầu nhà em à?”

Bên cạnh Bạch Cẩn xuất hiện người đàn ông nào anh ta đã tra rõ ràng, có thể khiến cho Lộ Kiêu cảm thấy có tính uy hiếp, cũng chỉ có người đàn ông lần đó đưa cô về nhà mà anh ta trông thấy.

Lộ Kiêu hồi tưởng lại gương mặt đó, trong sạch lại đứng đắn, đầu gối điển hình, không ngờ Bạch Cẩn lại thích kiểu này.

“Ừm, ” Bạch Cẩn gật gật đầu, “Là anh ấy đấy.”

Lộ Kiêu lập tức cảm thấy hơi thất bại. Người đàn ông kia hình như cũng không có gì không bằng anh ta, anh ta tưởng là tính cách mình thì sẽ càng vui hơn, nhưng lại xem nhẹ khả năng Bạch Cẩn không thích mấy chàng công tử.

Bạch Cẩn giả vờ như không thấy thần sắc trên mặt anh ta, uống nốt ít bia còn lại, nhặt áo khoác lên nói: “Hơi trễ rồi, về đi.”

“Anh tiễn em.” Lộ Kiêu cũng đứng dậy.

Bạch Cẩn nhìn anh ta, “Ừm, đi thôi.”

Lộ Kiêu lại nhảy cẫng lên.

Là một mỹ nữ, mà lại còn là một mỹ nữ xinh đẹp tính cách vốn lại cực kỳ lãnh đạm, Bạch Cẩn rất giỏi từ chối người ta, đặc biệt là đàn ông. Bị kiểu con gái này lạnh nhạt chối rất nhiều lần rồi, nếu như bỗng nhiên cô đồng ý với bạn một chuyện dù chỉ là để bạn đưa cô ấy về nhà thôi, bạn cũng biết không điều khiển nổi trái tim, cứ như thắng lợi gần ngay trước mắt.

Lúc này Lộ Kiêu chính là kiểu tâm trạng này.

Đến cửa tiểu khu, Bạch Cẩn xuống xe nói câu cảm ơn, đang muốn đi, Lộ Kiêu bỗng nhiên quay cửa kính xe xuống hỏi: “Anh nhớ

lúc em học đại học vào câu lạc bộ nhạc dân tộc đúng không? Đánh tỉ bà nhỉ?”

“Đúng? Làm sao thế?” Bạch Cầm không biết sao.

“À, anh nhớ tới một chuyện, ” Lộ Kiêu cong đôi mắt đào hoa lên cười cười, “Trong tay anh có hai tấm phiếu hội âm nhạc dân tộc, ngay tối chủ nhật, nếu em muốn đến, anh tới đón em đi.” ý cười anh ta rất sâu, dưới ánh trăng ánh đôi mắt rất quyến rũ.

Không thể không nói, gương mặt này của Lộ Kiêu là thật sự rất điển trai, tuấn tú lại mang một chút sự hư hỏng của mấy tay du côn ăn chơi, rõ là một công tử thường ra vào động tiêu tiền, lại không bị tửu sắc hao mòn cơ thể, vai rộng eo hẹp có một cái túi da tốt, lãng tử kiểu này nếu mà yên lặng nhìn về phía bạn một phút, chắc chừng chín mươi phần trăm con gái đều sẽ cảm thấy mình là kẻ huỷ diệt tình yêu của anh ta.

May sao Bạch Cầm không phải ngày đầu tiên biết anh ta, một kẻ mê sắc đẹp thâm niên như cô, bị Lộ Kiêu cười như thế rồi nhìn chăm chú, nói không chừng đã gật đầu.

“Tâm ý thì nhận, nhưng chủ nhật bạn trai tôi đi công tác về, tôi phải đi với anh ấy.”

“Oa, dính người như thế à, anh nhớ trước kia em cũng đâu phải thế này...” Lộ Kiêu uể oải dựa vào cửa sổ xe, sờ một tiếng, “Trước kia nếu anh không gọi điện thoại cho em, xưa nay em sẽ không chủ động liên lạc anh. Chẳng lẽ đối với em anh không có tí lực hấp dẫn gì sao?”

Anh ta trêu chọc như là ghen tuông, nói nửa thật nửa giả, Bạch Cầm cũng không coi là thật: “Lâu như vậy rồi mà anh còn nhớ rõ, thù hằn lắm hả? Đêm dài, mau đi về đi.”

Sắp nửa đêm, hai người cứ ở cửa tiểu khu như vậy cũng không giống có chuyện gì, Lộ Kiêu cười khoát tay áo, lái xe đi.

Bạch Cẩn tắm rửa xong đi ra ngoài, đúng lúc Bùi Dương gọi điện thoại tới.

“Alo — — “

“Anh nghĩ chắc em còn chưa ngủ, nên trực tiếp gọi tới, không làm phiền giấc ngủ của em chứ?” giọng Bùi Dương nghe có hơi mồm, hẳn là vừa làm việc xong.

Bạch Cẩn xoa xoa tóc, mở loa ngoài: “Em vừa tắm rửa xong. Còn anh, vừa làm việc xong sao?”

Bùi Dương nặng nề cười: “Đoán chuẩn quá, ừ, lần đầu cảm thấy đi công tác ở bên ngoài rất là bức bối, muốn mau về gặp em.”

“Tổng cộng chẳng mấy ngày, lại nói em cũng chạy không được mà.” Bạch Cẩn bật cười, “Muộn như vậy rồi, anh vẫn nên đi ngủ sớm một chút đi.”

“Giờ anh không buồn ngủ lắm, nên muốn nghe giọng của em.”

Bạch Cẩn không làm gì được anh, người đàn ông này thật sự không phải lần đầu tiên yêu đương chứ? Hai mươi tám mà như trẻ trâu ấy.

Cô đi tập yoga lại xong lại cùng Lộ Kiều ra ngoài ngồi chơi, thực sự là có hơi buồn ngủ, nói khẽ: “Tạm thời em không có gì muốn nói, đề nghị anh lên Wechat ghi âm lại giọng nói.”

Bùi Dương cầm điện thoại quả thực bị cô chọc cáu bật cười, lúc đầu muốn làm nũng với cô, cô gái này quả là cục đá, anh bất đắc dĩ cười nói: “Không đùa em nữa, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Bạch Cẩn để điện thoại xuống, ùng ục bò lên giường.

Mặc dù nói hai người mới vừa ở bên nhau không bao lâu, nhưng tốt xấu gì Bùi Dương cũng coi như là bạn trai cũ của cô, chuyện tái

hợp thể này vốn là không có gì mới mẻ, mà sao anh như là có mối tình đầu, hào hứng tăng vọt thế nhỉ?

Bạch Cẩn không nghĩ ra, lúc đầu tính tình cô đã lãnh đạm, chưa từng thử tình yêu cuồng nhiệt là cảm giác gì, không thể nào hiểu được lời nhiệt tình của người khác là từ đâu mà tới. Thử tình yêu cô có thể tiếp nhận chính là nước chảy thành sông, câu chuyện có oanh oanh liệt liệt đi nữa, nếu như nhân vật chính biến thành cô, đều sẽ mau chóng hạ nhiệt thành vô vị.

Không nghi ngờ gì giờ Bạch Cẩn xác nhận mình thích Bùi Dương, nhưng chỉ là thích mà thôi, cũng không nóng ruột nóng gan, không ưu sầu đến mất mát. Cô sợ Bùi Dương sẽ cảm thấy tủi thân, nhưng cô quả thực cũng không thể trả giá thêm gì.

Về phần chuyện Lộ Kiêu, lúc đầu Bạch Cẩn muốn nói với Bùi Dương, suy nghĩ rồi vẫn nói trước mặt tốt hơn, không giờ anh đang làm việc còn phải buồn rầu chuyện tình địch.

Chương 22: Dắt tay dạo phố

Tải ebook: dtv-ebook.com

Bùi Dương đi công tác trở về, lúc anh tới quán sớm tìm Bạch Cẩn, cô đang giúp Hoàn Tử thu dọn đĩa. Nhìn thấy anh tới, Bạch Cẩn mỉm cười: “Sớm vậy? Ăn chưa?”

“Chưa, vừa dậy liền tới tìm em.” Bùi Dương vẫn ngồi ở chỗ gần cửa sổ, khoan thai nhìn cô thu dọn mặt tiền cửa hàng. Lúc này là vừa sáng sớm, trong quán cũng không có gì để ăn, Bạch Cẩn cảm thấy hơi xấu hổ khi để anh đói bụng như thế, thế là vỗ vỗ vai Hoàn Tử, “Chị dẫn anh ấy ra ngoài ăn bữa sáng, các em làm trước đi, hôm nay chắc chị không về, không cần để ý đến chị cứ đóng cửa như thường lệ là được.”

Hoàn Tử cười nói: “Dạ.”

Bạch Cẩn gọi Bùi Dương cùng ra ngoài.

“Vẫn lái xe chứ?” Bùi Dương hỏi.

“Xem anh muốn ăn cái gì đã, nếu không xoi mói thì gần đây có quán ăn sáng, muốn ăn ngon tí thì em có thể dẫn anh quán một quán ăn sáng kiểu Quảng.”

Bùi Dương mỉm cười, “Anh ăn gì cũng được, dẫn em đi đương nhiên phải ăn ngon một tí.”

Bạch Cẩn nói: “Sời, anh cướp thoại của em rồi, được rồi, chúng ta lái xe đi ăn đồ ăn ngon.”

Khi ở trên xe Bùi Dương rất thuận tay giúp cô thắt dây an toàn, Bạch Cẩn cười khẽ một tiếng, “Loại chuyện này tự em cũng làm được, anh không cần chu đáo.”

“Anh biết em rất tài giỏi, nhưng lúc có anh ở đây, thì cứ không kìm được muốn làm gì đó cho em, không thì anh luôn cảm thấy trong lòng em anh không có cảm giác tồn tại.”

Bạch Cẩn hơi ngạc nhiên, “Em có vô tình thế à?”

“Không phải, ” Bùi Dương nói, ” chỉ là ở trước mặt em, anh không có cảm giác an toàn.”

Bạch Cẩn nghiêng người qua hôn khéo miệng của anh một cái, “Giờ có chưa?”

Bùi Dương ngẩn người, nở một nụ cười hơi dần, cười khẽ gật đầu, “Có.”

Quán ăn ở trung tâm thành phố, lái xe đi phải hơn nửa giờ, hơn nữa còn đúng là giờ cao điểm đi làm, trên đường đông đến chịu được, nhưng Bùi Dương cũng không lo lắng, họ ít khi có có một không gian an tĩnh như vậy, cảm giác này rất tốt.

Bạch Cẩn cũng không phải là người nói nhiều, cô mãi mãi vẫn là dáng vẻ yên tĩnh đằm đằm, lúc nhàm chán con người nửa cụp xuống, ở bên ai cũng giống nhau.

Bùi Dương nắm tay của cô, nhẹ nhàng nắm lấy. Bạch Cẩn nhìn, hỏi: “Làm sao vậy, em làm lơ anh à?”

Bùi Dương lắc đầu, “Anh muốn sờ em một chút.”

Bạch Cẩn không nhịn được cười, ” Luật sư Bùi, chú ý ngôn từ, anh thế này chỉ khác mấy tên du côn lưu manh một gương mặt thôi biết không?”

“Vậy thì còn khác nhiều lắm.” Bùi Dương nhìn trái phải qua kính chiếu hậu.

Bạch Cẩn thật sự là không ngờ, một thiếu niên lão thành như Bùi Dương, thế mà lại bí mật...lì thế....Trước kia bên nhau quá gần, thế mà không phát hiện anh có một đặc chất như thế.

Hôm nay Bùi Dương mặc rất tùy ý, không phải áo sơ mi và quần tây, trên thân chỉ một cái áo ngắn tay thân dưới là quần jean, trông rất trẻ trung.

“Em phát hiện anh mặc quần jean rất đẹp.” Bạch Cẩn dò xét anh một phen. Bùi Dương duỗi chân ra, giật giật quần áo của mình, “Trông em trẻ quá, anh mặc trẻ một tí, chúng mình xem ra mới giống một đôi được.”

Bạch Cẩn sờ trán anh, “Không nói mê sảng chứ? Trông em không trẻ, có phải mặt em bé đâu.”

Bùi Dương nắm tay của cô lên chuyển qua trên mặt mình, “Trông em đẹp.”

Bạch Cẩn bị anh nhìn mà hơi xấu hổ, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ xe, cười.

Lề mà lề mề, rốt cục vẫn là đến. Hai người gọi cả bàn đồ ăn, cái bàn nhỏ suýt nữa bày không nổi.

“Có thể ăn hết không?” Bạch Cẩn cầm đĩa gõ gõ mấy món tinh xảo này, thật ra cũng là không phải nhiều lắm, một cái chỉ bày mấy cái điểm tâm nhỏ, nhưng nhìn một đồng đĩa nhỏ cũng rất là ra gì và này nọ.

Bùi Dương mở miệng một tiếng, nhấp một hớp sữa đậu nành nói: “Ăn không hết thì mang đi. Tối nay có thể ăn như điểm tâm sau bữa.”

Thoạt nhìn anh thật sự rất thích ăn những thứ kia, Bạch Cẩn liếc mắt nhìn bộ đồ ăn trống trơn, “Cường hào cũng hay đóng gói mang đi sao?”

Bùi Dương há miệng lại ăn một cái sủi cảo tôm, “Không hay, nên anh phải cố gắng ăn cho xong.” Anh vừa ăn vừa nói, quai hàm phồng lên một bên.

Ở trước mặt cô anh thật sự không giữ hình tượng, cời âu phục rồi Bùi Dương chính là một chàng trai không có gì đặc biệt, trước mặt bạn gái cười ngốc nghếch dần dần, còn ba hoa tham ăn. Trước kia lúc anh mười mấy tuổi cũng không thế này, càng già càng tính trẻ con hay sao?

Bạch Cẩn cầm khăn tay giúp anh lau đi khóe miệng, “Em cảm thấy dù không dẫn em theo anh cũng muốn ăn ngon thế này... Đi công tác mấy ngày nay có mệt lắm không anh?”

“Anh quen rồi, nhưng lúc nhận án lớn anh luôn luôn không muốn ăn cơm lắm.” Bùi Dương nuốt xuống một miếng xiu mại, “Em ăn ít vậy, đồ anh gọi không hợp khẩu vị à?”

“Cũng không phải, sáng em ăn một tí là đủ.”

Bùi Dương liếc mắt nhìn cánh tay nhỏ bé của cô, do dự một lát vẫn nói: “Giảm cân à? Bây giờ em đã rất gầy rồi, thật đấy... gầy nữa anh sẽ đau lòng...”

Một câu cuối cùng anh nói rất nhỏ, sợ Bạch Cẩn cảm thấy anh can thiệp thói quen sinh hoạt của cô. Nhưng Bạch Cẩn nghe thấy, cười cười nói, “Vậy em ăn nhiều thêm một chút, nhưng chủ yếu là vì giúp anh chia sẻ đồ ăn thôi nhé.”

Cuối cùng vẫn ăn hết, Bạch Cẩn ăn hơi bị quá, Bùi Dương hỏi: “Có muốn đi dạo một lúc không?”

“Dạo phố sao?” Bạch Cẩn không thích dạo phố lắm, bình thường cô luôn luôn lười vận động.

Bùi Dương biết cô là đồ lười biếng, cười nói: “Nếu không, em giúp anh đi chọn mấy bộ quần áo đi. Tủ quần áo của anh trống lắm, đồ

hôm nay mặc tìm lâu lắm mới tìm được.”

Hai người tay nắm tay đi cửa hàng, Bạch Cẩn không quen nắm tay như thế, tay tuột ra từ trong lòng bàn tay Bùi Dương, Bùi Dương hơi sửng sốt, Bạch Cẩn lập tức ôm lấy ngón út anh, “Em sợ nóng, nắm thế này được không?”

Vẻ mày Bùi Dương dịu dàng cong lên, “Ừm.”

Bạch Cẩn cũng chưa giúp con trai mua quần áo bao giờ, hai người cô và Bùi Dương càng giống vì tiêu cơm hơn, nhàn nhã đi về chỗ móc áo nhìn. Cô bán hàng nhiệt tình đi lên hỏi thăm, Bùi Dương nói: “Không cần làm phiền, bạn gái của tôi chọn cho tôi là được.”

Cô bán hàng lễ phép đứng ở một bên.

Bạch Cẩn cầm lấy một cái áo hoodie, “Sắp vào thu, buổi sáng sẽ tương đối mát, áo hoodie rất hợp mặc mùa thu.” Cô kéo Bùi Dương qua, cầm quần áo đo trên người anh, “Anh có thích kiểu phong cách này không? Nhưng mà hoodie hình như rất không hợp với anh ngày thường lắm.”

Bùi Dương cầm tới nhìn thử, cười nói, “Lúc anh học đại học thường xuyên mặc hoodie lắm, rất tiện, một cái cũng được.”

“Vậy anh đi thử xem nào.” Bạch Cẩn đẩy anh vào phòng thử áo, ngồi trên ghế sa lon nhấp một ngụm trà.

Chương 23: Trứng trắng cà chua

Tải ebook: dtv-ebook.com

Bùi Dương ra rất nhanh, Bạch Cẩn đi quanh anh vừa đi vừa về một vòng, gật đầu nói: “Màu xanh lam hợp anh lắm.” so với đàn ông bình thường thì da Bùi Dương trắng hơn, ngũ quan lại thiên về nhẹ nhàng khoan khoái, mặc kiểu quần áo phong cách học sinh bèn trông rất trẻ.

Bạch Cẩn cười nói: “Lần sau đi ra ngoài có khi người khác cho rằng mình là tình chị em.”

Bùi Dương giật giật mũ, mỉm cười nói: “Có à? Anh lớn hơn em ba tuổi đó.” khoe môi anh khẽ nhếch, khí chất thanh dật nổi bật, vẫn như chàng học sinh điển trai nhất trường trong lòng Bạch Cẩn, nhất thời cô bị sắc đẹp mê đảo, quý thần xui khiến véo véo mặt của anh, “Da thích thật đấy...” Khi cô kịp phản ứng mình làm cái gì, đã bị Bùi Dương nhẹ nhàng nắm chặt tay.

Tay Bạch Cẩn cứng đờ, ha ha nở nụ cười, vừa muốn vung ra, Bùi Dương nắm chặt không thả: “Muốn sờ cứ sờ, mặc chàng ngắt lấy.” Anh còn nhắm mắt đặt mặt trong lòng bàn tay cô.

Cô bán hàng ở một bên nín cười.

Bạch Cẩn hiếm khi hơi xấu hổ đẩy mặt anh ra, đứng ra một chút, “Lấy cái này đi.”

Họ chọn mấy món trong tiệm khác, đều là mấy thứ trang phục mùa thu hưu nhàn. Bùi Dương quả nhiên là cái móc áo, mặc cái gì cũng dễ nhìn, Bạch Cẩn không phí sức lắm đã giúp anh phối xong.

“Cái này mặc cùng cái này, cái này có thể đi với cái kia...”

Bùi Dương chen miệng vào không nổi, chỉ cười nghe cô nói.

Mua quần áo chỉ là cái cớ để tản bộ thôi, giờ quần áo cũng mua, ăn cũng tiêu rồi, hai người đi ra cửa hàng, lúc nhất thời không biết nên làm gì.

Advertisement

“Sắp đến giữa trưa rồi, em đói không?” Bùi Dương hỏi.

Bạch Cẩn lắc đầu, “Hiện tại vẫn chưa đói.”

Bùi Dương nhìn thần sắc cô mệt mỏi, biết cô hơi mệt, Bạch Cẩn xưa nay lười, không thích đi dạo giữa ban ngày, cùng Bùi Dương mua xong quần áo xong liền hơi buồn ngủ.

“Hay chúng mình mua thức ăn về đi, em ngủ trưa trước, sau khi tỉnh lại nếu đói anh sẽ nấu cơm cho em, có được không?” Bùi Dương nắm tay của cô đi về phía bãi đậu xe.

Bạch Cẩn miễn cưỡng bị anh nắm toàn bộ bàn tay, thế mà cũng không tránh, kệ anh kéo mình, lên xe Bùi Dương vẫn giúp cô thắt dây an toàn.

“Đi chỗ anh hay là đi chỗ em?” Bạch Cẩn ngáp một cái, đầu dựa vào cửa sổ xe nhìn anh.

“Đều được.”

“Hay là đi nhà em đi, em hơi quen giường.” Bạch Cẩn ngoắc ngón tay với Bùi Dương, “Anh qua đây — — “

Bùi Dương nghiêng mặt qua, “Hả?”

Bạch Cẩn thò người ra thành linh hôn một cái trên mặt anh, “Lúc bóp mặt anh đã muốn hôn một cái... làn da này thật sự khiến người ta ao ước...”

Cô cười đến là tản mạn, toàn bộ cơ thể ngồi trong ghế thanh thản ôm ngực, cứ như vừa rồi chỉ là nói chuyện phiếm một câu về thời

tiết. Hầu kết Bùi Dương khẽ hoạt động, cúi mình bưng mặt cô hôn xuống.

“Có qua có lại — — “

Vừa về tới nhà, Tiểu Bạch liền uốn éo cái mông bổ nhào vào Bạch Cẩn, một tay cô ôm Tiểu Bạch, xoa xoa một cái đầu của nó.

“Tiểu Bạch béo rồi, lần trước gặp nó còn rất nhỏ.” Bùi Dương cũng theo cô sờ soạng một cái, Tiểu Bạch rất thích Bùi Dương, nghe lời mặc anh vuốt lông.

“Béo thật, dạo này ăn được ra phết.” Bạch Cẩn cười nói, “Một người bạn của em mua đồ ăn nhập khẩu cho nó, sản phẩm của chủ nghĩa tư bản nước ngoài khiến người... Chó béo lên?”

“Bạn của em? Là Lộ Kiều lần trước đưa em trở về sao?”

“Không phải, ” Bạch Cẩn chỉ nói với anh một lần, không ngờ Bùi Dương còn nhớ được tên Lộ Kiều, “Một... bạn thân của em...” thật ra quan hệ của cô và Dụ Mạn rất khó để định vị thành bạn thân như mấy cô nữ sinh, đổi thành kiểu gọi trưởng thành một tí, hẳn là... chị em?

Bùi Dương “A” một tiếng rồi không nói gì.

Bạch Cẩn trông thấy Tiểu Bạch giơ móng vuốt lên bò lên người Bùi Dương, kéo hai cái chân trước của nó, “Người nó hơi bẩn, em đi giúp nó tắm rửa.”

“Không phải em rất mệt sao? Để anh tắm cho nó.” Bùi Dương biết cô có thói quen ngủ trưa, đã giờ này chắc là buồn ngủ.

Bạch Cẩn kinh ngạc nói: “Anh biết không? Nó hơi sợ nước.”

“Anh tắm cho một đứa cháu rồi, chắc là không khác lắm.” Bùi Dương cười cười, “Em cầm cho anh cái tạp dề đi, đợi lát nữa làm

ướt không có quần áo thay giặt.”

“Ừm.”

Bạch Cẩn cầm tạp dề cho anh, lại chuẩn bị dụng cụ rửa ráy kỹ càng trong phòng tắm. Bùi Dương đẩy cô vào phòng ngủ, “Ngủ một giấc thật tốt, sau khi tỉnh lại anh làm bữa tối cho em, lần trước nói làm tiệc cho em, còn nhớ không?”

Bạch Cẩn buồn cười nói: “Nhớ... tiệc của anh là trứng trắng cà chua sao?”

Bùi Dương rõ ràng trì trệ sắc mặt, khuôn mặt tuần tú ửng đỏ, “.... Một trong.”

Bạch Cẩn nhếch miệng, vui vẻ, bỗng nhiên bị anh ôm ngang lên, Bùi Dương nói: “Đừng có đả kích anh, lúc đầu lòng tin đã không đủ...” Anh nhẹ nhàng đặt cô lên giường, đắp kín chăn lông, lại đi đến bên giường kéo màn cửa kín kẽ, đi về hôn trán cô một cái, “Buổi trưa tốt lành.”

Giấc ngủ này không tệ, lúc tỉnh lại còn một lúc nữa cơm nước xong xuôi, Bạch Cẩn vuốt vuốt tóc, gấp một cái đi ra cửa phòng. Bùi Dương nghiêng mình trên ghế sa lon híp mắt, có thể là vừa ngủ, Tiểu Bạch an tĩnh nằm sắp bên cạnh chân anh.

Bạch Cẩn đi chân đất qua, sợ đánh thức anh, ngồi xồm trước mặt anh nhìn mặt của anh, bỗng nhiên có cảm giác năm tháng yên bình. Cô quen một mình, luôn cảm thấy cứ sống cuộc sống độc thân như mình đã từng cũng rất tốt, không chiều chuộng, không cãi vã, không có mong cầu mà không đạt được, biết sống thật bình tĩnh thoải mái dễ chịu.

Tình cảm của Bùi Dương với cô mà nói có chút khó hiểu, căn bản cô không nghĩ sao lại có người vì một mối tình đầu nho nhỏ mà bằng lòng chờ nhiều năm như vậy. Anh xuất hiện lần nữa, khiến cho trình tự lúc đầu của cô loạn lên.

Thế nhưng khi anh ở bên, Bạch Cẩn sẽ rất an tâm. Tính tình Bùi Dương hòa hoãn chu đáo, cùng anh làm gì cũng vui.

Lông mi Bùi Dương thật dài, đổ một mảnh bóng râm dưới mắt anh, Bạch Cẩn nhin không được vươn tay ra đụng một cái, Bùi Dương vừa mở mắt, mày mặt khế cong: “Tỉnh rồi à?”

“Ừm.” Cô thu tay lại, lại bị anh nắm, Bùi Dương nói: “Bùi Nguyệt luôn nói lông mi anh rất dài, anh không chú ý... em giúp anh nhìn xem sao.” Anh từ từ nhắm hai mắt lại gần, nhẹ nhàng nắm đầu ngón tay của cô để trên mắt mình.

Đầu ngón tay Bạch Cẩn khế nhúc nhích, bóp toàn bộ cả khuôn mặt anh, cười nói: “Lần đầu thấy thấy có người để người khác đùa mình làm lưu manh...”

“Chỉ sợ em không bằng lòng đùa anh, ” Bùi Dương nhếch miệng, “Anh lấy một thứ đổi lại em hôn một cái, được không?”

Bạch Cẩn chế nhạo nói: “Ồ? Lấy cái gì đổi lại? Trứng trắng cà chua sao?”

“Không chỉ thế, tính người anh có đủ hay không?”

Bạch Cẩn bùng mặt của anh hôn một cái trên chóp mũi, “VẬY em lải quá. Bùi đại luật sư đáng dấp đẹp trai như vậy, có ngốc mới không chiếm lợi.”

Hai người dính nhau một hồi, Bùi Dương kéo cô đi ra ngoài mua thức ăn, nói là anh làm bếp khá tốn thời gian, đi chuẩn bị sớm.

Chương 24: Xuống bếp

Tải ebook: dtv-ebook.com

Bùi Dương thỉnh thoảng đẩy giỏ hàng đi xem thử, cầm lấy các loại bình bình lọ lọ tương liệu tỉ mỉ xem.

“Cái này làm cá được, không phải em thích ăn cá sao? Ừm... Đây là sốt làm đồ nướng, rưới trên thịt chắc ăn rất ngon... tương đậu bản* trộn mì cũng rất ngon, nhưng anh nhớ bình thường em không thích ăn mì lắm...” Anh cúi đầu tự lẩm bầm, đồ ăn chưa mua thứ gì mà đã sớm tiến vào trạng thái của đầu bếp. Bạch Cẩn sau lưng anh cười nói: “Đầu bếp Bùi, rốt cuộc anh muốn làm món ăn gì? Trứng tráng cà chua có thể không dùng đến những thứ tương này tương mà.”

*Tương Đậu bản (Douban) được làm từ 4 nguyên liệu chính: Đậu rang ngựa (hay còn gọi là đậu tằm – fava bean), ớt cay, muối và bột mì. Tương khá là đặc, trong đó nhiều hạt đậu vẫn còn nguyên, ớt cũng vậy, màu đỏ nâu, thơm nồng mùi đậu lên men, có vị mặn và cay.

Bùi Dương ho khan một tiếng, tay cầm thành quyền bên miệng nói khẽ: “Thật ra... anh muốn làm xương sườn cho em, nhưng Bùi Nguyệt nói lần đầu làm hương vị có lẽ sẽ hơi lạ, nên anh nghĩ lẽ không thể ăn thì mua ít tương liệu ra trộn vào ăn...”

“Hả?” Bạch Cẩn ôm ngực, “Chấp nhất thế à?”

Ngón tay Bùi Dương cong lên gõ gõ trên lọ tương liệu, “Nếu như không thể ăn, em không cần vì an ủi anh mà miễn cưỡng ăn hết, anh ăn hết là được, đừng lãng phí.”

“Còn chưa bắt đầu làm đã không tin tưởng rồi à?” Bạch Cẩn đẩy xe đi lên phía trước, nhìn thấy phía trước là trứng gà bán hạ giá, một

đám bác gái đang vây quanh muốn cướp mua.

Bạch Cẩn ranh mãnh cười một tiếng: “Bùi Dương, anh đi cướp giúp em một hộp trứng gà về đi.”

Từ nhỏ ngay cả phòng bếp Bùi Dương cũng rất ít vào, chắc cả việc trứng gà mấy đồng một cân cũng không biết, nào làm chuyện này bao giờ? Anh nhìn thấy Bạch Cẩn đang cong một bên khóe miệng cười đến là thoải mái, lại nhìn đám đám bác gái cách đó không xa đang ra sức cướp đoạt, trong bất đắc dĩ mang theo cung chiêu thờ dài nói: “Chờ anh một lát.”

Biết rõ cô đang nhất thời nghịch ngợm, muốn nhìn anh bị đùa, nhưng thấy cô trước mặt mình cười không có phòng bị như thế, không còn là sự lễ phép lạnh lẽo, mà là dùng giọng điệu của bạn gái để đưa ra yêu cầu vô lý với bạn trai, Bùi Dương bèn cam tâm tình nguyện mặc cô thúc đẩy.

Bạch Cẩn thấy anh thật sự quay người đi đến chỗ trứng gà hạ giá, lập tức hơi xấu hổ, “Ồi, Bùi Dương, không cần — —”lúc đầu cô chỉ muốn trêu anh, chen tới chen lui trong đám người dù sao không dễ chịu gì. Huống chi chàng thiếu gia này có khi chưa từng tự mua đồ ăn.

Anh quay đầu cười cười: “Em chờ anh một lát.” Nhanh chân sang bên kia.

Bùi Dương người cao chân dài, chen trong mấy bác gái quả thực như hạc giữa bầy gà, lựa lựa chọn chọn rất thuận tiện, quả nhiên rất nhanh là cầm được một hộp trứng gà, cẩn thận gạt ra từ trong đám người, Bạch Cẩn nhìn thấy hai cánh tay anh che chở trứng gà khó khăn quay người, không nhin được cười.

“Cảm ơn, thật ra vừa rồi em chỉ nói thôi, không muốn để anh đi thật.” Bạch Cẩn nhìn anh bị chen lấn đến nhú cả áo, áy náy giúp anh kéo góc áo.

Bùi Dương nắm lấy ngón út cô, “Bạn gái nói chính là chân lý, em có thể yêu cầu bất kỳ gì từ anh, tùy hứng một tí vô lý một chút cũng không sao, anh sợ nhất là em tiến thối lể phép với anh... anh nghe lời như thế, có thể nhận phần thưởng nho nhỏ không?”

“Phần thưởng gì?”

Bùi Dương tiến đến bên tai cô, “Em làm nũng đi.”

...

Mặt Bạch Cẩn không biểu cảm: “... Anh sẽ hối hận đấy.”

Đồ ăn mua hòm hòm, đi qua trước tủ rượu, Bùi Dương hỏi: “Tối nay muốn uống chút rượu không?”

“Anh muốn uống à? Thì mua chứ sao.” Bạch Cẩn thì thấy không quan trọng.

Bùi Dương cầm lấy một chai bia, “Bia thế nào?”

Bạch Cẩn chần chờ một lát, “Em nhớ ở nhà có hai lon...” Bùi Dương cười nói: “Vậy thì thật sự là không cần mua.”

Lúc tính tiền hai người một trước một sau đứng xếp hàng, Bạch Cẩn thuận tay cầm một hộp kẹo cao su, vừa quay đầu nhìn thấy Bùi Dương không giấu được nụ cười, lập tức hơi xấu hổ, “Thì ... bình thường em không có việc làm thì thích nhai ít đồ...”

“Anh cũng thế.” Bùi Dương cười xán lạn, cầm kẹo cao su trong tay cô bỏ vào giỏ hàng. Bạch Cẩn im lặng, chỉ có thể nhìn chăm chăm phía dưới kệ hàng xuất thần.

Bùi Dương thuận theo ánh mắt của cô nhìn sang, nhỏ giọng nói bên tai Bạch Cẩn: “Em... Muốn mua thứ kia sao? Hay là, để anh lấy...”

Giọng của anh trầm thấp, như lông vũ vấy qua tai cụp xuống, xốp giòn xốp giòn ngứa ngứa. Bạch Cẩn lấy lại tinh thần tập trung nhìn vào — —

Cứng cáp, siêu mỏng... Mấy chữ đập vào tầm mắt, Bạch Cẩn giật nảy mình, khoát tay một cái nói: “Không phải, vừa rồi không phải em đang nhìn... Cái đó...” Càng giải thích càng nói không rõ, cô bấm cánh tay Bùi Dương một cái, “Em ra ngoài chờ anh.”

Bùi Dương cúi đầu, cười đến thấy răng không thấy mắt.

Đến khi giao xong tiền, Bùi Dương cầm theo một túi lớn đi ra trên mặt vẫn cười,

Cầm đồ ăn về nhà, Bùi Dương rất tự giác vào phòng bếp thay tạp dề, Bạch Cẩn tựa trên khung cửa nhìn anh: “Thật sự không cần em hỗ trợ sao?”

“Không cần,” Bùi Dương cúi người xoa Tiểu Bạch đi vòng quanh ở dưới chân anh một cái, “Em ở đây nhìn anh anh mới cuống. Ra phòng khách đi, làm xong cơm anh bảo em.”

“Ừ.”

Bạch Cẩn miễn cưỡng ngồi trên ghế sa lon, lật lên một cuốn «Thi cảnh thiên thuyết» nhàn nhã lật. Trong phòng bếp có tiếng loảng xà loảng xoảng, như đánh trận, Bạch Cẩn đổi tư thế nằm sắp đọc sách, bỗng nhiên nghe thấy bên trong có một tiếng loảng xoảng, như là dao phay rơi.

Cô đang định vào xem, Bùi Dương kêu lên: “Không sao, em không cần vào.”

Bạch Cẩn nghiêng tai nghe một chút, “Không có bị thương chứ?”

“Không có...”

Cô mỉm cười — — đàn ông dù là trưởng thành thực hay là ngây thơ, đều là chết vì sĩ diện.

Qua một giờ, sách cô cầm trong tay cũng lật được một phần ba, Bùi Dương mới bung một đĩa xương sườn ra, Bạch Cẩn nhìn qua, thịt xào qua cùng cà chua, nước tương màu đỏ khiến người ta nhìn mà rất muốn ăn, phía trên còn rải hành.

“Xem ra ăn rất ngon.”

Bùi Dương ngại ngừng cười, tay chà trên tạp dề, “Thế à? Mới vừa rồi là vừa làm vừa hỏi mẹ anh.”

Bạch Cẩn kinh ngạc, “Anh nói với dì anh nấu cơm cho em á?”

Sời, phàm là làm mẹ, nghe thấy con trai bảo bố chưa từng vào phòng bếp ở nhà nấu cơm cho cô gái khác, trong lòng đều phải nói thảm hai câu.

Bùi Dương gấp một miếng xương sườn, đút vào trong miệng cô, Bạch Cẩn cắn một cái miếng, nghe anh nói: “Mẹ anh cười anh đáng chết, muốn xấu mặt trước mặt em.” Anh cười nhẹ nhàng nói, nhìn chăm chú về mặt cô, mong đợi hỏi, “Ăn ngon không?”

“... Có hơi nhạt, nhưng lần đầu tiên anh làm, rất không tệ.” Cô không giữ lại chút nào khách lệ nói.

Bùi Dương nhú mày, “Nhạt à? Vậy anh thêm tí muối — — “

Bạch Cẩn đề tay của anh xuống, “Không cần, em đi làm gia vị, cứ ăn đi.” Bùi Dương kéo cô ngồi xuống, “Để anh, tối nay anh là chủ bếp kiêm phục vụ của em.”

Chương 25: Làm nững

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hai người ăn không nhiều cơm, Bạch Cẩn lấy ra từ trong tủ lạnh mấy lon bia uống cùng Bùi Dương, trò chuyện câu được câu không. Bùi Dương gắp cho cô một miếng trứng gà, đặc ý nói: “Đây là anh tuyệt kỹ lén luyện rất lâu đấy, thế nào?”

Bởi vì đây là một món nhập môn, từ một tay mơ có thể đánh vỡ trứng và lòng trứng với nhau Bùi Dương đã tiến hóa lên trình độ có thể làm xương sườn, chủ yếu chính bởi món ăn này cho anh lòng tin.

Bạch Cẩn nhìn con người anh lóe sáng hơn bình thường, mỉm cười gật đầu, “Ngon, sau này ở nhà có thể làm món ăn này để văn hời tí mặt mũi.”

“Lúc đi học ở nhà có một bà dì, anh vào bếp liền đuổi anh đi ra, nói con trai làm đồ ăn cái gì,” Bùi Dương học giọng điệu dì kia, cười nói, “Sau đó mẹ anh liền nói, con trai giờ không biết nấu ăn không theo đuổi con gái được. Xem ra mẹ anh vẫn biết nhìn xa.”

“Lúc anh học cấp ba cũng không biết làm đồ ăn, không phải em vẫn bị anh tán đó, nói vậy có hơi thiệt thòi.” Bạch Cẩn sờ một tiếng.

Bùi Dương cầm bia chạm cùng với cô, “Vậy sau này anh cố gắng, để em sống cuộc sống có thể ở nhà ăn cỗ to, cố gắng văn hời tồn thất, em xem thế được không?”

“Được, đầu bếp Bùi tương lai.”

Ngoài vị hơi nhạt ra, thật ra tay nghề Bùi Dương không có gì kém cỏi, Bạch Cẩn không đặc biệt bắt bẻ việc ăn uống, một ngụm bia một miếng đồ ăn cứ ăn như thế, lại có hơi say.

Bùi Dương thấy mặt cô ửng hồng, thực sự rất muốn hôn một cái, đôi mắt lấy lại bình tĩnh rồi nói: “Bia dễ say, uống ít thôi.”

Bạch Cẩn hững hờ gật đầu: “Ừm.” Vẫn ngửa đầu rót một ngụm lớn, gấp một miếng thịt, xích lại gần nhìn chăm chăm rất lâu, mới cười ha ha nhét vào miệng.

Sau khi cô hơi say rượu trông cử chỉ thật là hồn nhiên, là đáng về bình thường Bạch Cẩn tuyệt đối sẽ không thể hiện ra, lúc cô mười mấy tuổi Bùi Dương cũng hiếm thấy cô như vậy, nhất thời không biết nên khuyên cô uống nhiều thêm chút hay là ngăn cản cô ngay.

Cứ lẩn tẩn như vậy, Bùi Dương nhẹ nhàng kéo tay cô, lấy bia đi, dịu dàng nói: “Chúng mình không uống nữa được không?”

Ăn thì ăn no, trên bàn bát đĩa bữa bọn, phản ứng Bạch Cẩn hơi trì hoãn, bị Bùi Dương kéo ngồi sang một bên, nhìn anh xoay người thu dọn bát đĩa, một hồi lâu mới nói: “... Để em dọn.”

Bùi Dương quay đầu mỉm cười với cô: “Em kiểm tra mặt xem, có phải là hơi nóng không? Say thì ngồi ở kia, anh làm là được.”

Bạch Cẩn sờ một cái, hơi nóng, đầu cũng hơi choáng, trong mắt chỉ thấy gương mặt như ngọc của Bùi Dương và bóng dáng thon dài anh mặc tạp dề, cô không hiểu sao lại nghĩ, lần sau mua cho anh một cái dề hình gấu nhỏ đi, đáng yêu biết bao.

Tiếng TV ồn ã quả thật làm cô mê man, Bạch Cẩn nghiêng đầu qua một bên, híp mắt cụp mắt. Trong thoáng chốc cô nhớ lại khi còn bé, khi đó bố mẹ còn rất ân ái, mặc dù khi đó điều kiện gia đình không phải tốt quá, nhưng trong nhà luôn luôn cảm thấy rất ấm áp. Bố thích xuống bếp, thường xuyên để mẹ và mình nhấm nháp món mới ông làm, mặc dù không được ăn ngon luôn luôn, nhưng lúc cả nhà vây quanh bên bàn ăn, mãi mãi có thể hài lòng bật cười.

Sau đó thì sao, sự nghiệp của bố càng làm càng tốt, cũng rất ít về nhà, lúc bận rộn cả một tháng Bạch Cẩn cũng không hẳn có thể gặp

ông một lần. Mẹ dần dần cãi vã với ông, cũng không về nhà, trong nhà ngoài mình, chỉ còn lại một dì quét dọn.

Lại về sau nữa, cô bèn gặp Bùi Dương...

Anh như một sợi nắng ngày đông, chiếu xạ vào nơi căn cỗi hoang vu nhất của cô, giờ Bạch Cẩn cũng có thể hồi tưởng rõ ràng, năm đó khi chàng thiếu niên đó mặc áo sơ mi trắng đưa thư tình cho cô, nụ cười xấu hổ và vành tai ửng đỏ. Có lẽ là hợp ý nhau, có lẽ là khi đó quá khát vọng được ôm ấp, nên để thiếu niên đó lưu lại trong đời cô một vài vết mực ấm áp, thời gian cho dù đã cũ, lòng người cho dù lạnh bạc, xa cách nhau mười năm, cô vẫn có thể phác họa ra hình dáng anh niên thiếu trong lúc nửa tỉnh nửa say.

Thiếu niên trong đầu dần dần trùng hợp với một người người ông mặc tây trang, hơi thở càng thêm lạnh lẽo, mặt mày lại vẫn ấm áp như Bạch Cẩn từng quen... cảm cô gật một cái, bừng tỉnh, mở mắt ra mờ mịt nhìn thấy mình ở trong phòng khách không có một ai, trong lòng cô đơn có chút khó chịu.

Bùi Dương đi rồi ư?

Cô ngược mắt nhìn đồng hồ một cái, mới gần chín giờ, hóa ra cô mới híp mắt mười phút mà thôi.

Bạch Cẩn đi vào phòng bếp, nghe thấy tiếng bồn rửa bát ào ào chảy nước, Bùi Dương đang chậm rãi rửa bát, cảm nhận được cô ở sau lưng, Bùi Dương cúi đầu trầm giọng cười, “Lãnh đạo đến thị sát anh rửa chén à?”

Cô chậm rãi đi tới, ôm lấy anh từ phía sau lưng, mặt dán lưng anh, lặng thinh không nói gì.

Bùi Dương rõ là cũng hơi sững sốt, hỏi: “... Làm sao thế?”

Cánh tay Bạch Cẩn vòng quanh eo của anh, nắm chặt áo của anh, trầm giọng nói: “Anh muốn làm nũng mà. Thế này không tính sao?”

“Tính, tính chứ.” Bùi Dương bật cười, cất kỹ bát đĩa, anh cầm khăn mặt sạch sẽ lau khô tay, mới xoay người ôm cô, “Nhưng làm nũng trong phòng bếp có phải là hơi lạ kỳ không?”

Bạch Cẩn nghiêng đầu nghĩ ngợi, “A, cũng đúng. Đi phòng khách đi.”

Cô nghiêm túc khẽ gật đầu, mặt còn hồng hồng, chỉ là con người mông lung hơn bình thường không ít, Bùi Dương nín cười, “Rồi, chúng ta đi phòng khách.”

Bùi Dương nắm tay cô, bị Bạch Cẩn dùng sức đẩy một cái lên trên ghế sa lon, “Ngồi xuống, chỗ này được không?”

“Được được.” Bùi Dương ngồi nghiêm chỉnh, Bạch Cẩn ngơ ngác đứng trước mặt anh, lẩm bẩm nói: “Ôi thật sự là không biết nên làm sao bây giờ...”

Bùi Dương ôm cô vào trong ngực, Bạch Cẩn thuận đó nằm sấp trên người anh ừ ừ, giống một Tiểu Bạch to lớn.

“Thế này đủ chưa, làm nũng, đúng không?”

Đôi mắt Bùi Dương nặng nề nhìn cô, không nói lời nào, Bạch Cẩn hơi nóng nảy, lại ừ ừ, “Thật sự không tính à? Vậy em cũng không biết...” Cô còn chưa nói hết lời, bỗng nhiên trời đất quay cuồng, lưng liền đụng phải mặt ghế sofa, Bùi Dương che phía trên cô, bàn tay đè lại vai của cô, hơi thở đàn ông mát lạnh vây Bạch Cẩn, giữa mơ hồ cô cảm nhận được một từ Hoàn Tử luôn nói — — cảm giác an toàn.

Bạch Cẩn vui đầu hít hà trong hõm vai anh, rất thơm, cô nháy mắt mấy cái với anh, nở nụ cười. Mặt ngọc ửng đỏ, mắt đẹp như tơ, Bùi Dương thở dài, “Anh thật sự không nhịn được...” Bạch Cẩn chưa kịp hỏi anh không nhịn được gì, Bùi Dương cúi đầu xuống, rồi hôn liền.

Gắn bó như môi với răng, lưỡi của anh thấm ướt môi cô, rồi lạnh lợi tìm kiếm vào trong. Bạch Cẩn không tránh né, đầu lưỡi đáp lại không có lẽ lồi gì, nghe thấy tiếng cười trầm thấp của Bùi Dương, giống như đang chế giễu cô. Tính trẻ con của cô bốc lên, không quan tâm gì cứ quẩn qua, mút mát liếm cắn môi anh. Bùi Dương mặc cô dây dưa chốc lát, mới hung hăng ép tới, đoạt lại quyền chủ động.

Đầu lưỡi bị anh quẩn quanh, lúc này Bạch Cẩn mới cảm nhận được, về mặt hôn hít thì đàn ông đúng là thiên phú dị bẩm. Lưỡi cô tê tê dại dại, men say bắt đầu tràn ngập, tay vô ý thức chới chặt anh, rên rít nói: “Em sắp không thở nổi.”

Môi hôn kết thúc, Bùi Dương hôn mắt của cô một cái, mãi mới nói khẽ, “... Em không cần làm nũng, chỉ cần vô tình nói ra một câu, anh cũng nguyện lòng làm bất cứ chuyện gì, vui vẻ chịu đựng vì em.”

Chương 26: Đôi vợ chồng già nhà họ Triệu

Tải ebook: dtv-ebook.com

Mặc dù là cùng ở trong một thành phố, nhưng Bùi Dương có công việc phải làm, một tuần hai người cũng chỉ có thể gặp nhau mấy lần mà thôi. Mỗi lần đưa Bạch Cẩn về nhà anh đều phải khó chịu trên xe cả buổi trời, còn đề nghị ở chung, bị Bạch Cẩn từ chối.

“Ở chỗ anh hay là ở chỗ em? Ở nhà em anh đi làm phiền phức, ở nhà anh em đến quán cũng xa mà, mặc dù nói giờ giao chi nhánh cho Hiểu Tĩnh quản lý, nhưng em cũng phải đi thăm.” Bạch Cẩn vỗ vỗ mu bàn tay anh, tạm thời coi là an ủi.

Bùi Dương suy nghĩ một lát, quả thực cũng không có cách nào tốt hơn. Anh giờ vẫn chưa phải luật sư chính thức ở văn phòng luật sư, nhưng nhìn số tiền kiếm được và công trạng trước mắt, cũng không lâu nữa.

Anh nắm tay Bạch Cẩn hôn một cái bên môi, thở dài nói, “Xem ra trong thời gian ngắn anh phải chịu đủ nỗi đau tương tư rồi.”

Chi nhánh mở cạnh một trường đại học, từ khi khai trương đến nay, Bạch Cẩn chưa hỏi Hiểu Tĩnh xem bên kia là thế nào bao giờ, quyết định nhân dịp hôm nay có rảnh tới thăm xem.

Cô mua hai cân hoa quả, tiện lên lầu trên thăm viếng đôi vợ chồng già kia một lát.

Bạch Cẩn vừa tới quán, trông thấy mấy nhân viên như học sinh ra chào đón, Bạch Cẩn mỉm cười nói: “Chị đến tìm người, xin hỏi cửa hàng trưởng của các em có không?”

Một cô gái trả lời: “Chị Hiểu Tĩnh ạ? Chắc sắp đến rồi ạ.”

Mấy nhân viên này chắc là mới tuyển, cũng không biết cô, Bạch Cẩn ngồi gọi bánh black forest*, yên lặng ăn. Phong cách trang trí ở quán này không giống bên kia, bởi vì phải chiều theo phẩm vị của sinh viên gần đây, học tủ trên tường bày không ít sách, còn có hai con mèo lười biếng ghé bên cửa sổ thủy tinh phơi nắng.

*Nguyên văn [黑森林; hắc sâm lâm], là món bánh Schwarzwälder Kirschtorte của Đức. Quả là Đức, tên cái bánh nghe cũng khó hơn từ vựng C2.

Về giá tiền Bạch Cẩn có cân nhắc rồi, vì toàn là là học sinh chiếm đa số, nên giá thành món gì cũng giảm, tuy nói hai tháng nay cô cũng hao tổn không ít tiền, nhưng nghe Hiếu Tĩnh nói lượng người lại dần dần khởi sắc, cũng có tiếng hơn, trong lòng Bạch Cẩn vẫn cảm thấy đáng giá.

Tóm lại dù khó khăn thế nào, cũng không thể gian nan hơn lúc trước khi cô một mình quản lý quán cà phê. Khi đó một tháng cô gầy đi tám cân (*4 kg), bây giờ nghĩ lại cứ cảm thấy may sao bố mua cho cô một cái cửa hàng mặt tiền, không thì với tâm trạng và tài năng của cô lúc ấy, không biết phải bồi thường bao nhiêu mới đủ.

Ăn xong cái bánh gatô, Bạch Cẩn đã nhác thấy một bóng dáng quen thuộc đi tới. Hiếu Tĩnh thấy cô, ngạc nhiên cười, reo: “Bạch Mỹ Nhân, hôm nay sao chị tới đây thế?”

“Bất ngờ không?” Bạch Cẩn vẫy tay với cô ấy, “Đặc biệt đến thị sát, xem em có lười biếng hay không.”

“Cũng không nói trước cho em một tiếng, không thì em sẽ đến sớm một tí.” Hiếu Tĩnh ngồi bên cạnh cô, “Ồi chị còn gọi, em bảo mấy đứa lát nữa không tính tiền...”

“Không vội chuyện này, lúc đầu mấy đứa nó cũng không biết chị — —” Bạch Cẩn ngăn cô ấy lại, giả vờ uy hiếp nói: “Đừng nói sang chuyện khác chứ, bị chị phát hiện đến trễ, trừ tiền lương.”

Vốn cho rằng Hiểu Tĩnh sẽ đùa cợt lại nói cùng cô thêm vài câu, không ngờ cô ấy chỉ mấp máy môi nói: “Hai ngày nay đúng là em đến trễ, chị trừ đi.” Cô ấy cúi đầu cười cười, lúc này Bạch Cẩn mới phát hiện mắt của cô ấy sưng tấy, sắc mặt cũng cực kì kém.

“Hiểu Tĩnh, dạo này em... Có gì phiền lòng à?” Bạch Cẩn thấp giọng hỏi.

Hiểu Tĩnh nhếch môi, có vẻ là muốn cười cười một tiếng: “Không có, chỉ là ngủ hơi không ngon.” dưới mắt cô ấy có vết đen đậm, lúc cười lên khóe mắt cũng có nếp, xem ra vô cùng tiều tụy.

Cô ấy đã không muốn nói, Bạch Cẩn không tiện hỏi thêm gì nữa, “Vậy là tốt rồi, nếu sức khỏe không thoải mái thì xin nghỉ hai ngày, chị có thể trông chỗ này mấy ngày.”

“Ừm, cảm ơn chị nha Bạch Mỹ Nhân.” Hiểu Tĩnh gật gật đầu.

Hiểu Tĩnh lấy giấy tờ, báo thu nhập và chi tiêu dạo này, hai tháng trước tốn gần tám ngàn, nhưng do phong cách trang trí, còn có thêm hai con mèo đến, việc làm dần dần khởi sắc, chắc từ tháng này có thể có lợi nhuận.

Bạch Cẩn cũng không lo lắng, bắt đầu ở một nơi mới đều là vậy, dù sao khu vực khác nhau, sự tiêu thụ cũng phải biến động, dùng giá cả ổn định và hoàn cảnh ấm áp để hấp dẫn khách gần đây, mới là việc hiện tại phải làm.

“Chị Bạch chị xem chỗ chúng em hoàn cảnh cũng ổn, cũng rất yên tĩnh, trên cơ bản khách đến đều là mấy đôi yêu nhau và bạn thân,” Hiểu Tĩnh nói, “Em thấy giá không cần thấp nữa, đến lúc quán đông, thì sẽ rất ồn ào, người muốn tìm chỗ yên tĩnh thật sự cũng không muốn đến nữa.”

“Trong lòng chị tính kỹ rồi,” Bạch Cẩn nói, “Giảm giá thêm nữa là chị khỏi phải kiếm tiền luôn.” Dù sao đây là làm ăn, mặc dù cân nhắc

bên này là khu đại học, nhưng quả thực cũng không thể ép tới mức hoàn toàn không có lợi nhuận.

Nói chuyện chốc lát, Bạch Cẩn đại khái hiểu rõ và phương hướng kế tiếp, vỗ vỗ vai Hiếu Tĩnh, “Vất vả rồi, có chuyện gì cứ gọi điện thoại cho chị... Cuộc sống cũng vậy, đừng sợ làm phiền chị, chị rảnh lắm, không ngại phiền phức.”

Hiếu Tĩnh “Dạ” một tiếng.

Bạch Cẩn cầm theo hoa quả đi lên lầu, ông Triệu vừa luyện công buổi sáng về, nhìn thấy Bạch Cẩn cười nói: “Tiểu Bạch đến à, ôi, sau này không cần mua đồ đến, khách khí quá...”

Bạch Cẩn cũng cười nói: “Hoa quả thôi ạ, sao có thể tay không đến chứ ạ?”

Dì Triệu nói: “Cháu đến là tốt, sao có thể để cháu tới lần nào cũng tốn kém được?” Bà mang một đĩa bánh quy sang, nói với Bạch Cẩn; “Mau ăn thử, dì vừa làm xong, có ngon không?”

Bạch Cẩn nếm một cái, khen: “Tay nghề dì Triệu càng tốt hơn, nếu ăn không hết cũng có thể mang xuống quán cháu bán, cháu giúp dì chào hàng.”

“Cháu biết dỗ dì đấy, ” dì Triệu hết sức vui, bĩu môi nói với ông Triệu, “Thế mà ông còn ngại bánh quy không ăn được.”

“Tôi không ăn quen mấy thứ đồ ăn Tây quái quỷ này, chẳng ngon bằng bánh bao sủi cải.” ông Triệu dọn xong bàn cờ, vẫy gọi Bạch Cẩn, “Nào, tiểu Bạch, cùng chú đánh ván.”

Ông mê cờ vậy, không biết sao dì Triệu chơi cờ dở quá, trong đám bạn bè lại không có ai tinh thông cờ. Ông không tìm ra đối thủ, rất cảm giác như Độc Cô Cầu Bại. Từ khi thua Bạch Cẩn một lần, mỗi lần Bạch Cẩn tới nhà đều kéo tay cô đánh một ván.

Xong một ván cờ, Bạch Cẩn chào tạm biệt vợ chồng họ Triệu, lúc về cũng giữa trưa. Trên đường Bạch Cẩn nhận được một cú điện thoại, chắc là Bùi Dương, không nhìn liền nghe: “Trưa rồi, muốn hẹn cơm à?”

Bên kia im lặng một hồi, có người cười khẽ nói: “Nhiệt tình thế? Được thôi, muốn ăn cái gì, anh mời khách.”

Lúc này Bạch Cẩn mới nghe ra là ai, cười nói: “Lộ Kiêu, sao lại là anh thế?”

“Trong điện thoại di động của em không lưu cả số anh à?” Lộ Kiêu chẹp một tiếng, “Em cũng thật là to gan, không biết là ai há miệng đã hẹn cơm... không phải là em yêu qua mạng đó chứ?”

Bạch Cẩn đi đến trạm xe, mua vé đi xuống, “... Tôi không có sành điệu như thế đâu, vừa rồi còn tưởng rằng là bạn trai tôi.” Cô vừa nói xong cũng cảm thấy lời này không hợp, đang hơi hối hận, “Ôi, không phải tôi...”

Lộ Kiêu cướp lời nói luôn, giọng đề cao một chút, “Em thích cho rằng như thế cũng được, anh không ngại tốn kém.” Anh ta nói cười đùa tí tưng, Bạch Cẩn lại chẳng có tâm trạng giải trí cùng anh ta.

“Tôi sắp lên tàu điện ngầm, không tiện gọi điện thoại lắm, lần sau bàn sau nhé.” Cô dứt khoát cúp máy.

Lộ Kiêu bên kia nghe mà ghen hòng — — cô gái này thế mà còn phải đi chen tàu điện ngầm, không biết lái xe sao? Nhưng quả thật mình cũng chưa từng thấy cô lái xe bao giờ, không phải lớn như thế rồi mà vẫn không biết đi xe chứ?

Anh ta quả thực tầm tắc lấy làm kỳ, Bạch Cẩn mang đến cho anh ta một cảm giác không giống mấy cô gái trong thành phố lắm, không đi quán bar thì thôi, cả xe cũng không biết lái. Tính tình còn lãnh đạm trước sau như một, y lúc cô học đại học. Lộ Kiêu lăn lộn mấy năm nay, cảm thấy tất cả mọi người anh ta quen khó tránh khỏi bị cái

thùng nhuộm xã hội này chìm đến hơi dầu mỡ, nhưng cô thì vẫn không có gì thay đổi.

Từ đầu đến cuối cô hững hờ, lạnh nhạt lười biếng, dường như không ai đủ để nhiều loạn bước đi cô. Lộ Kiều mỉm cười, Bạch Cầm cao ngạo như vậy, thua bởi cô cũng là không tính là mất mặt.

Chương 27: Mua mật sơn trà

Tải ebook: dtv-ebook.com

Lúc nhận điện thoại Bùi Dương, Bạch Cẩn vừa hay ngủ được một giờ, cô mơ mơ màng màng mò điện thoại cạnh đầu giường, khàn giọng nói: “Alo — — “

“Vừa tỉnh ngủ à? Uống chút nước trước đi, ” Bùi Dương thấp giọng nói, “Thu đông khô ráo, lúc rời giường sẽ hơi khàn giọng, tối anh mua cho em một bình mật sơn trà nhé.”

Bạch Cẩn uống một hớp nước, cả người tỉnh táo hơn rất nhiều, ngồi trên giường nói: “Ừm, em đi mua chung với anh đi, bồn cây xanh bên bệ cửa sổ trông hơi ghét rồi, tiện cùng em ra ngoài mua bồn hoa đi.”

“Ừm được.”

Buổi chiều Bạch Cẩn ở ngay quán chờ Bùi Dương, lúc anh tới đã là hơn bảy giờ, Hoàn Tử thấy anh thì tốt một cái là đến, gần như là vui vẻ ra mặt, “Luật sư Bùi, anh đến rồi. Anh không đến Bạch Mỹ Nhân cũng không đi, quán cũng không đóng được.”

Bùi Dương mỉm cười gật đầu với Hoàn Tử.

“Em có thể về trước, chị có cần em ở cùng đâu.” Bạch Cẩn nói: “Là em không tin chị có thể khóa cửa.”

Hoàn Tử lập tức cất giọng nói: “Chị quên lần trước...”

Bạch Cẩn ngắt cô ấy: “Ôi ôi rồi, cảm tạ ơn em cẩn thận, giờ chị đi ngay, được chưa.” Cô cầm túi, cười nói với Hoàn Tử dọn dẹp phải đóng cửa: “Tối nay làm phiền em, ngày mai mang Từ Kí* đến sớm cho em.”

*Nguyên văn [徐记]; có lẽ là Tsui Kee, tức quán Dim sum nổi tiếng Hong Kong

“Bạch Mỹ Nhân vạn tuế!” Hoàn Tử reo hò.

Bùi Dương nắm tay Bạch Cẩn lên xe, thắt dây an toàn xong, anh hỏi: “Chờ trong quán bao lâu rồi? Hôm nay trước khi tan việc bỗng nhiên phải xử lý một văn kiện, quên nói em nghe, đói bụng không?”

Bụng Bạch Cẩn vừa hay phát ra một tiếng ọc, cách áo len cô sờ sờ bụng, “Hơi đói. Bỗng nhiên muốn ăn lẩu, kiểu tự phục vụ ấy.”

Bùi Dương nhú mào, “Mấy cửa hàng kia mùi khói lăm, ăn xong cả người toàn mùi... Cũng không sạch sẽ.”

“Cũng không hay đi, bỗng nhiên em rất muốn đi ăn.” Bạch Cẩn mắt nhìn phía trước, lúc này đường đã không đông nữa, xe lui xe tới như sao băng lướt qua từ bên cạnh họ, nên ông cao ốc trong thành phố sáng lên theo thứ tự, đầy cả con đường phía trước.

Cô khẽ cười nói: “Và lại em cảm thấy phải tự mình đi nướng thịt, rất thú vị. Lúc đại học có đi cùng bạn cùng phòng, về sau tốt nghiệp, tất cả mọi người không thường liên lạc, em... không tìm thấy ai có thể đi ăn với em, một mình đi ăn tự phục vụ thấy kỳ kỳ.”

Khóe miệng cô cong lên, cười như thường ngày, nhưng Bùi Dương cảm thấy thần sắc trên mặt cô hơi cô đơn, cô ở đây, không có ai quen, cũng không nghe cô nói mấy về bạn bè, luôn một mình đến quán, một mình mua thức ăn về nhà. Trước khi anh tìm được cô thì mấy năm nay, cô đều sống vậy.

Bùi Dương im lặng rất lâu, Bạch Cẩn cảm thấy như biết anh đang suy nghĩ gì, thấp giọng nói: “Không có gì, bây giờ không phải là có anh đi cùng em sao?”

Lòng anh nhũn ra, gật đầu nói: “Lần này nghe em, nhưng thật sự không thể ăn nhiều, không tốt cho sức khỏe. Thèm quá thì anh làm

cho em ăn ở nhà, cũng để thật nhiều đĩa nhỏ ở góc để em tự đi lấy, lại gọi thêm mấy người bạn, có không khí một tí... Trời ạ, nghe mà anh phát đói lên được.”

Bạch Cẩn dựa vào cửa sổ xe, cười.

Quán lẩu tự phục vụ rất dễ tìm, hai người tìm bừa một quán an vị. Bùi Dương móc khăn ướt trong bọc ra, khăn ướt lau mặt bàn, xong còn dùng khăn tay lau hết mỡ đông lại.

Bạch Cẩn thấy ngạc nhiên, lần đầu thấy có người đi ăn quán mà còn khó tính như thế, buồn cười nói: “Sao mà em không biết anh còn có bệnh thích sạch sẽ nhỉ?”

“Cũng không phải bệnh thích sạch sẽ gì, chỉ là không chịu nổi bóng mỡ trên bàn thôi, nhìn thì không thoải mái.” Bùi Dương lại cầm khăn ướt lau tay, “Hành lang này chật quá, anh không đi khắp nơi lấy đồ ăn được, em cứ lấy bừa giúp anh mang một ít về nhúng là được.”

Chắc là vừa tan tầm, anh không có mặc quần áo thường, áo sơ mi thêm quần tây, trông sạch sẽ. Bạch Cẩn đột nhiên cảm thấy không nên dẫn anh tới đây, áo sơ mi trắng giặt rất phiền.

“Hay là... Chúng mình đi ăn cơm Tây đi...” Bạch Cẩn đứng trước mặt anh, cup mắt xuống nhìn anh, rất là có lỗi.

Bùi Dương cười một nút, xoa xoa ngón tay của cô, “Không sao, đưa tiền rồi, quần áo bẩn thì giặt, quan trọng chính là em muốn ăn.”

Bạch Cẩn nghĩ ngợi, lấy trong túi một cái áo chống nắng, trước đó cô cố ý mua một cái, giờ vừa hay cần dùng đến. Cô đưa cái áo cho Bùi Dương, “Anh mặc cái này vào đi, chắc là có thể mặc đó. Áo sơ mi trắng dính dầu rồi rất khó giặt.”

Áo chống nắng màu đen, cũng không trông con gái, Bùi Dương mặc thế mà vừa hay hợp, áo khoác kéo căng cánh tay và eo anh, phác họa ra dáng người tuyệt vời, Bạch Cẩn ngoẹo đầu thưởng thức

rất lâu, thấy Bùi Dương ngượng ngùng cười nói: “Rồi, đừng nhìn anh, em mau đi lấy đồ, nồi mở rồi này.”

Bạch Cẩn chọn mấy đĩa rau quả và thịt dê, rồi cầm về. Bùi Dương hình như ăn không quen những thứ này, chỉ yên tĩnh giúp cô nhúng thịt.

“Thật ra lẩu ăn ngon không quan trọng, chỉ là em rất thích cảm giác náo nhiệt đó.” Bạch Cẩn vừa ăn vừa nói, “Khi còn bé nhà chúng em ăn tết, đều có rất nhiều người thân tới nhà dùng cơm, bố em sẽ làm nồi lẩu. Cả bàn người vui vẻ uống rượu nói chuyện phiếm, đặc biệt... Ấm áp.”

Bùi Dương nhúng một đĩa nấm kim châm, đợi nó mềm gấp vào bát Bạch Cẩn, “Không phải anh vừa nói rồi sao, nếu em thích, chúng mình làm ngay ở nhà, gọi mấy bạn bè quen biết đến, Hoàn Tử Hiểu Tĩnh đều được... bạn của anh em vẫn chưa biết, toàn là người rất tốt, có cơ hội chúng mình có thể cùng đi ngoài ra chơi, anh chỉ sợ em cảm thấy phiền.”

Anh rất chân thành muốn lôi cô ra từ cái thế giới nhỏ bé cô lập, Bạch Cẩn hiểu.

Cô nhẹ nhàng lắc đầu, “Không, em không phiền.” Bạch Cẩn cũng gấp cho anh một miếng khoai tây, “Bạn của anh em cũng rất muốn biết.”

Ăn lẩu xong, Bạch Cẩn định đi cửa hàng mua mật sơn trà trước, rồi đến chợ hoa chọn mấy bồn hoa. Bùi Dương nói: “Không cần đến cửa hàng, anh dẫn em đi một tiệm y dược, chỗ đó có bán, và lại chất lượng tốt hơn ở cửa hàng.”

“Anh còn đi tiệm thuốc Trung y à?” Bạch Cẩn hỏi, hơi kinh ngạc.

Bùi Dương thuận miệng nói: “Bạn cũ mẹ anh, lúc bà nhức xương sống thắt lưng thường đến tiệm trung y này xoa bóp.”

Bạch Cẩn ồ một tiếng, “VẬY ĐI GIỜ NÀY, NGƯỜI TA SẼ KHÔNG VỀ NHÀ RỒI CHỨ?”

“KHÔNG ĐÂU, NHÀ ÔNG ẤY Ở ĐÓ LUÔN.”

Lái xe đến khu cũ, Bùi Dương chỉ vào một con đường nhỏ nói là ở đây. Y quán ở trong một cái ngõ nhỏ quanh co khúc khuỷu phía trước, trông thì không làm người khác chú ý lắm, chắc là khách quen mới biết là nó tồn tại.

Bùi Dương ngừng xe bên đường, đi vào một tiệm trái cây, mua một hộp táo, nói với Bạch Cẩn: “ĐI THÔI.”

Hai người đi vào ngõ nhỏ, đi qua một sườn núi thoai thoải, lúc này mới đến.

Cửa y quán làm từ gỗ, cửa cũng rất cao, Bạch Cẩn mặc váy, không biết làm sao cho phải, Bùi Dương trống một tay đỡ cô một cái, “Cẩn thận.”

Trong nhà là bóng đèn đời cũ, tia sáng mờ nhạt bóng chiếu không lớn, xem ra rất hoài cổ, trên tường có một cái đồng hồ, kêu tích tắc. Quầy hàng bày một cái bàn tính, một cô gái trẻ bám tay đang ngủ gà ngủ gật.

Bùi Dương đi qua, đặt hộp táo lên trên quầy, cô gái kia lập tức mở mắt, thấy rõ là ai tới, cười, “Anh Bùi, sao anh tới vậy?”

Chương 28: Mua hoa

Tải ebook: dtv-ebook.com

Bùi Dương cười đáp, cô bé kia chú ý tới Bạch Cẩn, mắt sáng lên, hỏi: “Anh Bùi, chị này là bạn gái của anh hả?”

Bạch Cẩn vẫn chưa lên tiếng, Bùi Dương liền gõ gõ đầu cô bé, “Đúng đó.” Bạch Cẩn cười cười với cô bé: “Chào em, chị tên Bạch Cẩn.”

“Chào chị Bạch, em tên Tống Châu, gọi em Tiểu Tống là được.” Tống Châu nhìn thấy hộp táo, hét lên: “Anh Bùi anh lại mua táo, không thể thay thành nho xoài cái gì khác sao?”

Bùi Dương bật cười, giải thích nói: “Quả táo có lượng đường không cao, người già ăn là hợp. Nếu em có gì muốn ăn, lần sau nói anh, anh mua riêng cho em, được không?”

Tống Châu rõ là một cô bé hoạt bát, rất thân với Bùi Dương, cười đùa gật đầu: “Được ạ... Đúng rồi, anh chị tới tìm ông em à? Ông ở ngay sân sau nhặt được thảo đó, hay em đi gọi ông một tiếng?”

Bùi Dương nói: “Không cần, em trông tiệm đi, anh đi tìm ông.” Anh vén rèm bên cạnh tủ thuốc, kéo Bạch Cẩn xe nhẹ đường quen đi sân sau.

Trong sân cũng không có cái đèn nào, trong màn đen kịt chỉ thấy một ông cụ đưa lưng về phía hồ ngồi xồm, dưới ánh trăng đối diện một đồng dục thảo, chọn chọn lựa lựa ngay trên đất. Bùi Dương gọi ông một tiếng: “Ông Tống ơi — — “

Ông cụ kia chẳng cả nghiêng đầu, cất tiếng: “Nhóc con Bùi à, sao cháu tới? Không có bảo ông trước. Mẹ cháu lại đau xương sống thất lưng à?”

“Không ạ, gần đây mẹ cháu khỏe lắm, ở nhà cũng nhớ ông,” Bùi Dương kéo Bạch Cẩn đến gần, “Cháu muốn đến chỗ ông mua hai lọ mật sơn trà, giờ này này ông chưa ngủ, nên tới luôn.”

Ông cụ Tống lúc này mới xoay người lại, nhìn thấy Bạch Cẩn phía sau Bùi Dương, sờ sờ râu, mượn ánh trăng trong ngàn dò xét một phen: “Bé con này xinh lắm, đối tượng của cháu à?”

Bạch Cẩn gật gật đầu, cười nói với ông: “Chào ông Tống ạ.”

“Ôi chào cháu — —” ông cụ Tống đứng lên vỗ vỗ bụi trên tay, nói với Bùi Dương: “Mật sơn trà tinh khiết qua đông mới có, giờ chỗ ông chỉ có ít mật ủ, tự ông ủ đấy. Nếu cháu không chờ được, có thể cầm một ít đi uống trước.”

“Được hết ạ, chỉ là thu về khô ráo, sáng sớm họng em ấy cứ khàn khàn, mật ông chủ chắc chắn là được rồi.” Bùi Dương véo tay Bạch Cẩn, phát hiện tay cô hơi lạnh, lại nhét vào trong túi mình.

Trước mặt ông cụ Tống Bạch Cẩn hơi xấu hổ, đành ngại ngừng cười cười. ông cụ Tống xòì một tiếng, cười nói: “Thằng nhóc cháu rất biết thương người ta đấy, ông nhớ lần trước mẹ cháu còn nói với ông cháu lớn như thế rồi mà chưa có đối tượng, không ngờ nhanh thế mà cháu tìm cô bé xinh thế... Chậc chậc.”

Ông cụ Tống dẫn theo họ và một cái nhà kho trong viện, tìm ra một lọ mật ong, bên trong ngâm từng quả sơn trà vàng, ông mở ra cho Bùi Dương ngửi thử, đặc ý nói: “Mật này uống mùa thu thì không còn gì tốt hơn.” Lại quay đầu nói với Bạch Cẩn: “Mấy cô bé con như cháu uống nhiều mật ong tốt cho da, con bé Tống Châu này cũng luôn uống. Họng cháu không phải không tốt sao? Sáng sớm hái một ít lá bạc hà ngâm trong mật để uống, đi mấy lão già như ông này lên núi hét cũng được!”

Trong lời ông nói đều mang dùng nhữ con, dường như đám tiểu bối ở trước mặt ông đều y con cháu nhà mình, Bạch Cẩn cảm thấy đặc biệt thân thiết, chân thành nói cảm ơn: “Cảm ơn ông Tống ạ.”

“Oi giỏi, đừng khách khí.” Ông Tống sờ sờ râu cười.

Ba người đi đến sảnh trước y quán, Bùi Dương lại cùng ông Tống và Tống Châu trò chuyện một lúc, nói toàn là mấy thuốc rồi bệnh lý Trung y các kiểu, Bạch Cẩn nghe mà như rơi vào sương mù, lại rất thích nắm Bùi Dương ở trong kiểu trạng thái như này.

Dưới tia sáng mờ nhạt mơ hồ, anh vừa pha trà, vừa cùng ông Tống nói chuyện phiếm, tư thái thanh thản an nhàn, ngón tay cầm ấm trà thon dài trắng nõn, đứng quay lưng về phía mặt cô trông càng thêm sạch sẽ. Bạch Cẩn ngồi một bên yên lặng nghe, nghe thấy ông Tống nói mấy chuyện lý thú của người bệnh, Bùi Dương bất giác nắm tay cô cười đến rất thoải mái, cô cũng theo Bùi Dương nhếch môi lên cười.

Trước khi đi, Bùi Dương muốn để lại tiền mua mật sơn trà, ông Tống lại chết sống không chịu nhận, nói: “Toàn là đồ ông ử, có được mấy đồng tiền đâu, cầm đi cầm đi, cứ ép nữa về sau có đồ gì tốt cấm có nói cho bay!”

Bùi Dương và Bạch Cẩn lại liên tục nói cảm ơn, mới bị ông Tống đuổi đi ra, “Tuổi còn nhỏ mà nhiều quy củ quá, mau về đi!”

Tống Châu đưa họ đến đầu ngõ, cười nói: “Anh Bùi, chị Bạch, có rảnh lại đến nhé.”

“Ài, sẽ đến.” Bạch Cẩn trả lời.

Trên đường lái xe đi chợ hoa, Bạch Cẩn dựa vào cửa xe nói với Bùi Dương: “Giờ này rồi đi chợ hoa còn có ai không?”

“Nghe bạn nói chỗ đó bày bán đến rất muộn, chắc là có.” Bùi Dương nhìn giờ một cái, “Nếu không có, vậy thì ngày mai lại đi.”

Bạch Cẩn “Ừ” một tiếng, nói: “Trong ấn tượng của em anh cũng không phải người giỏi giao tế lắm, nhưng cảm thấy bạn bè của anh nhiều thật...” Nhớ lại lúc cấp ba anh dẫn theo cô đi tham gia họp lớp,

lúc một đám người tụ hội anh cũng không nói chuyện nhiều, quá lắm là có người đến hỏi anh anh sẽ khách sáo mỉm cười. Rõ trông điển trai như vậy, ở trường học lúc nhắc đến Bùi Dương, các bạn học nói đến từ trùn học nhiều hơn là soái ca, con người này, thật sự không thích danh tiếng lắm.

Bùi Dương cong khóe môi: “Làm việc lâu như vậy, người quen biết rất nhiều, nhưng còn bạn bè, tóm lại chỉ có mấy người đó, nhưng cũng đủ. Anh vẫn thích người quen lâu hơn.” Anh có ý riêng nhìn về phía cô, ý cười rất sâu.

Chợ hoa quả thực cũng không ít người, người thừa dịp ban tối đến chọn hoa rất nhiều, rất náo nhiệt. Bạch Cẩn đi trong đó, tùy tiện nhìn thử.

Liếc thấy mấy bồn phong tín tử, có trắng có hồng, trông rất xum xuê, cô không khỏi nhìn thêm mấy lần. Bà chủ là người mập mập, mỉm cười nói: “Cây phong tín tử này trông vừa hay rất đẹp, hôm nay mới vừa nở hoa toàn bộ, cô xem hoa nở dày không.”

Bạch Cẩn hỏi: “Phong Tín Tử này thời kỳ nở hoa dài bao nhiêu?”

Bà chủ chần chờ nói: “... Có thể nở mười ngày. Mặc dù ngắn thì hơi ngắn, nhưng để bày cũng rất đẹp, hơn nữa còn rất thơm, không tin cô ngửi đi.”

Bạch Cẩn cười lắc đầu, bước đi. Cô không thích nuôi loài hoa mười ngày qua là tàn, vả lại là một tay làm vườn mới, năm sau chắc cô cũng không trồng nổi, vẫn nên thôi vậy.

Cô đang cúi đầu suy nghĩ, quên sau lưng còn có Bùi Dương, vừa quay đầu lại, lại không tìm thấy người. Ánh mắt Bạch Cẩn xuyên qua đám người tìm kiếm một lần, không thấy bóng dáng của anh, đang định lấy điện thoại ra gọi điện thoại, vừa nghiêng đầu đã nhắc thấy anh nửa ngồi trước một quán nhỏ không xa trước mặt, hỏi cái gì đó.

Bùi Dương đứng lên vừa hay đối diện ánh mắt của cô, vẫy tay với cô. Bạch Cầm đi nhanh hai bước, giữ chặt tay của anh, “Chạy thế nào mà tới nơi này thế?”

Bùi Dương chỉ vào một chậu hoa dưới mặt đất, cười khẽ nói: “Cái này rất hợp mang về nhà nuôi.”

Chương 29: Cái cơ của người trưởng thành

Tải ebook: dtv-ebook.com

Dưới mặt đất chính là mấy bồn hoa nhài, mới đơm mấy nụ hoa, điểm tuyết rải rác trong lá xanh, trắng nõn xinh xinh, rất là đáng yêu. Bùi Dương nói: “Hoa nhài dễ nuôi, mùi thơm hoa nở cũng dễ ngửi, mùa thu đặt một chậu trong nhà trông thanh lịch, rất hợp với em.”

Bạch Cẩn ngồi xổm xuống, chọn một chậu nhiều nụ hoa nhất, chỉ vào nó nói với chủ hàng: “Vây chậu này đi.”

Vừa định thanh toán, Bùi Dương đột nhiên hỏi: “Ông chủ, chỗ ông có bạc hà không?”

“Có có có, có.” Ông chủ lấy chậu bạc hà trên xe bốn bánh, đưa qua. Bạch Cẩn hỏi: “Mua bạc hà làm gì, làm đồ ăn à?”

Bùi Dương bật cười, “Tạm thời anh vẫn chưa làm được đồ ăn cao cấp như vậy.” Anh trực tiếp trả tiền, mình thì cầm hoa nhài, đưa bạc hà cho Bạch Cẩn, nắm tay cô đi về, “Ông cụ Tổng nói ngâm một tí lá bạc hà với mật, hiệu quả sẽ tốt hơn, em quên rồi à? Sáng sớm nhất định nhớ uống đó, anh sẽ gọi điện thoại tới giám sát em.” Anh cố ý nghiêm mặt, vẻ mặt cứng rắn, ánh mắt lại vô ngần dịu dàng.

“... Anh còn nhớ rõ hơn em.” Bạch Cẩn ngoắc ngoắc ngón út anh, “Vừa đến thu đông họng em sẽ dễ rát, nhiều năm vậy rồi đều thế, uống nhiều nước là ổn, anh không cần khăn trương như vậy.”

Mọi người như thủy triều trào cạnh họ, chợ hoa trong đêm tối càng trông náo nhiệt, Bạch Cẩn nắm tay Bùi Dương, có cảm giác ấm áp yên ổn, trong hương hoa tiếng người nghe thấy anh khẽ nói: “Chuyện của em, anh không thể nào không vội được. Về sau, cũng sẽ cứ vội như thế thôi, em kiên nhẫn hơn, đừng chê anh phiền.”

Đến dưới lầu nhà cô, Bùi Dương kiên trì muốn đưa cô về đến nhà. Bạch Cẩn bị anh dính lấy bó tay, từ bỏ chống lại: “Được thôi...” vào thang máy, Bạch Cẩn nói: “Tiểu khu này rất an toàn, em ở lâu như vậy rồi, không sao.”

Bùi Dương cũng cảm thấy mình thế này y bà mẹ dính người, không biết xấu hổ nhìn cô, nhìn chằm chằm mũi chân nhỏ giọng nói: “Cũng không chỉ là vì vậy...” Anh ôm hoa nhài còn cầm theo một lọ mật sơn trà, bỗng nhiên tìm thấy một cái cơ cực hay: “Một mình em cũng không chuyển được nhiều thứ như vậy mà, anh vẫn còn phải cùng em đi lên.”

... Hai cái bồn hoa nho nhỏ và một lọ mật, một mình cô có cái gì mà xách không được? Cô quả thực muốn bật cười, đôi khi cảm thấy anh thật sự quá là đáng yêu.

Bạch Cẩn vỗ vỗ vai của anh, chân thành tha thiết nhìn mặt anh: “Đại ca, anh sắp hai mươi tám rồi, có thể lấy một cái cơ trưởng thành không?”

Khuôn mặt tuần tú của Bùi Dương đỏ lên.

Vào cửa, Bạch Cẩn nhìn quanh phòng khách một chút, “Tiểu Bạch không có lao ra nhào vào anh em thật sự là thấy hơi không quen — — “

“Chắc là ngủ rồi...”

Hai người cất kỹ đồ, Bạch Cẩn xoay người đi phòng bếp rửa tay, vẫn chưa có mở vòi bông sen, phía sau có người đặt cô dựa vào chạn thức ăn, một nụ hôn hơi dồn dập rơi xuống.

Bờ môi ướt át dây dưa, lưỡi của anh cuốn giữa răng môi Bạch Cẩn, mang theo cảm giác tê tê dại dại, từng chút từng chút mút m.át đầu lưỡi cô. Bạch Cẩn không hiểu sao mà hơi nóng lên, dần dần đáp lại anh, liếm lại môi của anh, cũng hôn mạnh. Cô thực sự không có kỹ xảo giỏi giang gì, chỉ cứ bắt chước anh, đơn thuần lại buồn cười. Bùi

Dương cô bỗng nhiên bị nhiệt tình của cô k.ích thích, tay chậm lại, sau đó khống chế cường độ không nổi, mạnh mẽ đưa cô vào trong lồng ngực của mình.

Sắp không thở nổi, Bạch Cẩn hơi quay mặt đi, anh lại không buông cô ra, môi đi một đường đến vành tai Bạch Cẩn, tinh tế gặm cắn.

Bạch Cẩn thấp giọng thở, "... Đến mai anh có phải đi làm không?"

"Không muốn đi làm, muốn... em..." giọng Bùi Dương khàn khàn, rất êm tai. Bạch Cẩn lại nghe hiểu anh đang nói bóng gió, nắm một cái bên hông anh, "Không nhận ra Bùi đại luật sư đúng là đồ lưu manh — — "

Anh thấp giọng nở nụ cười, lồng ngực khẽ rung, "Đây có tính là cái cớ trưởng thành không?"

Bùi Dương ôm cô trên ghế sa lon làm loạn chốc lát nữa, mới lưu luyến không rời đi khỏi, mỗi bước đi là oán niệm: "Sang năm đến khi anh làm luật sư chính thức rồi, anh sẽ chuyển tới nơi này, được không? Thật sự anh không muốn rời em một giây nào." lời nói của anh dính người, vẽ mặt thành khăn.

Bạch Cẩn cười nói: "Vậy anh cố gắng đi, hàn xá xin đợi mọi lúc."

Sớm hôm sau Bạch Cẩn bị Tiểu Bạch đánh thức, cún con Tiểu Bạch bò lên trên giường của cô kêu ăng ẳng, Bạch Cẩn ôm tới hôn một cái, "Tiểu Bạch đói à? Chị cho em ăn cái gì đó nhé."

Cô ra phòng khách mở đồ ăn cho chó ra đổ vào bát Tiểu Bạch, nó đang đưa cái mõng nhỏ rất vui vẻ nhót tới.

Đang muốn đi nhà vệ sinh đánh răng, Bạch Cẩn thoáng nhìn bồn tắm bên ban công một cái, xanh biếc dập dờn, lá nhỏ đón gió phấp phới, rất đáng yêu. Cô chậm rãi đi qua, hái một chiếc lá, rửa

sạch ngâm trong mật, rửa mặt xong uống xong một cốc, họng quả nhiên trong hơn rất nhiều.

Vừa uống xong liền nhận được điện thoại Bùi Dương, “Alo? Có uống mật ngâm bạc hà không vậy? Đừng quên, uống nhiều thứ này thật sự có chỗ tốt, đừng ngại phiền phức...” Anh nói liên miên một tràng, Bạch Cẩn bật cười, ngắt anh: “Uống rồi, em vừa uống xong, có phải trẻ con đâu, anh không yên lòng đến mức như thế cơ à?”

Bùi Dương cũng cười, “Chính vì anh hiểu rất rõ em, lười như thế, phiền một tí là không bằng lòng ra tay, há lại không phí công ông Tống ủ mật?”

“Biết rồi, em nhất định kiên trì không nghỉ, được chưa? Mẹ Bùi?” Bạch Cẩn ngoan ngoãn nghe anh, “Được rồi, anh mau đi làm đi, em cũng phải ra ngoài. Hoàn Tử vẫn chờ em mang bữa sáng cho con bé đó.”

“Hôn một cái— —” Bùi Dương ở bên kia nhỏ giọng nói.

...

“Đừng làm rộn, em treo đây.” Bạch Cẩn ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, thật sự là hơi rờn rợn đó, giờ cô vẫn chưa làm được điều này, làm qua điện thoại cũng rất ngượng.

“Em không nguyện ý hôn thì để anh hôn một cái đi,” anh chọt một cái với điện thoại, rất lớn, Bạch Cẩn nghe thấy cả tiếng cười ở văn phòng anh, Bùi Dương không ngượng ngừng chút nào: “Rồi không quấy em nữa, bái bai.”

Cúp điện thoại, Bạch Cẩn cười ngây ngô chốc lát, mới đi ra cửa.

Đến coi như sớm, người xếp hàng ngoài quán cũng không nhiều quá, Bạch Cẩn mua một túi lớn toàn bánh bao sủi cải chưng, đi vào trong quán.

Hoàn Tử vừa tới cửa hàng không lâu, nhìn thấy Bạch Cẩn mang theo túi, chân như nổi gió chạy vội tới, “A A A Bạch Mỹ Nhân chị quá là tuyệt luôn! Chắc kèo là Từ Ký luôn em nghe mùi liền biết!”

Bạch Cẩn giao đồ cho cô ấy, “Đồng ý với em hết, chắc chắn là mua cho em Từ Ký rồi, ờ, chị mua nhiều, cầm đi cho người khác ăn cùng nhé.”

Hoàn Tử cười tủm tỉm: “Bạch Mỹ Nhân á à!”

Các nhân viên hi hi ha ha lấy bữa sáng ăn, Bạch Cẩn nhàn nhã dọn dẹp đồ linh tinh, khắp nơi là tiếng lau lau xoàn xoạt. Tàn Vũ trông thấy, phòng má reo: “Ôi dồi ôi Bạch Mỹ Nhân đợi tí nữa em làm, chị không vội.”

Hoàn Tử đập một chưởng lên đầu của cậu: “Ăn xong rồi hăng thét lác, đừng phun đồ ra, phun hết lên mặt tôi rồi!”

“Không sao, ” Bạch Cẩn lau xong một cái bàn, “Dù sao chị rồi mà, cũng không mệt mỏi nhiều. Mấy đứa ăn từ từ không vội.”

Hôm nay làm ăn tốt, họ vừa ăn xong liền lục tục ngo ngoe có khách tới. Bạch Cẩn ngồi quầy bar, thỉnh thoảng giúp làm một cốc cà phê. Thật ra cô đến quán đến cũng không làm gì, chỉ là giết thời gian, đám trẻ này đều rất chịu khó, có cô hay không có cô đều làm việc giống nhau.

Cô ngồi trên ghế chỉ đọc sách, bỗng nhiên một bóng dáng ngăn tia sáng trước mặt, đổ bóng tối trên trang sách của cô. Bạch Cẩn ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt đào hoa kiệt ngạo, nguy hiểm hất lên, người kia nhếch miệng cười nói: “Anh biết ngay em ở đây.”

Chương 30: Tấm lòng của nam phụ

Tải ebook: dtv-ebook.com

Bạch Cẩn khép sách lại, ngồi thẳng mình: “Anh rảnh rồi vậy à? Tới tìm tôi có việc không?”

Lộ Kiêu nghiêng người dựa vào quầy hàng, thân trên tiến gần đối mặt Bạch Cẩn: “Đương nhiên có chuyện rồi, anh đến đòi nợ.” Ánh mắt anh ta nhíu lại, cứ như muốn làm ra một biểu cảm hung ác, nhưng chút ý cười nơi khóe miệng kia hơi phá game.

Nhân viên quán trông mong nhìn lại, tò mò nhìn soái ca nhiều tiền rất lâu rồi không lộ diện tới tìm chị chủ mỹ nhân của họ đòi nợ. Hoàn Tử hai tay chống nạnh bảo mấy người trẻ đi làm việc, sau đó làm vẻ mặt cười gian với Bạch Cẩn.

Bạch Cẩn không nói gì dựng thẳng một ngón tay cái với cô ấy.

“À, đòi nợ à...” Bạch Cẩn dài giọng, “Xin hỏi cậu Lộ tôi nợ anh cái gì? Mượn năm nào tháng nào ngày nào chỗ nào? Có nhân chứng hay luật sư ở đó không? Không có giấy vay nợ thì thứ cho tôi không thừa nhận.”

Lộ Kiêu xờ một tiếng, “Mồm mép trơn đấy, bình thường xem kịch nói không ít nhỉ? Anh đến đúng là có chính sự — —” anh ta mím môi, trông rất nghiêm túc.

Bạch Cẩn ngồi nghiêm chỉnh, chờ chính sự của anh ta. Chỉ thấy cậu Lộ ngồi xuống ở trước mặt cô, cầm chống trên bàn, hơi ngược mắt nhìn cô, khẽ mở môi mỏng.

“Anh đến đòi... trái tim anh.”

Vẻ mặt anh ta thành thật, khóe miệng không mang theo ba phần ý cười thường ngày, lông mi run lên một cái, trong ánh mắt có sự sợ

hãi bị từ chối.

Diễn viên, diễn viên trời sinh.

Bạch Cẩn cười ngượng ngùng, “Thứ này tại hạ chưa thấy bao giờ, nhét vào chỗ nào khác cũng chưa biết chừng, cậu Lộ tìm nhầm người rồi. Cáo từ.” Bạch Cẩn gõ đầu anh ta một cái, đứng mình lên đi.

Wow, thế mà vẫn không mềm lòng, cô gái này là tuổi Đường Tăng à? Lộ Kiêu vượt vọt đầu của mình, nhắm mắt theo đuôi theo sát sau lưng Bạch Cẩn.

Bạch Cẩn cũng mặc kệ anh ta, hô với Hoàn Tử Tàn Vũ: “Chị về đây, buổi chiều sẽ không đến, các em xem rồi xử lý là được.”

Hai người họ ngoan ngoãn gật đầu, “Vâng ạ Bạch Mỹ Nhân.”

Ra cửa, Lộ Kiêu vẫn đi theo sau cô, bị làm lơ một đoạn đường, giọng anh ta tủi thân truyền đến từ phía sau lưng: “Bạch Mỹ Nhân, sao em không để ý tới anh thế?”

Bạch Cẩn dừng một lát, cuối cùng quay đầu lại nói: “Anh không có chuyện gì quan trọng, tôi để ý đến anh làm gì?”

Ha! Cô ấy rốt cục nói gì đó rồi!

Lộ Kiêu lập tức phẫn chấn lại, “Có có có chứ, anh tới hẹn em đi nghe Bình đàn. Bạn anh mở quán trà, hai ngày nay mời hai nhà nghệ thuật đến từ Tô Châu, hát «Đoàn tụ sum vầy»*, thế nào, muốn đi nghe cùng anh không?”

* Tô Châu bình đàn là một dạng kể chuyện bao gồm cả các đoạn hát với các đoạn nói.

**Link nghe thử Đoàn tụ sum vầy:

Muốn lấy lòng kiểu con gái thế này không phải dễ dàng gì, Lộ Kiều cũng thỉnh giáo rất nhiều bạn bè mới suy nghĩ ra được. Mặc dù nói thì hợp ý, nhưng thứ Bạch Cẩn thích anh ta quả thực biết không nhiều, đáng thương thay Lộ Kiều một tay tay ăn chơi dốt nát, vì lấy niềm vui của cô, mà quả thực là học bù lại không ít tri thức nhạc dân tộc.

Bạch Cẩn vừa muốn từ chối, “Không được...”, gương mặt chạm phải đôi mắt đào hoa của Lộ Kiều, đang đầy mắt mong đợi nhìn mình. Cô biết người đàn ông này quen rồi, mặc dù năm đó kết giao cũng không lâu, nhưng thứ Lộ Kiều thích, ngoài xe sang thì là giày chơi bóng, không phải vì cô, chắc ngay cả Bình đàn là giống gì anh ta cũng không biết.

Nhất thời từ chối sẽ rất khó nói ra miệng. Tối nay Bùi Dương phải tăng ca, không thể đi theo cô, vừa hay thừa dịp này mở lời với Lộ Kiều.

Bạch Cẩn thờ dài, “Được thôi, lúc nào?”

Lộ Kiều cười tủm tỉm nói: “Bảy giờ tối nay, anh đến dưới lầu nhà em đón em.”

Bạch Cẩn về đến nhà vừa cho Tiểu Bạch ăn, con cún Tiểu Bạch này ăn xong là rất vui vẻ, ửng ửng đảo quanh dưới chân Bạch Cẩn. Bạch Cẩn ôm nó trên gối không vượt lông. Chó khác đều hiếu động, một ngày ít nhất phải vượt một lần, không thì ở nhà sẽ làm ầm ĩ các kiểu. Nhưng Tiểu Bạch thì giống mèo hơn, dẫn nó ra ngoài nó sẽ biết sợ, an tĩnh làm ổ trong ngực Bạch Cẩn không muốn xuống đất.

Thế này cũng rất tốt, cô vốn không thích đi ra ngoài tản bộ, Tiểu Bạch và chủ nhân là cô này quả nhiên rất hợp.

Bạch Cẩn cong môi lên ôm lấy mặt Tiểu Bạch, giả đồ hôn lông mặt của nó một cái, lại xoa xoa tai của nó. Nó lập tức xoay người lăn xuống ghế sofa, cứ như không cam lòng cho chủ nhân xoa nắn, lắc lắc cái mông nhỏ bỏ đi.

Điện thoại di động một bên kêu lên, là Bùi Dương gọi tới.

“Không phải anh nói gần đây hơi bận, sao còn rảnh rỗi gọi điện thoại cho em thế?” Bạch Cẩn kéo màn cửa phòng ngủ lên, đá dép lê xuống úp sấp trên giường.

“Quả thực rất bận, văn phòng lại nhận mấy đơn. Nhưng gọi điện thoại cho em là việc cần làm mỗi ngày, như đánh răng rửa mặt, có bận rộn nữa cũng không thể lướt qua.” Bùi Dương nói lời tâm tình càng ngày càng có thứ tự, cứ như là há mồm là bật ra được.

“Em định ngủ trưa hả? Ăn cơm trưa chưa?”

Bạch Cẩn kéo màn cửa lên: “Chưa, buổi sáng ăn hơi no, vừa rồi chỉ ăn một tí hoa quả.”

Bùi Dương ừ một tiếng, nói xin lỗi: “Tối nay anh không thể cùng em ăn cơm, buổi chiều sau khi em dậy nhất định chuẩn bị bữa tối cẩn thận, nếu mà lười thì gọi điện thoại cho anh, anh gọi giao hàng cho em, anh biết có một quán không tệ, cũng tương đối có dinh dưỡng...”

Bạch Cẩn bật cười, “Rồi rồi, mẹ Bùi, em biết chăm mình cho tốt, yên tâm đi, nhất định ăn cơm chiều đàng hoàng, em cam đoan.”

Bùi Dương cũng cười, “Có phải anh hơi đông dài không? Trước kia anh cũng không biết mình có thể nhọc lòng như thế...”

Bạch Cẩn nghe thấy bên kia gọi Bùi Dương một tiếng, anh đề cao âm lượng cất giọng, lại nhẹ giọng nói với Bạch Cẩn: “Chê anh đông dài cũng phải nói, bữa tối không thể không ăn, em gầy quá. Lười thì có anh đây, anh sắp không bận nữa rồi, sau này có anh phụ trách một ngày ba bữa của em, tranh thủ nuôi em thêm một trăm cân.”

Người đàn ông này nói lời yêu cũng không giống người bình thường, người khác nói toàn là hoa tươi nhẵn kim cương, anh lại cứ toàn khói lửa, phách sức cực khổ như bà bảo mẫu. Bạch Cẩn cười nhẹ đáp: “Được, em chờ.”

Sau giờ Ngọ ánh nắng chiếu được qua cả màn cửa, ấm áp phủ kín toàn bộ chăn đệm, cực kì giống cái ôm của ai đó, Bạch Cẩn nện mình vào chiếc chăn cuối thu, ngủ thật say.

Tỉnh lại rồi đầu cô mê man, Bạch Cẩn chưa phát hiện muốn ngủ nhiều một lát, nhưng ý thức rất tỉnh, ngủ nhiều lại đau đầu hơn, đêm nay càng ngủ không ngon. Cô vịn đầu giấy mình đứng lên rót một chén nước lạnh, mới chậm rãi đi ra cửa phòng.

Tiểu Bạch nằm sấp ở cửa ra vào, thấy cô ra là vui vẻ đi vẫy cô nháy nhót. Bạch Cẩn biết nó đói rồi, lấy ra từ trong tủ đồ ăn đút cho con cún nhỏ này.

Lúc này tin của Lộ Kiều đến — — cùng ăn cơm tối đi, anh đoán em cũng không muốn làm cơm đúng không?

... Đoán chuẩn thật.

Bạch Cẩn chỉ đáp một chữ: Được. Sau đó cô nhắn cho Bùi Dương một tin, “Em cùng bạn ra ngoài ăn một bữa cơm, không làm ở nhà, anh an tâm làm việc... đi cùng Lộ Kiều đó.”

Cô nghĩ ngợi, vẫn xóa bỏ câu cuối cùng, chuyện này vẫn nên giải quyết xong thì nói cho anh, mặc dù xem ra tính tình Bùi Dương ôn hòa, nhưng cô không muốn chuyện này khiến anh khó chịu, còn vì muốn để ý cảm nhận của cô mà giả vờ khoan dung.

Lộ Kiều đáp rất nhanh, Bạch Cẩn lên xe rồi anh ta liền bắt đầu cười, vẻ mặt xán lạn nói: “Chúng ta đi ăn cái gì nhỉ? Cơm Tây hay là cơm trưa Tàu, em nói — — “

Chương 31: Đoàn tụ sum vầy

Tải ebook: dtv-ebook.com

Bạch Cẩn không quen ăn cơm Tây, đi một quán cơm tàu nổi danh, nghe nói đầu bếp quán này học từ Nhật Bản về, làm dao đặc biệt tinh tế. Lộ Kiêu cũng không ăn mấy, cứ gấp thức ăn cho Bạch Cẩn, giới thiệu món ăn.

Cậu cả Lộ mặc dù học thì nát, nhưng về ăn uống vui đùa thì giỏi hơn bất cứ ai khác, một miếng phở lợn hầm tuyệt lê đơn giản mà cũng phải bị anh ta nói đến nở hoa. Anh ta lại quen nhìn mặt nói chuyện, kể Bạch Cẩn nghe không ít chuyện vui thời đại học.

Bạch Cẩn dù lòng có dăm chiêu, cũng được anh ta nhắc đến không ít hồi ức đẹp đẽ, cười cùng anh ta một hồi lâu.

Món ăn cuối là cá tầm, chất thịt trắng non như tuyết, trên còn rải một ít hành xanh tươi. Lộ Kiêu gấp một miếng thịt cá, Bạch Cẩn vội nói: “Ôi tôi tự làm là được...” nhưng Lộ Kiêu không có để vào bát của cô, cười nhẹ nhàng đưa tới bên môi cô, “Món này ăn ngon lắm, thử xem?”

Bạch Cẩn muốn nghiêng đi đầu, mặt của anh ta lại càng đến gần càng gần, miếng thịt cá kia khó khăn lắm mới chống trên môi của cô, khoảng cách gần đến mức cứ như có thể đếm rõ số lông mi của anh ta. Lộ Kiêu cười đến là mập mờ, cứ như một giây sau sẽ hôn xuống.

Giờ đây anh ta một cái cũng không ổn, trông như liếc mắt đưa tình, trực tiếp đi khỏi cũng không được, cứng quá thì lại ra vẻ. Bạch Cẩn bị hơi thở đàn ông không quá quen thuộc bao quanh, cô cũng cảm thấy mặt mình hơi nóng lên, ổn định lại tâm trạng, mau chóng cắn một miếng thịt cá rồi dời đầu đi chỗ khác, im lặng nhai nuốt.

Lộ Kiêu cười càng thêm dập dờn, ánh mắt như say rượu thuần hậu rù quẩn. Bạch Cẩn ho khan một tiếng, thanh giọng nói như không có việc gì: "... Cũng không tệ lắm."

Lộ Kiêu xem như nhìn ra rồi, da mặt cô mỏng, nhưng luôn có thể giả vờ lãnh đạm. Người mới quen cô không lâu có thể sẽ bị thái độ này dọa lùi, Lộ Kiêu anh ta thì là càng bị áp chế thì càng mạnh, không tin không thể khiến cô hoàn toàn mềm lòng.

Advertisement

Có bạn trai thì sao, tay bạn trai kia của Bạch Cẩn nhìn là biết là tay đầu gỗ, chỉ cần thỉnh thoảng anh ta chạy đến trước mặt cô, cho thấy mình không phải đùa chơi, dù không thể khiến cô lập tức chia tay, cũng có được một vị trí trong lòng cô. Năm rộng tháng dài, lúc nào chẳng có cơ hội thừa lúc vắng mà vào!

Lộ Kiêu xuôi gió xuôi nước đến cái tuổi này rồi, thất bại gần như đều là Bạch Cẩn cho, lúc bắt đầu quả thực anh có mấy phần phô trương muốn vớt lại mặt mũi, giờ thì là thật sự muốn yêu đương cùng cô. Về phần cô có độc thân hay không với anh ta mà nói là không tồn tại vấn đề đạo đức, chẳng qua là anh ta tới chậm mà thôi.

Cơm nước xong xuôi, Bạch Cẩn kiên trì muốn tính tiền, mặt Lộ Kiêu cười toe toét, không để phục vụ soát cô thẻ. Đến Bạch Cẩn lạnh mặt nói không cùng anh ta đi quán trà nữa, anh ta mới cười đùa tí từng nói: "Đừng đừng đừng mà, anh trả cho em, để Bạch Mỹ Nhân mời khách anh có phúc ba đời."

Bạch Cẩn liếc xéo anh ta một cái: "Nói cứ như tôi keo kiệt lắm ấy."

Lái xe đến quán trà của bạn Lộ Kiêu, cổng có treo một cái đèn lồng, từ bên ngoài trông vào thì không quá gây chú ý, đi vào lại sáng trưng, trang trí rất lịch sự tao nhã, có chút cảm giác như nhà trong phim truyền hình. Đại sảnh lầu một một cái bàn không cao, sân bãi cũng rộng rãi, diễn một màn kịch thì cũng đủ. Dưới đài bày tầm mười

cái bàn gỗ và băng ghế, có một số người thừa thớt ngồi, uống trà nước cần hạt dưa đều có.

Một cái thang chất gỗ thông đến lầu hai, phía trên toàn là nhấ gian, không có cửa, có thể nhìn thấy rất rõ ràng sân khấu kịch lầu dưới. Nếu có gì muốn nói, thì đẩy bình phong nặng nề sang một bên là đủ.

Bình phong trong gian nhấ phòng Lộ Kiêu bao có thêu Bát Tiên quá hải, trông vui vẻ có tinh thần vô cùng. Chính giữa là một cái bàn gỗ, không nói nổi là gỗ gì, nhưng trông xem không tục tĩu, ở góc có kệ bày biện mấy bồn hoa, còn có mấy cuốn sách, Bạch Cẩn tiện tay mở ra rồi để xuống, ngồi xuống bên cạnh bàn gỗ.

Phục vụ nhanh chóng bưng một bình trà và một đĩa hạt dưa.

“Chỗ này cũng không tệ lắm phải không? Gấu Trúc bình thường cứ dựa vào chỗ này để tinh tướng...” Lộ Kiêu hơi nghẹn, phát hiện tự mình nói sai, ngưng ngưng ngừng nói, lén dò xét sắc mặt Bạch Cẩn. Phát hiện cô không có nhú mày cũng không quá để ý, yên lặng thở ra một hơi, lại hơi chút khinh bỉ bản thân, sao ở trước mặt cô mình cứ trung thực như gặp Ngọc Hoàng Đại đế vậy?

Chẳng lẽ kiếp trước cô ấy là bố mình? Nghĩ vậy Lộ Kiêu liền thấy hơi buồn cười.

Bạch Cẩn thấy anh ta ngây ngô cúi đầu nhếch miệng cười, gọi anh ta một tiếng: “Nghĩ gì thế, buồn cười vậy à?”

“Không, không có gì — —” Lộ Kiêu nín cười, khoát khoát tay.

Đến giờ, sau cái bàn ở lầu một có hai thanh niên đi ra, trông tuổi cũng không lớn, một người mặc trường sam màu xanh, trên cổ cầm nghiêng một cây quạt, trong tay cầm đàn tam huyền. Cô gái bên cạnh mặc sườn xám màu xanh lam, trên đầu búi tóc, cài một chiếc trâm gỗ, ngực ôm một cây đàn tì bà.

Cũng phải nhờ việc lâu hai không cao, Bạch Cẩn mới có thể trông thấy hai người rất rõ ràng. Quả nhiên là tuổi không lớn lắm, thoát trông cũng chỉ chừng hai mươi tuổi.

“Còn trẻ vậy à, tôi còn tưởng rằng phải là hai nhà nghệ thuật đứng tuổi chứ.”

Lộ Kiêu nghe vậy, đáp: “Em đừng thấy họ trẻ tuổi vậy, Gấu Trúc nói hai người họ ở Tô Châu nổi lắm, lần này là vì vừa hay tới đây tham gia hoạt động gì đó, không thì cũng không mời được.”

“A — —” Bạch Cẩn gật gật đầu.

Sảnh dưới lầu cũng cũng đầy người ngồi, thoát nhìn là nghe danh mà đến. Hai người trên đài cúi mình vái chào người xem rồi thản nhiên ngồi xuống. Đàn tam huyền cùng tiếng tỳ bà vang lên, ô gái khẽ hé môi son, “Mây bay thổi trắng sáng rọi người lại...” chất giọng Ngô* mềm mại, phong lưu xinh đẹp nho nhã, nói không hết phong nhã của Giang Nam.

*Tiếng Ngô được nói ở phần lớn tỉnh Chiết Giang, thành phố Thượng Hải, Nam Giang Tô, cũng như một số phần nhỏ hơn của các tỉnh An Huy, Giang Tây, và Phúc Kiến.

Bạch Cẩn ngồi ngay ngắn trên lầu, lòng thầm khen — — quả nhiên là danh bất hư truyền, trong giọng hát của cô gái này là sự quyến rũ xuân sắc đầy phòng, tiếng tỳ bà bay ra từ đầu ngón tay, đôi môi son nhẹ nhàng linh hoạt bèn hát bài đoàn tụ sum vầy.

Tay cô bất giác gõ nhịp theo, ánh mắt hơi mê say, khóe miệng hơi nhếch, một nụ cười vi diệu giống như cười mà không phải cười hiện ra mặt. Thật ra thần sắc kiểu này người bình thường làm thì hơi đần, nhưng cô xinh, lông mày đen môi đỏ, lông mi dày, hơi cười sẽ trông đoan trang lại thần bí.

Lộ Kiêu không rõ nói nổi mình có cảm giác gì, chỉ cảm thấy lúc này Bạch Cẩn hơi giống Bồ Tát trong miếu, không phải kiểu hoa hòe

loè loẹt, mà là kiểu thần nữ ngọc trắng mộc mạc, không lấm khói lửa mây may.

Lúc đầu anh ta chuẩn bị một sọt lời kịch, đã học thuộc lòng, tối nay muốn tung ra trước mặt cô, thể hiện kiến thức của mình một phen, giờ nhìn thấy mặt của cô, lại chẳng bật nổi một chữ. Trước kia dù cũng biết khi còn bé cô từng học tì bà, chỉ yêu nhạc dân tộc, nhưng chưa bao giờ hiểu. Khi đó không biết mình sẽ gặp lại cô lần nữa, cũng không biết cô vào tim anh ta như vậy.

Lộ Kiều liếc nhìn cô một cái, cảm thấy ánh mắt mình không tệ, gặp một mỹ nhân xinh như thế, dù là đường tình long đong tí cũng đáng! Anh ta kéo hạt dưa trên bàn ra trước, cười híp mắt bóc vỏ, được một đồng nhỏ rồi, lại rót một chén trà, anh ta sờ thử, ừm, ấm.

Một tay Lộ Kiều nhét hạt dưa vào trong tay cô, “Ờ, vừa nghe vừa ăn ít hạt dưa, em xem người lâu dưới toàn là như vậy.”

Bạch Cẩn bị hành động bỗng nhiên của anh làm giật nảy, cúi đầu nhìn hạt dưa trong tay mình, nhất thời im lặng. Lộ Kiều lại đưa chén trà tới bên tay cô, cười nói: “Thất thần làm gì? Uống một ngụm trà đi, ăn hết hạt dưa sẽ khát nước.”

Chương 32: Từ chối

Tải ebook: dtv-ebook.com

Một giọng nữ mềm mại đáng yêu truyền đến bên tai, “Cơn gió mát này thổi hướng về bông hoa xinh”, Bạch Cẩn nhìn vào đôi mắt đào hoa rất đặc sắc của Lộ Kiều, cũng ngậm xuân sắc khôn cùng như lời hát đưa tình ẩn ý.

Tâm ý của anh ta như một chén trà xanh trong bàn tay cô, rõ ràng là bày ở trước mắt, sưởi ấm lòng bàn tay của cô, mấy lá trà lơ lửng bên trong cũng như lòng cô, ngậm trong nước ấm nửa vời, nhất thời không chốn nao hội tụ.

Bạch Cẩn thu nụ cười, cup mắt uống chén trà này, trà thô hơi đắng chát, vào họng mới cảm thấy vị ngọt. Cô đứng người lên, kéo tấm bình phong Bát Tiên quá hải qua, ngăn cách buồng trong cùng hành lang.

Tiếng ca tiếng nhạc lập tức rơi xuống, nghe vào tai hơi xa xôi. Lộ Kiều trực giác thấy cô muốn nói gì đó, lại sợ là thứ mình không muốn nghe. Trước đó không xa không gần, anh ta cũng không cảm thấy mình sẽ cuống tí nào, nhưng giờ tâm ý của anh ta bị người khác nắm trong tay một cách trước nay chưa từng có, lại lo lắng bất an, một lòng muốn nhét lời của Bạch Cẩn vào miệng.

“Làm sao thế? Không muốn nghe à? Anh cũng cảm thấy nghe không hay, mấy lời Tô Châu này không biết đang hát cái gì cả... Hay em uống không quen loại trà này? Anh xuống dưới bảo họ đổi trà khác nhé... à bánh quế chỗ này rất không tệ, anh lấy lên cho em nhé ăn rất là ngon luôn...”

Anh ta càng nói càng nhanh, đến cuối cùng thì nói năng lộn xộn cả, nhất thời tay chân cũng không biết đặt thế nào, đứng lên kéo bình phong muốn đi gấp.

Bạch Cẩn thở dài trong lòng một hơi, gọi anh ta lại: “Xin đợi một chút, tôi có lời muốn nói cùng anh.”

Cô dùng chữ “Xin”, nghe khách khí, giống như họ là bạn quen không lâu, giúp nhau rót chén trà cũng nói lời cảm ơn, lễ phép lại xa cách.

Advertisement

Lộ Kiêu cứng mình, đầu không nhận sai sử khế gật, “À, ờ.” Anh ta chuyển về cạnh bàn ngồi xuống, phối hợp rót chén trà giữa đầu uống hết, nhìn đăm đăm chén cạn, “Em muốn nói gì?”

Anh ta không nhìn, Bạch Cẩn cũng không thể cứ một mực nhìn mặt của anh ta, thế là đành phải nhìn hoa trên kệ, nói khẽ: “Lộ Kiêu, tôi có bạn trai rồi, anh ấy, là người rất tốt.”

Nói đến đây, nhất thời cô cũng không tìm thấy được lời nói tiếp, họng chát chát, cảm thấy hơi xấu hổ. Lộ Kiêu lại vờ như chậm tiêu, giương mắt nhìn cô, “Thì?”

Bạch Cẩn tuyệt không ngờ anh ta lại hỏi như vậy, ngây một lúc, “Hả?”

“Em có bạn trai thì sao, chẳng lẽ em có bạn trai thì anh không thể tốt với em sao? Hai người bên nhau bao lâu rồi? Có lâu hơn chúng ta quen nhau không? Anh biết anh làm như vậy là rất không có đạo đức, nhưng mà anh... Không cam tâm, thật sự anh rất thích em, lúc đại học chính vì, nhưng em luôn cứ lãnh đạm với anh, về sau anh mới... anh mới...”

Anh ta hờn dỗi nói một tràng, đến cuối cùng lại nhắc đến câu chuyện không quá hào quang kia, quả thực Lộ Kiêu muốn tát cái miệng rộng của mình một cái!

Thấy anh ta bỗng nhiên thành cái hồ lô cửa miệng, Bạch Cẩn kiềm chế rất tốt để không tiếp mấy lời này. Im lặng một hồi, cô chậm

rãi cất lời nói: “Bùi Dương và tôi là bạn học cùng cấp ba, khi đó chúng tôi đã quen, mười năm rồi... mười năm nay, anh ấy luôn một mình, đến khi gặp lại tôi.”

Những chuyện này, Bùi Dương chưa từng nói tỉ mỉ với cô, cô chỉ biết nhiều năm như vậy rồi anh chưa từng yêu đương đứng đắn, nhưng chưa bao giờ nghĩ sâu cảm nhận của một người độc thân. Cảm giác tự ôm lấy mình, chờ một người không biết lúc nào mới có thể trùng phùng, cô không bao giờ có thể cảm nhận được.

Điều này không giống tự mình chọn độc thân, chờ đợi là chuyện khiến con người ta chịu đựng, sự chờ đợi trông không đến cuối cùng muộn phiền, có thể rạch một đường nhỏ bé trong tim người ta, máu sẽ ngày đêm không ngớt vô tri vô giác chảy ra, không thể không cảm nhận được, tưởng tượng thôi là đau đến đáy lòng.

Nhưng Bùi Dương chờ mười năm rồi, anh không biết có thể tìm lại cô hay không, thậm chí không tính trước xem mình có thể về lại bên anh lần nữa không.

Bạch Cẩn lại nghĩ tới hôm đó gặp lại Bùi Dương, khi đó cô lạnh nhạt với anh quá, khách khí lễ phép lại xa cách. Mười năm, tình cảm còn lại chẳng có mấy, lúc ấy có phải anh rất kinh hoàng không? Còn cả bóng dáng anh đứng lâu dưới nhà cô, lúc ấy cô đang hao tổn tinh thần vì chuyện của Hứa Thạch Lan, cứ như lòng anh có cảm giác, nên lặng lẽ đứng dưới ánh đèn đường màu vàng kia, cách một cửa sổ thôi là cô có thể nhìn thấy.

Bỗng nhiên Bạch Cẩn rất nhớ Bùi Dương, muốn nghe giọng của anh.

Giờ ngồi đối diện Lộ Kiều, cô có nhớ anh đi nữa, cũng không thể gọi cho Bùi Dương ngay trước mặt Lộ Kiều. Nhưng cô nói đến thế thôi, cũng không phản đối nữa.

Lộ Kiều cúi đầu cười một tiếng, “Được thôi, coi như anh thua, dù sao người ta chờ mười năm, anh mặc cảm rồi.” Anh ta tự giấu một

phen, tiếp sau lại nở nụ cười lỗ mãng quen thuộc Bạch Cẩn quen, “Vậy tối nay anh còn có thể đưa em về nhà không? Bạch đại mỹ nhân?”

Cậu Lộ ăn chơi lại trở về, lãng tử không thể làm tình nhân, lại có thể làm bạn tốt thật sự.

Bạch Cẩn cũng cười, “Đương nhiên, tôi cũng không biết lái xe.”

Trăng lên lâu tây, nhạc hết người đi, Lộ Kiều đưa Bạch Cẩn an an ổn ổn đến cửa tiểu khu. Bạch Cẩn khách khí nói: “Cảm ơn đã tiễn tôi về, ngủ ngon.”

Anh ta nhô đầu từ cửa sổ xe, “Ngủ ngon nhé.” Ô tô không lưu luyến chút nào gào thét rời đi.

Bạch Cẩn về đến nhà, Tiểu Bạch nhào lên như thường ngày, lay lấy ống quần của cô ăng ẳng, Bạch Cẩn ôm nó, nó lại giãy mình nhảy lên trên tủ giày, làm rơi cặp giày cao gót màu trắng bày trên kệ.

Bạch Cẩn ôm nó xuống đất, vỗ nhẹ nhẹ đầu của nó một cái, “Tiểu Bạch — —” Tiểu Bạch ăn một chường, không cao hứng lắm gật gù đắc ý chạy đi. Cô nhặt giày lên, cầm vải lau đi ít bụi bặm, trân trọng đặt trong ngăn tủ.

Đến khi tắm rửa xong ra, Tiểu Bạch buồn bã ỉu xiu ghé vào ổ nhỏ của mình, Bạch Cẩn nhìn nó ủ rũ không nhúc nhích, nhìn mà tội nghiệp. Nhớ lại rất lâu rồi không dẫn Tiểu Bạch ra ngoài chơi, trong nhà chỉ có một con chó là nó, chắc cũng có hơi cô đơn. Lần đó lúc Bùi Dương đến Tiểu Bạch xem ra đặc biệt hưng phấn, cũng chắc là thích có người tới nhà nhỉ.

Cũng đúng, mấy năm nay nhà thường chỉ có mình cô. Dụ Mạn từng tới một lần, Bùi Dương cũng đã tới mấy lần, nhưng phần lớn thời gian, đều chỉ có cún Tiểu Bạch bên cô. Thế mà cũng đến hôm nay, cô vẫn cảm thấy mình sẽ sống như thế. Thế là chuẩn bị tốt công tác độc thân đến già.

Ai ngờ Bùi Dương tìm thấy cô.

Đó là điều Bạch Cẩn không kịp chuẩn bị.

Nghĩ vậy cô liền nở nụ cười, bị anh tìm thấy cũng rất tốt. Cô cầm gà hộp cho Tiểu Bạch, nó lập tức hoạt bát lại, chẹp chẹp rất ngon.

Bạch Cẩn lại pha cho mình một cốc mật sơn trà, hái hai lá bạc hà ở cửa sổ để ngâm. Cô cầm điện thoại lên gửi cho Bùi Dương một tin — — hỏi anh một vấn đề, nếu như đến ba mươi tuổi mình vẫn không gặp lại, anh sẽ còn đợi bao lâu?

Cô uống hết mật, lại gửi một tin khác — — nghĩ lung tung thôi, hơi hiếu kì, đừng coi là thật.

Cô đi đến trước cửa sổ sát đất, nhìn xuống, đèn đường vẫn mờ nhạt như cũ, vẩy ra vàng sáng ấm áp, trong mơ hồ dường như một bóng dáng thon dài có thể đi ra.

Bạch Cẩn cong môi, cười mình quá mẫn cảm đa tình, lại không giống mình trước kia lắm. Cô kéo màn cửa lên, che khuất ánh trăng, thiếp đi trong bóng đêm.

Chuẩn bị tinh thần đón hạnh phúc dài lâu he.

Chương 33: Vạn Hiểu Tĩnh

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hôm nay Bạch Cẩn dậy thật sớm, hiếm khi tinh thần phấn chấn ra cửa, tản bộ ra ngoài phố mua quà vật, một quán ăn vặt huyện Sa* đã mở cửa, cô đi vào gọi một bát mì hoành thánh, ngồi xuống ăn sạch sành sanh.

* Quà vặt huyện Sa bắt nguồn huyện Sa thành phố Tam Minh tỉnh Phúc kiến, là tên gọi chung vì ở huyện Sa có nhiều món ăn vặt đặc sắc, giờ cũng trở thành cách gọi khác của quà vặt kiểu Trung Quốc.

Mấy ngày trước đã rất muốn ăn mì hoành thánh, chỉ là cô lười, nếu mà Bùi Dương rảnh, ngược lại có thể ăn cùng anh.

Nhớ tới Bùi Dương, Bạch Cẩn nhớ đến tin nhắn tối hôm qua gửi cho anh vẫn không thấy anh đáp, chắc thật sự là bận lắm. Bạch Cẩn nghĩ, chắc nên về nhà thử học làm mấy thứ canh có dinh dưỡng, khi anh làm việc xong thì làm cho anh ăn.

Mấy ngày nay thời tiết đều tốt, nắng ấm áp, cuối thu cỏ cây êm đềm, ở thành phố này cũng không thấy cảnh lá rụng đầy đất, vàng vàng xanh xanh treo trên cây, như vẽ vậy. Bạch Cẩn nghĩ thầm, đông năm nay hẳn là sẽ tới muộn chút.

Cô quyết định nhận dịp thời tiết tốt, đến bên chi nhánh khu đại học thành xem sao. Lần trước trông trạng thái Hiểu Tĩnh không ổn, nhưng cô gái này cũng không nói với cô, Bạch Cẩn cảm thấy vẫn nên đi qua nhìn xem sao cho thỏa đáng.

Cô đợi xe buýt, trực tiếp đến quán.

Lần này mấy nhân viên quán đều biết cô, cười chào hỏi Bạch Cẩn, rồi làm việc của mình. Lúc này Hiểu Tĩnh còn chưa tới, Bạch Cẩn nhàn nhã ngồi chơi một lát, cũng không biết nên làm gì, mà mấy

nhân viên này vẫn chưa quen với cô lắm, thật sự không dám nói đùa với cô. Bạch Cẩn hơi chán, trong tay lại không có sách, thế là cứ ngồi sau quầy mở sổ sách ra.

Advertisement

Chữ trên sổ không biết là của ai, xấu như tiện tay vẽ ngoáy vào, nhìn kỹ vào thực sự khiến đau cả mắt. Bạch Cẩn giờ đang buồn bực ngán ngẩm, giải mã từng hàng chữ như chó bò, cũng cảm thấy thú vị.

Bỗng nhiên từ cổng truyền đến một tràng ồn ào, càng ngày càng gần, cứ như là có khách. Hai nhân viên đón tiếp, lại phát hiện là nhóm người này có hơi kỳ, vẻ mặt hung tợn, thực sự không giống như là đến quán cà phê để tiêu khiển.

Một nhân viên gọi Bạch Cẩn một tiếng, “Chị Bạch, chị ra xem thử đi — — “

Bạch Cẩn nghi hoặc đi ra ngoài xem sao, một người đàn ông to lớn cầm đầu, đằng sau có năm người phụ nữ đi theo. Mấy người này dáng người khỏe mạnh, chen cổng kín như bức tường thịt, không vào quán cũng không thấy ngại.

Bạch Cẩn mở miệng hỏi một câu: “Mọi người có chuyện gì không?”

Mấy người phụ nữ phía sau hai mặt nhìn nhau, hỏi đối phương:

“Là cô ta à?”

“Tôi thấy không giống con trên ảnh?”

“Tôi cũng cảm thấy không phải...”

“Mấy đứa đằng sau cũng không phải...”

“Không phải bà dò được nó làm việc ở quán này à?”

...

Họ thăm thăm thì thì nói không xong, Bạch Cẩn lại nghe ra vài thứ, trực tiếp hỏi: “Mọi người đến tìm người à?”

“Đúng đúng — —” người đàn ông cầm đầu thấy sắc mặt Bạch Cẩn hiền lành, lại nghe mấy bà đằng sau nói không phải cô, thái độ cũng hòa hoãn xuống, dùng một chất giọng địa phương rất đặc nói: “Chúng tôi đến tìm Vạn Hiểu Tĩnh.”

Advertisements

REPORT THIS AD

Khẩu âm của ông ta quá nặng, giọng lại khàn khàn, Bạch Cẩn không nghe ra ông ta nói gì, người đàn ông kia gãi gãi đầu, lặp lại mấy lần, một người phụ nữ đằng sau không có kiên nhẫn nữa, lôi ông ta ra, the thé giọng nói với Bạch Cẩn: “Chúng tôi đến tìm Vạn Hiểu Tĩnh, có phải nó làm ở chỗ cô không?”

Lần này Bạch Cẩn nghe ra, là tìm Hiểu Tĩnh, nhưng mấy người này xem ra không giống là bạn của cô ấy, cũng không giống thân thích, chắc là đến gây chuyện.

Chủ nợ?

Cô mau chóng phán đoán cục diện này một lúc, vẫn quyết định bao che, thế là cân nhắc nói: “Cô ấy làm chỗ tôi, nhưng gần đây đang xin phép nghỉ, hôm nay cũng không đến, mọi người tìm cô ấy làm gì?”

Bạch Cẩn nghĩ chắc nên gửi tin bảo Hiểu Tĩnh đừng tới đây trước, ai ngờ một người phụ nữ mặc áo đồ đằng sau nghe vậy liền kích động: “Làm gì? Cô nói chúng tôi đang làm gì? Tôi nói cho các người biết, Vạn Hiểu Tĩnh làm ra mấy thứ chuyện mất mặt đó, còn giấu diếm các người đấy!”

Mặt bà ta đỏ bừng, nước miếng văng tung tóe, ngón tay thô ngắn chỉ vào mấy người Bạch Cẩn, bờ môi khế mở khế đóng — —

“Nó cướp chồng con gái tôi! Thì là... ờ... Thông đồng với người có vợ, không có liêm sỉ!”

Bác gái áo đỏ vừa nói xong, mấy người phụ nữ đằng sau cũng nhón nhác nói.

“Đúng! Con mặt giặc này vẫn là sinh viên đại học, sao mà hèn thế, đoạt chồng người khác...”

“Đúng đấy, còn học hành đây này, sao mà không biết liêm sỉ thế? Chữ nó học được nó vút cho chó ăn rồi chắc!”

...

Họ ai cũng há miệng, nói đến là hăng máu, phun tung tóe không ngừng với Bạch Cẩn như vòi nước mở van. Giọng mấy bác gái cũng sáng, một người còn gào vang được cả một con đường, hướng chỉ bốn năm người!

Advertisements

REPORT THIS AD

Họ chặn ở cổng, khách hàng khác vào không cũng được, may sao người lui tới chung quanh là học sinh, cũng không thích vây quanh xem trò, chỉ kinh ngạc nhìn một cái rồi đi.

Cứ như vậy thôi, cũng khiến cho Bạch Cẩn nhăn lông mày, — — cô gặp bạn trai Hiếu Tĩnh rồi, rõ ràng là sinh viên, trông thế nào cũng không giống là người đã kết hôn. Nhưng chuyện này lại thành như vậy.

Mấy nhân viên đằng sau rõ là cũng nghĩ như vậy, nhìn nhau, vẻ mặt toàn không thể tin.

Cứ đứng ở cửa ra vào như thế thực sự là không ổn, Bạch Cẩn khách khí nói: “Hay mọi người vào rồi nói đi.”

Một đoàn người nghênh ngang vào quán, Bạch Cẩn bảo nhân viên treo bảng “Tạm dừng kinh doanh” ngoài cửa, thừa cơ gửi tin cho Hiểu Tĩnh. Thấy cô ấy đáp “vâng” rất nhanh, mới thở phào.

Một cô gái ghé vào cạnh Bạch Cẩn lặng lẽ nói: “Chị Bạch, hay chúng em về trước nhé?” Cô bé này rất biết tránh hiềm nghi, rất hiểu chuyện. Bạch Cẩn gật gù đầu, bảo họ về trước đi.

Cô cầm chén giấy rót nước nóng cho mấy người, ngồi xuống, ôn hòa hỏi: “Hiểu Tĩnh là nhân viên quán tôi, làm ở đây rất lâu rồi, cô ấy có bạn trai, cũng là sinh viên, xem ra không giống người đã kết hôn, việc này có phải là có hiểu làm gì đó không?”

Lúc đầu mấy người kia ngồi xuống uống nước xong, đều bình tĩnh trở lại một tí, ai ngờ bác gái áo hồng nghe vậy, lại kích động, “Hiểu làm? Không có cái gì hiểu làm ở đây cả! Chắc chắn!” bà ta móc ra một cái điện thoại kiểu cũ trong túi, lật đến một tấm hình, cho Bạch Cẩn nhìn: “Cô xem, có phải nó không? Đây chính là vị hôn phu của con gái tôi, định thân rồi!”

Bạch Cẩn nhìn, mặc dù là rất mơ hồ, nhưng vẫn có thể thấy, đây chính là cậu bạn trai thường xuyên đến đón Hiểu Tĩnh tan tầm.

Bác gái đó vỗ bàn bồm bộp, giọng căm hận nói: “Thằng Hách Kiệt này đi đại học được toàn là nhà chúng tôi bỏ tiền, đã nói là học xong sẽ về kết hôn với Tống Nguyệt nhà tôi, giờ hay rồi, người ta tìm được một cô sinh viên, thế là vong ân phụ nghĩa đó mà!”

Chương 34: Hách Kiệt

Tải ebook: dtv-ebook.com

Bạch Cẩn ngồi trong quán cùng bác gái nhón nhác chửi rửa một giờ, cuối cùng chân tướng chuyện này mới rõ ràng.

Hóa ra anh Hách Kiệt này khi còn bé đã kết thông gia với khuê nữ của mẹ Trương, cũng chính là bác gái áo hồng đây, về sau bố Hách Kiệt ở ngoài làm công nhân qua đời, chỉ để lại một người mẹ chiều cổ cậu ta. Điều kiện gia đình thực sự là gian nan, lúc đầu cậu ta định bỏ học ra ngoài làm công nhân kiếm tiền, bố mẹ vợ thấy anh ta học giỏi, quyết định đánh cược một lần, bỏ tiền cho cậu ta đi học. Khó khăn lắm mới học đến đại học năm thứ ba, thấy sắp tốt nghiệp, nên đợi anh ta về thôn kết hôn cùng khuê nữ nhà mình, ai dè bất ngờ được biết Hách Kiệt tìm bạn gái trong trường, còn nói muốn giải trừ hôn ước với khuê nữ nhà mình.

Lần này nhà bên vị hôn thê chắc chắn là không vui. Khó khăn lắm mới bồi dưỡng được cậu con rể thành sinh viên đại học, chuyện rõ ràng bao nhiêu, cả làng đều biết rồi, lần này nói từ hôn liền từ hôn, thế không phải muốn nhà họ sau này trát phẩn gặp người ta hay sao!

Mẹ Tống nói liên hồi, trong lời nói còn hận Hách Kiệt hơn Hiếu Tĩnh nhiều, “Thằng oắt con này quả thực là đồ ăn cháo đá bát, đúng là loại vong ân phụ nghĩa, đồ Trần Thế Mỹ*! Nhà bọn tôi tốt với nó đủ bề, cho nó ăn cho nó uống, còn cho nó đi học, nuôi như con trai ruột, mà nó đối xử với bọn tôi thế đấy! Bà chủ, cô nói xem thế có phải là không có lương tâm không? Đúng không?”

*Trần Thế Mỹ xuất thân bần hàn nhưng học giỏi và đỗ trạng nguyên, sau đó vì muốn kết hôn với công chúa mà ruồng rẫy người vợ của mình là Tần Liên Hương.

Bác gái than thở khóc lóc lên án, mấy người còn lại cũng nháo nhào mắng, người đàn ông cứ im lặng mãi cũng không nhin được bật ra một câu chửi bậy.

Bạch Cẩn không biết nên nói gì, chuyện này loạn cào cào, bản thân là người ngoài, không tiện đánh giá. Cô nói an ủi qua loa vài câu, đợi họ bình tĩnh rồi lại nói: “Chuyện này vốn cháu không biết, giờ Hiểu Tĩnh em ấy cũng không ở đây, chờ cháu liên hệ với em ấy, thông báo tiếp các bác, được không ạ?”

Advertisement

Hai bên lưu số nhau, Bạch Cẩn liền tiễn họ ra ngoài.

Trong quán yên tĩnh lại một lần nữa, Bạch Cẩn thu dọn mấy cái cốc giấy, vịn bàn đứng đầy một hồi — — ngồi lâu choáng đầu. Cô gọi điện thoại cho Hiểu Tĩnh: “Em ở đâu, chị đến tìm em nhé.”

Hiểu Tĩnh ngồi trên bậc thang thao trường đại học, lảng lảng ngẩn người. Trên đường có rất nhiều bạn trẻ tuổi đang chạy bước vận động, cô ấy chống cằm nhìn chằm chằm họ, nghĩ mãi mà không rõ sao mình lại gặp phải những chuyện này. Rõ ràng mình cũng giống như họ, học đại học, yêu thương lâu dài, thanh xuân cũng chỉ trôi qua bình thường như vậy, có lẽ... do mình lại có một người bạn trai không “bình thường” như thế.

Hách Kiệt rất ưu tú, dùng thành tích thi đứng đầu khoa để học được ở trường này, anh rất cố gắng, khác mấy cậu trai chơi game và bóng rổ mà cúp học, gần như mỗi tiết anh đều đi nghe bài, đáng vẻ nghiêm túc như vẫn chưa thi đại học xong. Còn ra ngoài trường tìm hai công việc làm thêm, loay hoay chân không chạm đất.

Hai người họ nhờ một tấm thẻ học sinh mà quen, khi đó vừa khai giảng không lâu, Hiểu Tĩnh rơi thẻ ăn, là được Hách Kiệt nhặt được. Anh bấm số điện thoại dán trên thẻ, Hiểu Tĩnh bị chất giọng của chàng trai này tán đổ luôn, quen rồi thì có qua có lại, hai người bèn nước chảy thành sông thành người yêu.

Bởi vì Hách Kiệt rất bận, Hiểu Tĩnh luôn vì anh quá bận không có thời gian đi hẹn hò mà phát cáu. Có một lần cô tức giận hỏi anh: “Anh bớt làm một công việc đi không được sao?”

Anh ghen đỏ mặt, chỉ xin lỗi, song lý do là gì thì không cho cô biết.

Giờ cô ấy biết, cũng vì anh gánh lấy ân tình người khác, ân tình này là thứ anh không muốn nhưng không thể không lấy, anh mới liều mạng như vậy, muốn thoát khỏi dây trói vận mệnh.

Người nhà họ Tống đã tới trường tìm cô, bảo cô chia tay với Hách Kiệt ngay, nếu không sẽ cho việc này vỡ lở ra, khiến cô ấy không còn mặt mũi làm người. Cô ấy nản lòng thoái chí chia tay cùng anh, anh lại đau khổ cầu xin, nói mình thân bất do kỷ. Lòng Hiểu Tĩnh phiền muộn thực sự, đã mấy ngày không đi học, chỉ thỉnh thoảng đến quán hỗ trợ, định tìm một cơ hội xin nghỉ làm với Bạch Cẩn, mình thế này cũng không làm nổi.

Ai mà biết người nhà họ Tống thậm chí cả chuyện cô ấy làm ở đâu cũng biết, hôm nay tìm tới cửa, xem ra là muốn tới tìm để nói chuyện. May sao được Bạch Cẩn ngăn cản, nếu không Hiểu Tĩnh giờ thật sự không biết nên ứng đối ra sao.

Lòng cô ấy loạn cả lên, mắt nhìn chăm chăm một chỗ mà xuất thần, cắn môi dưới ngậy ngốc ôm đầu gối trong gió thu.

Khi Bạch Cẩn tìm thấy cô ấy trong thao trường to như vậy thì nhìn thấy một bức tranh như thế. Cô bé này này mặc rất đơn giản, xõa tóc dài, cũng không trang điểm, sắc mặt vàng như nến, trông rất tiều tụy.

Bạch Cẩn đi ngồi xuống bên Hiểu Tĩnh, vỗ vỗ vai của cô ấy, “Nghĩ gì thế em? Mặc ít quá, không sợ đông lạnh cảm mạo à.”

Hiểu Tĩnh xoay đầu lại, nhẹ giọng nói: “Không lạnh. Hôm nay cảm ơn chị Bạch.”

“Việc nhỏ thôi.” Bạch Cẩn cầm áo khoác trong tay phủ thêm cho cô ấy, bên trong mình mặc áo len, thế nên cũng không lạnh quá. Hiểu Tĩnh từ chối một lần, rồi cũng mặc thêm.

“Người nhà họ Tống nói hết với chị rồi, quả thực chị muốn giúp em, không có ý tìm hiểu chuyện riêng của hai đứa.” đối với chuyện này Bạch Cẩn vẫn có chút bất an, cô luôn không muốn quản chuyện của người khác, huống chi việc này còn là việc nhà. Nhưng tình huống thế này, người ta đã tìm tới cửa, lúc này Hiểu Tĩnh vẫn là nhân viên của mình, lại làm chỗ cô lâu như vậy, y một cô em gái, Bạch Cẩn cũng không thể bó tay đứng ngoài quan sát.

“Chị giúp gì em được không? Giờ không nên một mình gượng chống, tìm bạn đi dạo phố, đi ăn mấy thứ đồ ăn ngon, uống ít đồ ngon, cười cười nói nói cũng qua thôi.”

Bạch Cẩn rất ít khi an ủi người ta, cũng không ra được đạo lý lớn lao gì, vắt hết óc cho ra mấy đề nghị mình cho rằng hữu dụng với mấy cô bé.

Hiểu Tĩnh lại gần ôm cô một cái, “Cám ơn chị nhé chị Bạch, em... chỉ là em muốn tìm người trò chuyện.” Bạch Cẩn an ủi vẫn có ít tác dụng, lúc này trong lòng cô ấy không loạn đến vậy, bỗng nhiên thổ lộ hết ra.

Bạch Cẩn lẳng lặng nghe cô ấy nói, không chen một câu, chỉ có khi cô ấy hơi nghẹn ngào mới nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của cô ấy, lấy khăn tay ra lau nước mắt cho cô ấy.

Tiếng người nơi thao trường huyền ảo, nương theo cơn gió thu gào thét thổi qua, người ở đây nói chuyện không ai nghe được, rất hợp để thổ lộ hết, cảm xúc Hiểu Tĩnh một mực đè nén vào trong lúc đó cứ bộc phát hết ra.

“Thật sự em không biết nên làm sao bây giờ, em thích anh ấy lắm, nhưng mà nhà họ như vậy, em không có cách nào tiếp tục đi cùng với anh ấy...”

“Em không thể nào bảo anh ấy đoạn tuyệt lui tới với người nhà họ Tống, thế thì vô lương tâm quá... Chuyện như vậy em không làm được, nếu anh ấy làm như vậy em cũng xem thường anh ấy! Nhưng em...”

“Em nói chia tay, anh ấy chết sống không đồng ý, nói bản thân biết kiếm tiền trả hết ân tình, sẽ không liên lụy đến em... Nhưng người của nhà họ Tống đã tìm đến đây rồi, nếu em lại tiếp tục cùng anh ấy, người nhà họ Tống làm lớn chuyện, em thì không sao, nhưng người khác sẽ nhìn Hách Kiệt thế nào? Người khác sẽ nói anh ấy thế nào? Em cũng không dám nghĩ!”

“Lòng tự trọng của anh ấy cao lắm, thế này sẽ hủy hoại anh ấy...”

Chương 35: Canh ngó sen xương sườn

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hiếu Tĩnh khóc một trận thật to, đến khi mắt sưng cả, có thể nhìn ra dạo này cô ấy gánh áp lực lớn vô cùng. Dù là vì cân nhắc với bạn trai hay là lẫn lộn với mối tình này, đều khiến thể xác và tinh thần cô ấy mệt mỏi.

Bạch Cẩn hỏi cô ấy: “Vậy em dự định giải quyết chuyện này thế nào? Thật sự muốn chia tay sao?”

“Em không biết...” Hiếu Tĩnh lắc đầu, khàn giọng nói: “Em thật sự không biết nên làm sao bây giờ mới tốt, chị Bạch, chị nói xem em nên làm thế nào, em nghe chị.”

“Chị chỉ có thể giúp em phân tích thử, nhưng không thể giúp em quyết định.” Bạch Cẩn dịu dàng nói.

“Từ sự miêu tả của em, chị có thể cảm nhận được Hách Kiệt là một cậu trai rất có lòng cầu tiến, cậu ấy cố gắng như vậy chính là muốn trả hết người mình nợ tình, nắm giữ cuộc đời của mình. Với người không có bản lĩnh, chắc sẽ đợi đến khi tốt nghiệp rồi là tìm một chỗ mai danh ẩn tích, coi như mấy xu bạc không trả người nhà họ Tống cũng tìm không thấy anh ta. Đây là một cậu trai có trách nhiệm, chị có thể hiểu được sao em lại thích cậu ấy. Nhưng chuyện trước mắt, nếu hai em tiếp tục bên nhau, áp lực gặp phải sẽ phi thường lớn. Hai đứa nhận áp lực từ dư luận, mà Hách Kiệt cũng sẽ bị lương tâm khiển trách.”

Bạch Cẩn nhìn thẳng mắt Hiếu Tĩnh, tỉnh táo hỏi cô ấy: “Chị hỏi em, sau khi trải qua chuyện như vậy, giữa hai đứa còn có thể còn lại bao nhiêu tình yêu?”

Lời này đánh thẳng điểm chốt, đâm thẳng vào nơi do dự nhất bàng hoàng nhất trong lòng Hiếu Tĩnh, cô ấy không thể chắc chắn, tình cảm giữa họ có thể thuần túy như lúc ban đầu. Thật ra cô ấy không thể tin được mình, cô ấy sợ khi Hách Kiệt bằng lòng kiên trì cô ấy lại lùi bước.

Đến lúc đó cô ấy phải đối mặt với Hách Kiệt thế nào? Hiếu Tĩnh thật sự không biết, lần đầu tiên cô ấy cảm thấy xấu hổ vì mình nhu nhược.

Bạch Cẩn nói đến đó là dừng, cảm thấy mình nói đến đây, cho ra quyết định gì, đều là chuyện của cô ấy. Bản thân là người đứng xem thấy rõ ràng, lại không thể nào cảm nhận nổi, dày vò của người trong cuộc chịu đều phải do họ yên lặng chịu đựng.

Đưa Hiếu Tĩnh về dưới lầu ký túc xá, lại an ủi cô ấy vài câu, Bạch Cẩn mới mặc áo khoác rời khu đại học.

Lúc đầu muốn trực tiếp về nhà, thao trường gió lạnh thổi lâu như vậy, Bạch Cẩn cũng cảm thấy hơi đau đầu. Đi qua chợ bán thức ăn mới nhớ muốn thử nấu một món canh dinh dưỡng cho Bùi Dương. Thế là cô lại rẽ vào trong chợ, đi ba vòng mới quyết định sẽ làm một nồi canh ngó sen xương sườn.

Canh này đơn giản lại bổ dưỡng, ngó sen trong veo, có thể hút đi một ít thịt mỡ heo, mùa thu uống canh này thì không gì hợp hơn.

Bạch Cẩn cầm theo một đoạn ngó sen và nửa cân xương sườn đi ra chợ bán thức ăn, cô không dám nhiều mua, tối nay vẫn là một mình cô ăn, lần đầu làm không thể ăn thì lãng phí.

Ai ngờ lúc sắp đến dưới lầu từ xa xa trông thấy một bóng dáng quen thuộc, ngồi trên băng ghế đá công viên cúi đầu xem điện thoại, chính là Bùi Dương, trên mình còn mặc hoodie màu xanh da trời Bạch Cẩn chọn cho anh, trông qua không khác gì mấy cậu trai trẻ ban chiều Bạch Cẩn nhìn thấy.

Nhưng năm nay anh đã hai mươi tám.

Bạch Cẩn tính thử, đúng, tháng sau anh sẽ hai mươi chín.

Cô đi nhanh thêm hai bước đến bên cạnh anh, bày ngang một đoạn ngó sen trước mắt anh, “Này! Sao anh tới vậy?”

Bùi Dương bị ngó sen còn dính bùn làm giật nảy mình, ngẩng đầu nhìn lên là cô mới nở nụ cười, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy vui vẻ, “Em về rồi à?” Nói đoạn đưa tay bèn cầm cái túi trong tay Bạch Cẩn, “Hôm nay anh tan sớm, muốn đến quán đón em, Hoàn Tử nói em đi chi nhánh, anh nghĩ chắc em cũng sắp về, nên trực tiếp chờ em dưới lầu.”

“Sao không gọi cho em?” Bạch Cẩn kéo anh rất tự nhiên, đỡ cánh tay của anh nhìn về phía ít xương sườn phía kia, “Anh xem em cũng không có mua bao nhiêu đồ ăn, chắc không đủ ăn. Hay em ra ngoài mua thêm chút nhé.”

“Không cần, anh còn mua tôm, đủ ăn.” Bùi Dương giữ chặt cô, cười nói.

Bạch Cẩn à một tiếng, đi hai bước mới nghi ngờ nói: “Thế tôm đâu? Sao em không nhìn thấy?” Không nhìn thấy trên người anh còn giấu tôm á?

Bùi Dương cũng ngây ra, vỗ đầu một cái, “Quên rồi!” Anh vội vàng đi về băng ghế đá, nhặt một cái rổ bện trên đất, vừa đi vừa cười: “Anh quên mất...”

Bạch Cẩn cũng cười, “Đần quá đi thôi— — “

Vào cửa, Tiểu Bạch hân hoan chạy đến cổng nhà về phía Bùi Dương như thường ngày, lay ống quần anh. Bạch Cẩn lấy ra một đôi dép lê nam từ trong tủ giày.

“Cố tình mua cho anh, về sau không cần để anh tủi thân đi dép lê của em, cái kia nhỏ quá.”

Trước đó Bùi Dương toàn đi dép lê của Bạch Cẩn, tuy nói là mua cỡ lớn, nhưng đối với một cái người mà cao hơn một mét tám thì cũng nhỏ. Vừa hay hai ngày trước Bạch Cẩn đi cửa hàng chọn áo ngủ nhớ tới việc này, nên mua một đôi.

Bùi Dương sung sướng đi đôi dép lê dành riêng cho anh, rất tự giác đến phòng bếp đi làm việc.

Bạch Cẩn không quản anh, về phòng ngủ thay áo ngủ mới. Áo ngủ mới là màu lam đường vân tơ vàng bằng tơ, mặc trên người lỏng lỏng lẻo lẻo, rất lười biếng lại thoải mái dễ chịu. Sau khi Bạch Cẩn mặc vào, cảm thấy toàn thân lười cả ra, không muốn nhúc nhích tí ti, thêm cả trưa nay ngồi gió lạnh cả buổi, cô vừa mệt lại buồn ngủ, ngủ trên giường luôn.

Bùi Dương rửa sạch ngó sen trong phòng bếp xong, cũng không biết nên làm canh thế nào. Thành thành thật thật cắt gọn đồ ăn, lại nấu tôm, đợi trái đợi phải cũng không thấy cô ra, Bùi Dương đi đến cửa phòng ngủ Bạch Cẩn, phát hiện cửa khép hờ, anh liếc thấy Bạch Cẩn nằm ở trên giường.

Cô chỉ có nửa người trên là nằm hẳn hoi, hai chân để bên giường, nằm nghiêng bằng tư thế cực kỳ vắn vẹo, Bùi Dương trông mà cũng cảm thấy không thoải mái.

Cô gái này lười quá, cả sức lên giường thôi mà không muốn làm, cứ ngủ như vậy luôn.

Bùi Dương nhẹ nhàng đi vào, ôm cô đặt ngay ngắn trên giường, vừa muốn giúp cô đắp chăn mền, lại đối mặt với con người mở ra của Bạch Cẩn.

“Ừm? Em ngủ rồi à?”

Cô xoa xoa mắt, ngáp một cái, miễn cưỡng híp mắt, cảm thấy miệng hơi khô, lại duỗi đầu lưỡi ra liếm một cái môi. Khuôn mặt xưa nay lãnh đạm sinh động lên ngay, Bùi Dương nhìn mà không chuyển mắt, trong lòng vụn phần nhu tình.

Cô thật sự y như một con mèo. Trong đầu của anh lóe lên ý nghĩ như vậy.

Bạch Cẩn thấy anh nhìn chăm chăm vào mình, ánh mắt càng ngày càng mờ, còn chưa có kịp phản ứng, trên mặt liền bị đánh chụt một cái. Cô che mặt, im lặng nói: “Sao bỗng nhiên anh hôn em?”

Bùi Dương thấp giọng cười: “Để một tay đầu bếp mới khổ cực không ai giúp ở phòng bếp, mình thì đi ngủ ngon? Trừng phạt em một chút.”

“A, quên...” Bạch Cẩn ngượng ngùng nói, đã nói nói sẽ làm canh dinh dưỡng cho anh, “Hôm nay em hơi mệt...”

“Ừm? Làm sao thế?” Bùi Dương ôm cô, hỏi. Cô là người rảnh rỗi, Bùi Dương biết vậy, chuyện gì có thể khiến cho cô cảm thấy mệt mỏi?

“Là... chuyện mẹ em sao?” Anh lo âu nhìn cô, tình cảm của Bạch Cẩn với mẹ cô rất phức tạp, anh sợ cô lại thương tổn vì chuyện này.

Bạch Cẩn lắc đầu, “Không phải, lúc ăn cơm nói với anh.”

Chương 36: Thích hợp nhất

Tải ebook: dtv-ebook.com

Bạch Cẩn vẫn quyết định tự mình đi làm canh, phát hiện ngó sen mua ít thật, nên nói với Bùi Dương: “Đi tủ lạnh nhìn xem còn hạt sen không, thêm mấy hạt nấu canh có thể sẽ dễ uống hơn.”

Tôm nấu xong rồi, nhưng mà cách làm cũng không hấp dẫn lắm, cô lại cắt quả cà chua cuối cùng trong nhà, trộn một ít nước chấm làm thành từ tương ớt ngọt, đổ vào hai cái đĩa chấm màu trắng. Bùi Dương ở ngay cạnh lột tôm, từng con tôm màu hồng bày trên đĩa sứ, Bạch Cẩn rửa sạch sẽ tay, đi đến bên cạnh anh, “Em làm cho.”

“Không cần không cần.” Bùi Dương dời bước ngăn cô, lại tiến gần mồ hôi cô một cái, “Sau này mấy chuyện lột tôm này đều anh làm, em chờ ăn là được.”

Anh vừa nói, tốc độ tay làm cũng không có giảm bớt một chút nào, rất mau là lột xong hết.

Canh còn nửa tiếng mới nấu xong, hai người rúc trên ghế salon xem tivi, giờ thì chỉ có tin thời sự là xem được, thế mà họ cũng xem say sưa ngon lành. Ngoài cửa sổ gió đêm chợt nổi, trong thành phố đèn đuốc lên đèn, vạn nhà tươi sáng. Bạch Cẩn chớp mắt là thấy bên ngoài lấp lóe nhà nhà đốt đèn, có thể là vì có Bùi Dương ở bên, thế mà cô lại nghĩ chỗ mình cũng là một trong vạn nhà, cũng giống như người khác, có căn nhà ấm áp.

Cô bùi ngùi thở dài trong lòng, làm sao giờ, hình như mình hơi ỷ lại anh, chuyện này cũng không hề tốt đẹp gì cho cam.

Bạch Cẩn yên lặng ngồi thẳng người, không ngờ bị Bùi Dương kéo vào trong ngực, thân trên dính vào nhau, anh nâng mặt của cô, làm vờ muốn hôn nhưng không hôn nhìn cô chăm chú.

“Làm sao? Bỗng dưng nhìn em thế?” Bạch Cẩn bị anh nhìn mà có chút xấu hổ, cụp mắt xuống.

“Anh đang nghĩ, nên trả lời tin nhắn của em thế nào.” Bùi Dương dùng chóp mũi nhón chóp mũi của cô một cái, lại nhẹ nhàng cọ, lập tức hơi thở của hai người quấn quýt lấy nhau, Bạch Cẩn có thể nghe được mùi nước hoa nhàn nhạt trên người anh.

“Nếu như đặt vào mấy năm trước, anh không chắc là có thể xác định khái niệm ba mươi tuổi này, vì không biết lúc đó tình cảnh sẽ là thế nào. Nhưng ở độ tuổi này đối với anh ở hiện tại mà nói thì cũng không phải là xa xôi nữa, dự đoán của anh cũng không có chênh lệch nhiều với hiện thực, trong lòng anh vẫn là có một người xưa cũ, em ấy chưa xuất hiện nhưng cũng chưa hề rời khỏi tim anh. Thật ra trải qua nhiều năm như vậy rồi, không phải anh cố ý muốn chờ em ấy, chỉ là em ấy không đi, nơi này cũng không chứa nổi người khác.”

Bùi Dương nắm chặt tay Bạch Cẩn, che trên ngực của mình, mỉm cười, “Nhưng mà nếu em ấy vẫn không xuất hiện, thì có lẽ anh sẽ sống như trước đó. Không có gì tốt, cũng không có gì không tốt. Anh chỉ sợ có một ngày hai ta gặp nhau trên đường, em ấy y hệt năm đó, mà bên cạnh anh có thêm một cô vợ mất rồi.”

“Vậy anh sẽ chào hỏi em chứ?” Bạch Cẩn cười hỏi.

Bùi Dương không trả lời vấn đề này, chỉ là ôm cô hướng vào trong ngực, cổ quấn lấy nhau, hô hấp của anh thổi vào trên cổ cô, “Em biết anh may mắn bao nhiêu chúng ta mới gặp lại không? Từ tối đó khi em đồng ý với anh, anh liền nghĩ, anh sẽ không buông tay.”

Anh hơi bá đạo giam cầm cô trong ngực mình, “Về sau em cũng đừng hòng chạy, biết chưa?”

Thế mà từ trong giọng nói của anh Bạch Cẩn lại nghe thấy cảm giác không muốn xa rời như cô, dường như mê muội giống cô, hốc mắt ẩm ướt, gật đầu trên vai của anh.

Một người đàn ông đến cái tuổi này của anh, không nói đến trải qua sự đời, cũng nên coi nhẹ gió trăng, cân nhắc chuyện hôn nhân và gia đình một cách thực tế, mà Bùi Dương lại nói như một thiếu niên, sự xúc động và quật cường thà thiếu không ầu, mười năm như một được anh giữ vững.

Bạch Cẩn cảm thấy mình như một đóa hoa được anh giấu trong đáy lòng, anh trân trọng đối xử, không thêm để ý đóa hoa này có lạnh lùng và nụ hoa cứ mãi đóng chặt, từ đầu đến cuối luôn mong chờ ngày hoa nở.

Bạch Cẩn cảm thấy mình xong rồi, lần này hình như thật cảm ể rồi.

Cô nhẹ nhàng đẩy Bùi Dương ra, mau chóng quay người đưa lưng về phía anh, “Chắc canh xong rồi, em đi xem thử.”

Bùi Dương nhìn bóng lưng của cô, lộ ra ý cười đạt được ước muốn.

Món canh này quả nhiên rất ngon, trong trẻo ngon miệng, Bùi Dương đơm cơm liền định ăn canh, Bạch Cẩn ngăn anh, “Canh này uống không khá ngon, anh nếm thử tôm xem, nếu cảm thấy quá mặn có thể uống một ngụm canh.”

Bùi Dương thử nếm một miếng, cười nói: “Vừa hay.” Anh múc hai miếng ngó sen ăn, tùy ý hỏi: “Hôm nay em đi làm gì, mệt mỏi vậy?”

“Ôi thôi tạm đừng nói——” Bạch Cẩn vô ý nói với Bùi Dương chuyện Hiểu Tĩnh, đây là chuyện riêng của người ta, cô không muốn nhai cái lưỡi này, cho dù Bùi Dương là bạn trai của cô.

“Em muốn nói với anh một chuyện khác cơ. Anh còn nhớ Lộ Kiều không?”

“Nhớ chứ.” Bùi Dương nhú mày nói.

“Đạo trước, anh ta cứ... Hẹn em...” Bạch Cẩn ngược mắt nhìn, phát hiện anh đặt bát đĩa xuống, vẻ mặt thành thật trông qua, im lặng không nói lời nào.

Bạch Cẩn hắng giọng một cái, “Mấy ngày trước em cùng anh ta đi nghe Bình đàn một lần, nói chuyện với anh ta, đã nói cho rõ ràng, anh ... Không cần lo lắng.”

“Ừm chỉ là chuyện như thế thôi, cũng không có gì khác.”

Cô bình tĩnh uống một ngụm canh, lần nữa bị thủ nghệ của mình chinh phục.

Bùi Dương cũng cúi đầu uống một hớp lớn, mãi mới hỏi: “Anh ta thích em lắm à? Sao anh ta quen em?”

“... Lúc đại học chúng em từng kết giao, nhưng chia tay rất nhanh.”

Sau khi Bùi Dương nghe xong lại im lặng, yên lặng ăn xong cơm, bỗng nhiên nở nụ cười.

Bạch Cẩn giật nảy mình, tay mò đến trán anh, “Không có sao chứ? Cần uống thuốc không?”

Bùi Dương vui vẻ cười nói: “Em xem, đều là bạn trai cũ đã từng, nhưng giờ người ở bên cạnh em chính là anh.” bên môi anh treo nụ cười đắc ý, trông rất trẻ con. Bạch Cẩn nhéo nhéo lông mày của anh, vừa rồi lúc anh cau mày cô đã muốn làm như vậy.

“Không có anh, em cũng sẽ không đồng ý anh ta. Em và Lộ Kiều, không thích hợp.”

Lộ Kiều trời sinh thích vui, trong rất nhiều chuyện hai người đều không hợp vía, có lẽ ban đầu sẽ chiều theo cô, nhưng thời gian dài, anh ta chắc chắn sẽ cảm thấy phiền chán. Lúc đại học Bạch Cẩn đã cảm thấy vậy, cho nên đối với Lộ Kiều cô mới luôn luôn duy trì sự

tình táo khắc chế, lúc nào cũng chuẩn bị bút mình trở ra. Cho tới giờ ở độ tuổi này, cô càng không muốn cùng anh ta chơi đùa kiểu tình yêu trò chơi một hồi thôi liền có thể nhìn thấy kết cục.

Bùi Dương cong khóe miệng: “Ừm, anh và em mới thích hợp nhất.”

Vừa ăn vừa nói chuyện, dừng lại bữa cơm tối đơn giản tổng cộng ăn mất một giờ, Bùi Dương thu dọn bát đĩa xong, Bạch Cẩn muốn đi rửa, bị anh đuổi về bên ngoài phòng khách.

“Rồi đừng tranh, rửa chén anh làm, nấu cơm cho em, thế này rất công bằng.”

Bó tay, cô đành phải ngồi trên ghế sa lon, nhìn anh quần cái tạp dề gấu nhỏ rửa rửa bát loay hoay quên cả trời đất.

Sau khi thu dọn xong hết, nhìn đồng hồ treo trên tường, kim đồng hồ chỉ hướng chín. Bùi Dương lau lau tay nói: “Anh về trước nhé, ngày mai phải đi làm.”

Bạch Cẩn đang nửa nằm trên ghế sa lon đọc sách, nghe vậy lập tức nắm tay anh, “Ở lại tí nữa đi mà.” Rất nũng nịu.

Bùi Dương ngẩn ra, cười rất nhanh, “Ừ.”

Bạch Cẩn làm ổ trong ngực Bùi Dương, hai người cùng xem «Cuốn theo chiều gió». Xem đến lúc Rhett nói với Scarlett trong cơn lửa chiến tranh rằng anh muốn gia nhập quân đội, Bạch Cẩn đột nhiên hỏi: “Nếu như là anh, tại thời điểm đó anh sẽ rời bỏ nữ chính à?”

“Không đâu.” Bùi Dương lập tức nói: “Cho dù biết cô ấy rất kiên cường cũng rất dũng cảm, anh cũng sẽ không đi, anh sẽ sợ đó chính là tử biệt. Rhett là người dũng cảm, anh là kẻ hèn nhát.”

“Không phải, anh không phải.” Bạch Cẩn ôm lại anh, “May sao anh không phải Rhett, em cũng không phải Scarlett.”

Chương 37: Ngã bệnh

Tải ebook: dtv-ebook.com

Bạch Cẩn cảm thấy hai ngày nay có thể là mình nghịch hành, sau hôm đón gió lạnh, lập tức đau đầu cảm mạo, lại còn ngạc nhiên nghênh đón mùa đông đến trễ.

Ráng gượng nấu cho mình một nồi canh gừng xong, Bạch Cẩn bóp lỗ mũi uống hết một bát lớn, lấy ra cái chăn chiên dày nhất trong nhà, bọc lấy một cái đầu nhào nhoét chui vào chăn.

Lúc cô đổ bệnh không thích uống thuốc lắm, tưởng là đổ mồ hôi xong sẽ ổn một chút, kết quả là cảm mạo thì chỉ là việc nhỏ, chủ yếu là mùa đông thực sự đau đến khó chịu, trong bụng hình như có một con dao cắm vào, chầm chậm khuấy động huyết nhục, quấy rối khiến người ta không sống yên ổn được.

Bạch Cẩn đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng, đứng ngồi không yên, ôm túi chườm nóng mà không có tác dụng làm dịu gì cả. Cô khổ cực nghĩ, chắc chắn là hôm qua nhiễm lạnh, hôm nay lập tức liền nhận quả báo...

Run rẩy xuống giường, đang định lấy thuốc giảm đau ra uống, nhận được điện thoại Bùi Dương: “Rời giường chưa em?”

“Ừm...”

“Sao nghe yếu vậy, giọng vẫn khàn sao?”

“Không phải, vừa rồi em uống canh gừng, giờ họng hơi nóng...”

Bùi Dương hỏi rất mau: “Uống canh gừng? Là ngã bệnh à? Có nghiêm trọng không? Có cần đi bệnh viện không?” trong tay Bạch Cẩn để thuốc giảm đau, vốn định uống canh gừng, nghe thấy anh đặt

vấn đề liên tiếp, đành phải trả lời trước: “Cảm vật thôi, không có gì đáng ngại, chỉ là hơi choáng đầu, không cần đi bệnh viện.”

“Trong nhà có thuốc không? Ăn chưa? Đừng để bụng rỗng uống thuốc... Được rồi, vẫn để anh đến vậy, chờ anh, anh đến nhanh lắm.”

Đến khi Bùi Dương cúp điện thoại, Bạch Cẩn mới nhớ lại, quả thật mình không ăn bữa sáng, không ăn sáng thì không thể uống thuốc, không uống thuốc thì không còn sức làm đồ ăn sáng, không làm đồ ăn sáng thì không có đồ ăn, không ăn sáng thì không thể uống thuốc...

A, phiền quá luôn...

Cô bực bội gãi gãi tóc, hoàn toàn quên còn có thứ gọi là giao hàng. Cơn đau ngắc ở bụng dưới truyền đến, đột nhiên Bạch Cẩn cảm thấy rất buồn nôn, dạ dày lập tức bị khuấy động, canh chừng vừa uống hết như thủy triều cuộn cuộn toan xông lên cổ họng.

Cô tốt tới nhà vệ sinh nôn tới đen trời đất ở bồn cầu, kiệt sức vịn bồn rửa tay thở, nhìn thấy gương mặt tiều tụy trong gương tắm, sắc mặt sạm đi, vành mắt sưng vù, bờ môi còn lên da.

Trời ạ, trông cũng xấu quá đi — —

Thật ra mỗi lần đến thời gian hành kinh cả mình mấy Bạch Cẩn sẽ trở nên rất tiều tụy, vì cô đau bụng kinh tương đối kinh, mỗi tháng cô đều có ba ngày là không ra khỏi cửa, khỏi để bộ dạng mình dọa người khác.

Bình thường nhìn quen dáng vẻ bản thân đón mùa dâu, nhưng vừa nghĩ lát nữa Bùi Dương sẽ qua, Bạch Cẩn kêu rên trong lòng, rất muốn gọi điện thoại bảo anh đừng tới.

Trong bụng lại bốc lên một trận, Bạch Cẩn ôm bụng nôn đến nước chua ra cả, lúc này mới thông thả lại sức, miễn cưỡng súc miệng, đổ vào trên giường.

Cô níu lấy chần cấn rằng yên lặng nhẫn nại chịu đau đầu và cơn đau bụng, lại híp mắt một hồi.

Mê mê mang mang, nghe thấy tiếng điện thoại di động kêu, là Bùi Dương gọi cô tới mở cửa. Bạch Cẩn ôm túi chườm nóng tới cửa, vừa mở cửa lại bị gió lạnh rớt một cơn, cơ thể mềm nhũn, chống đỡ hết nổi đổ về sau.

Bùi Dương vừa mở cửa đã nhìn thấy bộ dáng cô thế này, lập tức giật nảy mình, đầu óc bỗng nhiên trống rỗng, luống cuống tay chân một tay ôm lấy cô.

“Sao yếu vậy em?” Bùi Dương cuống quýt ôm lấy cô, phát hiện cô còn nhẹ hơn mình trong tưởng tượng, luống cuống tay chân đóng cửa lại, định đi đến phòng ngủ cô buông người xuống, cúi đầu xuống lại trông thấy cháo trứng muối thịt nạc anh mua sắp nguội, lạch bạch đạp mấy bước đi đến phòng bếp đổ cháo vào bát.

Trong lòng anh rất bối rối, lại quên buông Bạch Cẩn xuống, chỉ biết ôm cô trong ngực mình, không muốn buông ra giây nào. Anh đi tới đi lui trong phòng, Bạch Cẩn bị tha đến là khó chịu, nằm trên anh đầu vai yếu ớt nói: “Em... em khó chịu quá, thả em lên trên giường đi... anh ôm như thế cũng rất mệt mỏi...”

Lúc này Bùi Dương mới lấy lại tinh thần, áy náy hôn trán của cô một cái, vội vã đi đến bên giường đặt cô xuống, lại kiểm tra thân nhiệt của cô, “Không cao quá, chắc không sốt... Sắc mặt kém vậy, là ăn đồ xấu nên đau bụng à?”

Bạch Cẩn lắc đầu, khó chịu không muốn nói chuyện.

Bùi Dương thấy cô không nói gì, xích lại gần dịu dàng nói bên tai cô: “Rốt cuộc là làm sao, nói cho anh được không? Đừng để anh lo lắng.”

Chuyện này sao lại nói cho đàn ông đàn ông như anh được?!

Cho dù đối với Bùi Dương, Bạch Cẩn cũng không thể thản nhiên bày dáng vẻ mình chật vật yếu ớt nhất cho anh thấy, huống hồ chuyện này lại đâu phải đổ bệnh, đối với đàn ông như Bùi Dương, Bạch Cẩn luôn cảm thấy hơi khó mà mở miệng. Và lại lúc này mặt mình nhất định rất khó coi, tóc cũng không chải, cả mình mẩy mùi máu, còn có mồ hôi lạnh, thế này phải nói với anh làm sao?

Ngoảnh mặt về phía một bên, đầu chui trong chăn ồm ồm nói: “Không việc gì, chỉ là cảm vật thôi, hơi đau đầu, ngủ một giấc là ổn. Nếu anh bận cứ đi trước đi, cảm ơn đã đến thăm em.”

Nói xong liền không để ý Bùi Dương nữa, tự nhắm mắt. Cô thật sự rất đau, lúc này cũng không đoái hoài tới tâm trạng Bùi Dương, lạnh nhạt ra lệnh đuổi khách. Lúc cô chật vật khó chịu nhất đã quen một mình ở lại, đối với thiện ý và quan tâm của người khác cô luôn luôn lạnh lùng tránh đi, dù là giờ cô đã hơi ỷ lại Bùi Dương, cũng không thể hoàn toàn thay đổi tập tính ẩn tàng của mình.

Bùi Dương bị mệnh lệnh đuổi khách lạnh lùng này buộc tạm thời im lặng, anh nhú mào thấy tủ đầu giường có đặt vào một hộp Ibuprofen, nhớ vừa rồi trong phòng bếp nhìn thấy canh gừng, anh đứng dậy đi nhà vệ sinh nhìn, quả nhiên, có một hộp băng vệ sinh đã mở ra.

*Ibuprofen có tác dụng chính là chống viêm, hạ sốt, giảm đau và chống ngưng kết tiểu cầu.

Bùi Dương bừng tỉnh đại ngộ, đồng thời lại hơi giận, cái cô này sao bướng bỉnh thế nhỉ? Chuyện này có gì mà không thể nói với bạn trai, đã đau thành vậy rồi còn chịu đựng?

Anh bước nhanh đến bên giường Bạch Cẩn, lúc đầu trong cổ còn nghẹn một hơi, thấy cô cuộn trong chăn trông nho nhỏ, tất cả bất mãn chỉ hóa thành thương yêu, đành phải than một câu: “Cái gì cũng không chịu nói, cố ý muốn để anh lo lắng hả? Anh biết hết rồi, đồ ngốc này.”

Còn nói: “Vẫn đau lắm hả, có muốn uống tí canh gừng nữa không? Anh đi giúp em hâm nóng.”

Bạch Cẩn nhô ra nửa gương mặt từ trong chăn: “... Không cần, vừa rồi em nôn ra hết rồi, giờ chẳng ăn nổi gì đâu...”

Bùi Dương nghe xong lại đau lòng, “Nghiêm trọng như vậy à?” Anh không biết nên làm những gì để làm dịu cơn khó chịu của cô, chỉ hận lúc trước mình không học y, đây là lần đầu Bạch Cẩn yếu ớt như vậy ở trước mặt anh, nhưng anh lại chẳng thể giúp gì.

Về mặt anh không biết làm sao, xem ra còn bất an hơn cô, Bạch Cẩn đành phải miễn cưỡng mỉm cười, “Thật sự em không có sao, hay anh giúp em đổi túi nước nóng đi, cái này không nóng nữa.” Cô móc ra từ trong chăn túi chườm nóng đã không còn ấm đưa cho anh.

Bùi Dương đổi túi chườm nóng, nhét vào trong chăn cô, sờ đến tay cô, ngẩn người, “Bình thường... lúc này, đều đau như thế à?”

“Cũng không phải lần nào cũng thế, chỉ là trước lúc đến vừa hay chịu lạnh, nên là...”

Bùi Dương lại hỏi: “Chân có lạnh không? Có đi tất không?”

Không đợi Bạch Cẩn trả lời, anh an vị không nổi, mau chóng sờ đến cuối giường, tay thò vào trong chăn sờ thấy cổ chân Bạch Cẩn. Bùi Dương chỉ cảm thấy lạnh buốt, như miếng ngọc thạch không có nhiệt độ.

Bạch Cẩn then thùng rút lại, bị anh níu lại, “Đừng xấu hổ, anh chỉ giúp em làm ấm thôi.” lòng bàn tay anh nóng hổi, nhanh chóng xoa nắn khớp nối ở cổ chân cô và lòng bàn chân, “Chân ấm, cơ thể cũng sẽ ấm hơn, đây là ông Tống nói.” Anh an ủi cười một tiếng với cô.

Chương 38: Bón cơm

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tay Bùi Dương rất ấm, che nóng chân của cô xong, lại lấy một đôi tất ra đi vào cho cô, cau mày nhìn hồi lâu, cảm thấy mỏng quá, cầm một cái chần nhỏ trùm lên, sau đó tỉ mỉ đắp kín chần bông, mới chuyển sang đầu giường.

“Có cảm thấy ổn hơn tí nào không?”

Bạch Cẩn mở đôi mắt, khéo léo gật gật đầu trong chần. Thật ra chỉ là ấm chân thôi, quặn đau ở bụng dưới vẫn như cũ, nhưng cô không muốn làm phật ý tốt của anh.

“Vậy là tốt rồi — —” Bùi Dương thở ra một hơi, cứ như bản thân cũng là bệnh nhân, cảm xúc thay đổi rất nhanh.

Anh rướn đầu tới, mặt đối mặt cô, đụng trán một cái, “Vừa vào đã thấy em đổ xuống ở trước mặt anh, dọa chết anh...” Lòng anh sợ, dán mặt cùng cô, nói khẽ: “Sau này nhất định phải nuôi em thật trắng trẻo mập mạp, không phải chịu tội thế này...”

Bạch Cẩn nghe mà buồn cười, muốn mở miệng nói “Chuyện này đâu phải mập gầy là có thể quyết định”, há miệng lại phát hiện mất tiếng, khóe mắt chảy ra chất lỏng hôi hối, dường như cô sợ Bùi Dương nhìn thấy, nghiêng người đưa lưng về phía anh, “... Hơi buồn ngủ, em ngủ trước.”

Bùi Dương dịch dịch chần, dịu giọng nói: “Ngủ đi, anh sẽ ở đây cùng em.”

Một giấc ngủ cực kỳ lâu.

Sắp đến giờ cơm tối Bạch Cẩn vẫn ngủ, Bùi Dương ngồi phòng khách, cầm điện thoại tra phương pháp trị đau bụng kinh mãi, trên

mạng cái giống gì cũng có, như uống canh gừng đường đỏ, bấm huyết, ăn nhiều táo đỏ cầu kỳ các thứ, Bùi Dương đọc mà hoa mắt.

Anh yên lặng nhớ mấy cái mình cho rằng là đáng tin cậy, lòng âm thầm tính toán, tìm thời gian dẫn cô đi chỗ ông Tống một chuyến.

Ngước mắt nhìn đồng hồ treo trên tường, anh tính Bạch Cẩn ngủ sắp năm tiếng rồi, lo cô ban đêm sẽ ngủ không được, thế là đến phòng gọi cô tỉnh.

“Bé mèo lười ời, tỉnh nào, đừng ngủ nữa.” Bùi Dương nhẹ nhàng vỗ vỗ chần, Bạch Cẩn xoay đầu lại, vừa mở mắt đã nhìn thấy anh, “Hờ?”

Cô hừ hừ một tiếng, phát hiện triệu chứng quặn đau giảm bớt một tí, nháy mắt mấy cái với anh, “Anh ở cả trưa à? ... Em không sao, nếu anh bận cứ đi trước đi, đi làm mà.”

Bùi Dương dìu cô dựa vào gối đầu, đưa tay cào mái tóc dài cô ngủ rối cả lên, “Đồ ngốc, em thế này anh yên tâm đi làm được chắc? Anh xin nghỉ hai ngày, ở lại chỗ em.”

Dứt lời, anh lại trông mong nhìn, cẩn thận dò hỏi: “Có được không?”

Anh đã nói như vậy, Bạch Cẩn còn có thể nói gì, đành phải gật đầu.

Bụng lúc này rất biết phấn đấu kêu một tiếng, Bạch Cẩn ngượng ngùng cúi đầu, “A, em... cả ngày em không ăn gì...”

Bùi Dương cười vuốt vuốt tóc cô, “Chờ một tí — —” đi đến phòng bếp nhanh nhẹn hâm cháo thịt nạc, bưng đến bên giường, muốn đút cho Bạch Cẩn.

“Em tự ăn — —” Bạch Cẩn muốn nhận lấy bát, anh lại không nhường, “Đừng nhúc nhích, bát bỏng, anh cầm là được.”

Bất đắc dĩ, Bạch Cẩn đành phải “Cơm đến há miệng”.

Bùi Dương lại hào hứng vô cùng, múc một thìa cháo thổi một hơi, đút tới bên môi cô. Bạch Cẩn cứ lẳng lặng dựa vào gối đầu, cụp mi mắt an tĩnh ăn, cô không nói lời nào, trên mặt cũng rất ít biểu cảm, Bùi Dương lại cảm thấy vui ngất trời, muốn bón bát này cháo mãi mãi.

Gian phòng không lớn, ánh đèn dịu dịu, và người trong lòng.

Những thứ đang ở trước mắt, là khát vọng bí ẩn nhất trong lòng Bùi Dương nhiều năm qua.

Nói cho cùng anh cũng là kẻ tục tũn, lúc cầu mà không được cũng sẽ đau lòng khó chịu, nghĩ tới chuyện từ bỏ. Thật sự có những người không phải bạn không nhớ thì người đó không hiện hữu, ký ức hồi nhỏ quá vững bền, anh dần dần phát hiện trừ người ấy, trái tim này của anh khó mà đập lên vì ai khác.

Mối tình đầu khó quên là thứ gì đó đẹp để xa xôi, những năm tháng đó nhờ ánh trăng kia vẽ ra đường vân thần thánh, những bóng ảnh mơ hồ cũng biến thành quá khứ quý giá đẹp để nhưng ít ỏi trong lòng ai đó, không thể theo đuổi không thể tiếp xúc, cũng càng thêm khiến người ta nhớ nhưng.

Lần đầu con người ta cảm thấy mình đã đến trung niên, có lẽ chính là khi trông thấy làn da của mối tình đầu của mình xệ xuống, vẻ mặt già trước tuổi, hoặc biến thành người nội trợ khuôn mặt đáng ghét, hoặc biến thành người đàn ông bụng phệ mập mạp, bản thân bôn ba trong khói lửa trong bụi trần, ngạc nhiên gặp phải ở một góc đường nào đó, sau đó bất ngờ nhận nhau, cắt đứt chút nhớ nhưng cuối cùng của tuổi trẻ, lại vội vàng rời xa.

Bùi Dương cảm thấy mình may mắn, khi anh lần nữa gặp được Bạch Cẩn, cô vẫn là bộ dáng trong trí nhớ, lạnh nhạt xinh đẹp, giống như mười năm với cô là không đáng để nhắc tới, trong mắt cô anh tìm thấy kết cục của chấp niệm mình giữ đã nhiều năm.

Từ đó cần khôn xoay chuyển, năm tháng ngược dòng, anh chỉ cần ở bên cạnh cô, sẽ mãi là cậu thiếu niên xanh thắm.

Anh bằng lòng đem chân thành và nhiệt huyết, xúc động và ngây ngô của thiếu niên, dâng cho cô không giữ lại chút nào.

Bạch Cẩn ở nhà nằm trên giường hai ngày, rốt cục ổn lại, ngày thứ ba mặt trời lên cao, cô vịn cái eo mình nằm đến mỗi như tìm đồ ăn khắp nơi.

Bùi Dương đã sớm đi làm rồi, chần lông trên ghế sa lon chính chính tề tề chổng một bên, trên bàn trà đặt một tờ giấy — — “Trong lò vi ba có sữa đậu nành và bánh bao hấp, em ăn trước, giữa trưa chờ anh về nấu cơm cho em.”

Bạch Cẩn nắm tờ giấy mỉm cười.

Sau khi ăn xong, cô nhìn chằm chằm chần lông trên ghế sa lon, suy tư rất lâu. Trong nhà chỉ có một phòng ngủ, một phòng khác làm nhà kho, thế là hai ngày nay Bùi Dương chỉ ngủ ở trên ghế sa lon. Bạch Cẩn không đành lòng để anh núp trên cái ghế sa lon nho nhỏ, khuyên anh về nhà nói mình không sao, Bùi Dương lại nói gì cũng không muốn về, thoát nhìn như là bị cô dọa sợ, phải ở đây trông coi.

Trong lòng Bạch Cẩn thấy ngọt ngào, tuy có hơi thương anh ngủ ghế sofa, làm thế nào cũng không nói được mấy lời cùng giường chung gối. Dù sao giờ là thời kì đặc thù, chính Bạch Cẩn cũng cảm thấy mùi trên người không dễ ngửi, không muốn để anh tới gần.

Hay mua cho anh một cái giường để ở nhà kho nhỉ, không biết anh có ghét bỏ không? Ở trước đó hẳn nên thu dọn gian phòng kia một chút, nhưng vốn cũng không có nhiều đồ.

Bạch Cẩn tính đợi Bùi Dương về sẽ hỏi ý kiến.

Lúc Bùi Dương về đang trông thấy Bạch Cẩn rửa chén ở phòng bếp, ở trước cửa đã hô với cô: “Em để đó đừng làm, nước lạnh

đó...”

Anh kéo Bạch Cẩn đến phòng khách ngồi xuống, lại cầm khăn mặt cẩn thận lau khô tay của cô, nói liên miên lái nhái: “Hôm nay cảm thấy khá hơn chút nào chưa? Bữa sáng ăn chưa? Sau này đừng dùng nước lạnh rửa bát, sắp đến mùa đông, tay chân em lạnh buốt thì nên chăm cho tốt, những việc này giao cho anh là được...”

Bạch Cẩn bật cười: “Em có phải bệnh nặng mới khỏi đâu, không cần cuống như vậy, hôm nay...” Cô mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng, “Đã ổn hơn khá nhiều...”

Bùi Dương lơ đãng mà “Ồ” một tiếng, vẫn rút một cái túi chườm nóng đưa cho cô, mình thì vén tay áo lên sang phòng bếp rửa bát.

Bạch Cẩn cầm túi chườm nóng dựa bên cửa phòng bếp, suy nghĩ một lát mở miệng nói: “Mua cho anh cái giường để ở phòng kia được không? Như thế thì cũng không cần ngủ ghế sofa mãi.”

Bùi Dương quay đầu thật mạnh, áo sơmi may đo vừa vặn quần lấy phần eo gầy.

“Anh chuyển đến được à?”

Chương 39: Cuộc sống ở chung

Tải ebook: dtv-ebook.com

Từ ngày đó về sau, Bạch Cẩn mua một cái giường ngay, đặt trong phòng kho đã thu dọn, mà Bùi Dương cũng thường tới ở lại. Hôm đó Bạch Cẩn chỉ là lạnh mồm lạnh miệng hỏi một câu, hỏi xong cô hối hận ngay, nhưng thấy Bùi Dương ngoái nhìn một giây vui ngất trời, cô không đổi ý nổi.

Từ lúc yêu nhau đến nay, Bùi Dương luôn ản nhẩn giữ một khoảng cách với cô, dù là có đôi khi cô hơi có vẻ lạnh lùng, anh cũng chưa từng ép cô gần thêm một bước.

Trong chuyện yêu đương, hành động của Bùi Dương thật sự là gần như quân tử, quân tử phải có tí uất ức.

Bạch Cẩn biết trình độ thân mật thế này còn xa so với hy vọng của Bùi Dương, nhưng anh lại cam tâm tình nguyện chờ cô. Chỉ dựa vào điểm này, Bạch Cẩn đã không đành lòng khiến anh thất vọng rồi.

Ngay từ đầu khi anh chuyển từng tí từng tí đồ của mình tới, Bạch Cẩn có cảm giác bất an như lãnh địa bị xâm chiếm, nhưng rất nhanh thôi chỉ một buổi sáng và một bữa chiều, một cốc mật sơn trà bạc hà và một Tiểu Bạch luôn luôn được cho ăn ngày ngày được vui chơi mà bình tĩnh lại.

Cảm giác có anh bên cạnh, cũng không tệ, Bạch Cẩn thế mà lại rất hưởng thụ cảm giác được anh chăm bẵm, cô nghĩ trong lòng: tiền đồ đâu? Sự độc lập tui vẫn lấy làm kiêu ngạo cứ dễ dàng bị sắc đẹp và đồ ăn ngon bào mòn rồi à?

Ờ, đáp án là khẳng định.

Một buổi sáng dậy muộn, ăn sáng xong vẫn không thấy Bùi Dương về, anh hiếm khi đến trễ, Bạch Cẩn liên tiếp gọi ba cú điện

thoại mà cũng không thấy có ai tiếp, lần đầu tiên hơi nóng nảy, gần như muốn phóng đến nhà anh tìm anh, tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì.

Kết quả không đợi Bạch Cẩn đi ra ngoài, Bùi Dương liền xách một gốc cây xanh về. Anh trông thấy Bạch Cẩn áo quần chỉnh tề đang định đi ra ngoài hỏi: “Hôm nay muốn ra ngoài sao? Anh đưa em đi.”

Bởi vì mấy ngày nay dần dần lạnh lên, cô đã rất ít khi ra ngoài, lười nhũn xương ra lười cả động đậy, hiếm khi ăn mặc chỉnh tề như thế. Nhưng anh hỏi vậy, Bạch Cẩn cũng không thể nói cho anh nghe lo lắng trong lòng mình, trông hơi trẻ con, nhàn nhạt nói: “A, đúng vậy đó, cũng nên đến quán xem nhân viên. Mới rồi muốn bảo anh đưa em, nên gọi điện thoại cho anh.”

“Thế à?” Bùi Dương lấy điện thoại cầm tay ra kiểm tra, “Vừa hay không còn pin...”

“Anh mua gì về thế?”

“Một gốc thủy tiên — —” Bùi Dương cười nói, để thủy tiên vào một cái bình nước nhỏ để nuôi, “Sắp tết rồi, nuôi hơn một tháng, hoa này cũng sẽ nở, đến lúc đó thêm tí không khí, trông náo nhiệt.”

Bạch Cẩn cười nói: “Hoa trắng như thế, náo nhiệt chỗ nào? Còn chẳng bằng mua cho em cây đỗ quyên.”

Bùi Dương đi tới ôm lấy cô, hôn môi cô như chuồn chuồn lướt nước, “Hoa đẹp và mỹ nhân đều có, không phải náo nhiệt là gì? Huống hồ tính tình em thế này, rục rịch quá sợ em chịu không được, mộc mạc náo nhiệt vừa hay.”

Anh có ý riêng, còn nói thêm: “Mẹ anh hỏi anh, tết năm nay em có tới nhà ăn cơm không? Ý em thế nào?”

“Là thấy thân phận thân thích à?” Bạch Cẩn hơi sững sốt, có phần không nắm chắc được lời của mẹ Bùi, cuối năm đi ăn cơm, chắc là ý

kia nhỉ?

Rõ ràng cô hơi lẩn tẩn, Bùi Dương nhìn thấy, thế là ôm cô càng chặt, “Không muốn đi cũng không cần cưỡng, anh về nhà ở mấy ngày rồi quay lại cùng em ngy.”

Anh nói nhẹ nhàng linh hoạt, theo Bạch Cẩn thấy lại hết sức không thích hợp.

Quanh năm suốt tháng vốn hiếm khi được về nhà một chuyến, còn là cuối năm, nào có lý ở nhà mấy ngày rồi chạy ra ngoài ở với bạn gái? Huống hồ cô bạn gái này đã từng tới nhà ăn cơm, ăn tết không đến chào hỏi thì thôi, lại còn bảo con trai nhà người ta chạy chọt. Chính Bạch Cẩn nghe cũng không nghĩ nổi.

“Hay thế này?” Bạch Cẩn chỉ do dự một lát, “Anh và em đi, vừa hay chúc tết chú dì.” Cô tự giấu cười cười, “Dù sao lúc em ăn tết cũng nhàn rồi.”

Có được câu nói này, Bùi Dương vui như nở hoa, quả thực muốn nhảy dựng lên, anh miễn cưỡng khép khoe miệng của mình xuống, nghiêm trang nói: “Rồi, đến lúc đó chúng mình cùng về.” Ra về bình tĩnh quay đầu đi lấy chìa khóa xe, đưa lưng về phía Bạch Cẩn cười đến là vẻ mặt sáng sủa.

Nhưng mà vẻ mặt anh tươi cười phản chiếu trong cửa sổ thủy tinh sáng bóng, Bạch Cẩn nhìn thấy rõ ràng, lén cảm thấy vừa buồn cười lại mềm lòng, bèn đi qua ôm eo của anh.

Bùi Dương thường xuyên tập thể thao, bình thường nhìn dáng người thon dài, nhưng là ôm vào mới biết eo anh cực kì căng. Bạch Cẩn chọc chọc cơ bụng của anh, phát hiện anh cũng không có phản ứng gì, nghi ngờ nói: “Ồ, anh không sợ ngứa à?”

“Không sợ.” Anh nắm lấy tay cô trực tiếp chạm vào trong quần áo, “Không tin em thử xem?”

Bạch Cẩn mang găng tay sờ cơ bụng và eo anh, vừa đâm vừa bóp, phát hiện anh hơi co lại, thế là đắc ý nói: “Quả nhiên là điêu, còn nói không sợ ngứa hả?”

Bùi Dương nắm lấy tay của cô, nặng nề nói bên tai cô: “Thế này thật sự không phải là ngứa, em mà sờ tí nữa thì không ra được cửa đâu.”

Bạch Cẩn kịp phản ứng, ngượng ngùng thu tay lại, ho nhẹ một tiếng: “... Đi thôi.”

Bạch Cẩn ở nhà hơn nửa tháng, mới đi quán thăm. Hoàn Tử thấy cô đến, ngạc nhiên hô một tiếng réo hòng, “Bạch Mỹ Nhân ——” lại trông thấy Bùi Dương trong xe đem đưa túi cho Bạch Cẩn, cười một tiếng hèn hèn:

“Ôi ối ời có phải anh chị ở chung không?”

Bạch Cẩn giật mình vì cô ấy nhạy cảm, đứng đắn gật đầu: “Ừm.”

“Trách sao mà mặt trông xinh như vậy, hoa ra là tình yêu tưới nhuần ó ò o...” Hoàn Tử đi quanh cô, dẫn theo Tần Vũ, cậu mang khuôn mặt trắng trẻo chạy tới, “Ôi Bạch Mỹ Nhân, nở ra ngoài thể nghiệm khó khăn của nhân gian à?”

Bạch Cẩn cười nói: “Chị tốt với chúng mày quá rồi à? Cả đám đều đến trêu chị.”

“Em giận đấy nhé, ” Tần Vũ lập tức nghiêm mặt nói: “Lâu như vậy không gặp, chị liên không nhớ em... bọn em à?”

Bạch Cẩn đưa gõ một cái thật mạnh trên đầu cậu, “Nhớ, nhớ sắp chết rồi.”

“Oái ——” Tần Vũ che trán nhảy phắt, “Nhớ thì nhớ thôi làm sao lại đánh em, đau chết mất, không để ý chị nữa!”

Trong quán vẫn như thường ngày, nhân viên hi hi ha ha, nhưng đều tay chân lạnh lẽo, không có chậm trễ công việc chút nào. Bạch Cẩn ngồi một hồi, nhớ hai ngày trước Hiểu Tĩnh nói với cô muốn nghỉ, ngay cuối tháng này.

Hiểu Tĩnh giải quyết dứt khoát, chia tay bạn trai, nam sinh kia cũng cho thấy, chờ khi cậu có năng lực xử lý xong cuộc đời của mình, sẽ trở về tìm Hiểu Tĩnh. Cô nàng này sắp tốt nghiệp, phải về quê tìm việc, quả thực không thể ở chỗ cô lâu. Bạch Cẩn nhớ lúc cô ấy năm nhất đã đến quán làm việc, thời gian cực kì nhanh, đến giờ đều hơn ba năm, không khỏi hơi thẩn thức.

Đời người như quán trọ, tôi cũng là người qua đường, không ai nào biết người kế tiếp vội vàng gặp nhau sẽ là ai. Bạch Cẩn nhìn mấy đứa bạn rộn trong quán, từng người họ sẽ rời đi, đến lúc đó lại sẽ có người mới xuất hiện.

Giờ cô tính nên bảo ai đi chi nhánh bên kia quản lý.

Hoàn Tử không được, cô ấy mượn phòng gần nơi này, đi bên kia không tiện; Tần Vũ một thì trắng trẻo quá, nói năng ngọt xớt không đáng tin cậy lắm; Trương Lâm thì cũng không tệ lắm, chỉ là tính cách hướng nội, sợ cô ấy đến hoàn cảnh mới không thích ứng được.

Khó ghê...

Chương 40: Hùng Miêu

Tải ebook: dtv-ebook.com

Bạch Cẩn vẫy tay, gọi nhân viên đến bên cạnh, “Nói với các em một chuyện, Hiểu Tĩnh nói với chị, đến cuối năm em ấy sẽ không làm nữa, nên qua năm sau, bên chi nhánh đằng kia thiếu một cửa hàng trưởng, ai xung phong qua đó?”

Không đợi người khác nói gì, Hoàn Tử liền hét lên: “Em không đi được không, xa quá, em mà đi qua đó một chuyến mất hơn một giờ đó.”

Tần Vũ cũng reo: “Ồi em không đi, em đã quen nơi này, hơn nữa còn được gặp Bạch Mỹ Nhân thêm mấy lần, phúc lợi tốt bao nhiêu đó.”

Bạch Cẩn lại thưởng cậu một cú vả, “Thôi nín dùm đi, nói cứ như chị không đi bên kia ấy, chị có lười như thế à?”

Tần Vũ cười hì hì một tiếng.

Mấy người còn lại đều vì kinh nghiệm không đủ mà chối từ. Trương Lâm ban đầu một mực im lặng bỗng nhiên nói: “Hay để em đi.”

Toàn bộ mọi người đều nhìn về phía cô ấy, Trương Lâm hơi ngượng ngùng nói với Bạch Cẩn: “Bạch Mỹ Nhân, em làm được không?”

“Có gì không được, ” Bạch Cẩn cười nói: “Cũng không kém chỗ này nhiều, không có gì, vừa bắt đầu không làm ổn chị cũng không trừ tiền lương.”

Mấy nhân viên đều cười, Trương Lâm cũng cười nói: “Yes ma’ám, vậy về sau coi như em có thể cầm tiền lương cửa hàng trưởng rồi.”

Bạch Cẩn cứ ở quán đến ban tối, Bùi Dương tan làm liền đến đón cô ăn cơm.

“Tối nay muốn ăn gì nào?” Bùi Dương giúp cô thắt dây an toàn. Bạch Cẩn nghiêng đầu suy nghĩ, “Có hơi muốn ăn lẩu xương sống dê*, lâu rồi không ăn...”

*Nguyên văn [羊蝎子; dương hạt tử] Là món Lamb spine hot pot.

Bùi Dương摸摸 cô một cái, “Rồi, nghe em.”

Lúc ăn cơm, Bùi Dương đề cập tới chuyện mấy ngày nữa sẽ dẫn Bạch Cẩn đến chỗ ông Tống xem sao.

Bạch Cẩn không hiểu: “Xem? Xem gì?”

“Giúp em thông mạch, bốc thuốc Đông y điều trị sức khỏe.”

Bạch Cẩn nhú mày, “Em không quen thuốc Đông y, đáng quá.”

“Đáng anh mua cho em đường phèn, cho nhiều đường sẽ không đắng.” Anh nói với cô như dỗ trẻ, “Uống thuốc đúng chỗ sẽ tốt cho sức khỏe...”

Bạch Cẩn vẫn không hiểu, “Cơ thể có bệnh mới dùng thuốc, giờ em không có bệnh gì mà.”

“Nhưng... lần trước em đau đến như vậy... anh nhìn mà đau lòng chết mất...” Bùi Dương hạ giọng nhỏ giọng nói, cô tái nhợt đổ vào ngực anh giờ lòng anh còn sợ hãi.

“A, chuyện này à...” lần này Bạch Cẩn không nói gì, đối diện với sự chờ đợi và ánh mắt ấm áp của anh, gật đầu rất nhẹ, “Được thôi, em nghe anh.”

Bùi Dương mím môi cười một tiếng,

Lúc ăn cơm bỗng nhiên Bạch Cẩn nhận một cuộc gọi lạ.

“Là cô Bạch ạ? Cậu Lộ uống say ở đây, trong điện thoại anh ấy chỉ có số điện thoại cô là gọi được, cô tới đón anh ấy được không?”

Người này để lại địa chỉ và tên phòng bao xong, không đợi Bạch Cẩn nói gì liền trực tiếp cúp điện thoại.

Lộ Kiêu đi theo một đám cậu ấm đàn đúm trong quán ăn đêm uống mấy ngày, mỗi lần đều còn nửa cái mạng, không nói gì nhiều, chỉ cầm đầu uống rượu, uống xong ngả đầu liền ngủ, cũng mặc kệ bên cạnh có một đám bạn xấu và người đẹp, chờ người khác gánh anh ta về nhà.

“Tao nói này tiền đồ mày đâu? Chẳng phải chỉ là một cô em à? Chấm thì tán đi? Có phải lần đầu mày چرا gái đâu, vừa thất bại một tí là muốn chết không muốn sống à?” Hùng Miêu* nói với Lộ Kiêu đang cầm đầu uống rượu.

*Là cái anh Gấu Trúc đó ạ

“Lần này không phải چرا gái, em ấy không phải mấy cô tầm thường...”

Hùng Miêu hứng thú, “Không phải, khó tán lắm à? Tiên nữ à?”

Lộ Kiêu ngửa đầu trút xuống một cốc rượu, “Mày thì biết cái giống gì, việc này không nói với mày nổi.”

“Nói một tí thôi, mày không nói sao tao biết được!” Hùng Miêu thấy Lộ Kiêu không để ý tới anh ta nữa, trông bộ dạng chết dẫm mấy đêm nay, rốt cục không chịu được, thừa dịp anh ta uống đã nửa say, lén cầm điện thoại anh ta gọi điện cho Bạch Cẩn mà cậu cả Lộ thiếu đã nhắc tới rất nhiều lần.

“Ha ha, chờ xem, tao muốn xem xem là tiên nữ gì mà có thể khiến cậu cả Lộ của chúng ta mua say!”

Hùng Miêu lên tiếng chào hỏi mấy cô quầy bar, nói với cô ta nếu có người đẹp họ Bạch nào tới hỏi cậu Lộ đâu, thì trực tiếp mang người tới phòng bao là được. Sau đó anh ta liền đi nhà xí.

Trên ghế lô hiện tại chỉ còn lại mình Lộ Kiêu, đợi đến khi Bạch Cảnh vừa đến, nếu tay mặt giặc Lộ Kiêu này dùng cơ say rượu làm ít chuyện xấu, thì không tin có cô nào lại có thể ngăn cản được mị lực của cậu cả Lộ.

Hùng Miêu đi nhà xí, lại ra bên ngoài kéo dài thời gian với một cô nàng, nghĩ chắc người đến rồi, thế là lẽ mà lẽ mề trở lại phòng bao, vừa mở cửa đã nhìn thấy Lộ Kiêu ôm một cô vóc người nóng bỏng hôn nồng nhiệt, hôn đến gọi là quên mình.

Cô gái này ăn mặc rất mát mẻ, mái tóc xoắn sắp che đến mắt, mùi nước hoa cách thật xa mà vẫn nghe được, từ bóng lưng là nhìn ra dáng người rất nóng bỏng. Cậu Lộ người ta vừa sờ ngực vừa bóp mông, chơi đến là hưng khởi, nhưng không để người ta nhìn thấy mặt chính diện. Hùng Miêu lòng ngứa ngáy, muốn đi vòng qua xem thử, lại sợ làm tắt hào hứng của Lộ Kiêu, yên lặng đứng ở cổng đấu tranh tư tưởng rất lâu, rốt cục gật đầu ra ngoài, trước khi đi còn tri kỷ giúp họ tắt đèn.

Anh ta còn tưởng rằng Lộ Kiêu đổi tính, thích một cô tiên không dính khói lửa trần gian, xem ra có khác nhau mấy cô em trước kia ở chỗ nào à? Một cô em nóng bỏng nhiệt tình như lửa như vừa rồi mà rất lâu không được?

Cậu cả Lộ quên nói cho người ta mình là con nhà giàu à?

Bên này, cô tiếp viên quầy bar rất nhanh là đợi được mỹ nữ kia, sau lưng còn có một soái ca mặc tây trang, hai người sóng vai đi cùng nhau rất là đáng chú ý, chỉ là xem ra đều không giống như là người đến quán đêm chơi đùa, đặc biệt là anh chàng soái ca kia, cả mình toàn hơi thở cấm dục.

Mỹ nữ kia đi lên bèn hỏi: “Xin hỏi phòng bao ‘Kim xa’ ở đâu vậy?”

“Xin hỏi cô đến tìm cậu Lộ ạ?”

“Đúng thế.”

Cô gái quầy bar lại hỏi: “Cô họ Bạch ạ?”

“Vâng.”

“Tôi mang cô qua nhé.” Cô ấy liếc nhìn Bùi Dương theo ở phía sau, nghĩ thầm, vừa rồi cậu Hùng cũng không có nói đi sau mỹ nữ này còn có một anh chàng tinh anh, nhưng cô ấy đúng là họ Bạch, không sai.

Đi qua sàn nhảy, cô tiếp viên quầy bar chỉ một ngón tay, “Đi về trước rẽ phải chính là kim xa ạ.”

Bạch Cẩn nói: “Cảm ơn.”

Hùng Miêu vừa đi qua chỗ rẽ, liền đụng phải một mỹ nữ, sút thì đâm sầm. Anh ta oang oang nói lời xin lỗi: “Xin lỗi nhé mỹ nữ.”

Mỹ nữ đứng vững rồi lễ phép đáp: “Không sao.” Giọng nói thanh lãnh nhưng lại rất là êm tai.

Vừa bình tĩnh thấy rõ tướng mạo người trước mắt, Hùng Miêu lại lập tức bị kinh diễm, vừa định miệng lưỡi trơn tru nịnh nọt, liếc thấy bên cạnh còn có một anh chàng mặc âu phục đi theo, mặc rất nghiêm chỉnh, dáng dấp còn rất đẹp trai, hai người xem ra rất đăng đối.

Trời, danh hoa có chủ rồi. Hùng Miêu rất tự hiểu, liếc nhìn người nam kia, đi qua hai người.

Bùi Dương kéo tay Bạch Cẩn, “Vừa rồi không bị đụng đau chứ?”

“Không có sao. Anh ở đây chờ em, em đi xem sao.”

“Ừm, ” Bùi Dương xoa tay của cô sau đó buông ra, “Có việc gọi anh.”

Bạch Cẩn đi đến cửa phòng bao, kéo ra cánh cửa thật dày, bên trong không bật đèn, đèn hành lang chỉ có thể chiếu đến ba thước trước khung cửa. Phía ngoài có tiếng nhạc rất lớn, nhưng Bạch Cẩn vẫn có thể nghe thấy tiếng thở dốc mập mờ.

Cửa nặng quá, tay Bạch Cẩn vừa thu lại về, cánh cửa sau lưng cô bèn chậm rãi khép lại, ngăn cách ánh đèn và tiếng người tiếng nhạc. Tiếng thở dốc lập tức trở nên rõ ràng hơn.

Chương 41: Nụ hôn tùy ý

Tải ebook: dtv-ebook.com

Bạch Cẩn sờ đến chốt mở trên tường, miệng còn hô một câu: “Lộ Kiêu — —” tay cô đề nút bấm, khoảnh khắc ánh đèn sáng lên quả thực cô hi vọng mình bị mù luôn.

Đối diện là một nam một nữ quần áo cởi hết, lúc này bị ánh đèn sáng loáng rọi vào mặt, hai người đều giật mình. Trên mặt cô gái còn mê mang chưa hết, đằng trai thì chuyển thành bối rối.

Lúc này Bạch Cẩn thật sự có phần tiến lùi không được, mắt kính ngạc trừng lớn chớp một cái lại vội vàng liếc mở, ổn định tâm thần lại nghe giọng Lộ Kiêu truyền đến — —

“Em... sao em tới?” Anh ta khàn giọng mở miệng, trong trường hợp này mà còn có thể tra hỏi, không hổ là cậu cả Lộ phóng đ.ãng nhiều năm.

Bạch Cẩn hiển nhiên không bình tĩnh như anh ta, cụp mắt xuống nói: “Một người bạn của anh nói anh uống say, xin lỗi, vừa rồi quên gõ cửa.” Cô nói một hơi liền xoay người đi, không dây dưa dài dòng chút nào, vất vả lắm mới đẩy cánh cửa nặng nề kia ra rồi thuận tay tắt đèn.

Bóng dáng cô rời đi ẩn trong bóng đêm, tiếng bước chân từ từ đi xa, Lộ Kiêu cứng đờ, ngây ra thành pho tượng, uống đến say khướt đầu óc mê man, anh ta mê mẩn nghĩ, vừa rồi là một giấc mơ à? Không phải cô không thích âm ỉ sao? Sao lại đến nơi thế này?

Đến khi cô gái dưới thân yêu kiêu rên một tiếng: “Cậu Lộ, cô vừa rồi là ai vậy?” cô này là một người mẫu, trước kia từng dây dưa cùng Lộ Kiêu, đêm nay vừa hay biết Lộ Kiêu ở đây, bèn quần tới. Lộ Kiêu

mới rồi uống quá nhiều, mơ mơ màng màng hai người lại bập vào nhau.

Thấy cậu Lộ không để ý tới, cô ta lại ủ ủ mình lên, lúc này Lộ Kiêu mới kịp phản ứng, đây không phải mơ, vừa rồi Bạch Cẩn tới thật.

Lần này, anh ta biết, mình và Bạch Cẩn thật sự không thể nữa.

Sau khi Bạch Cẩn ra ngoài, vẫn còn trong cơn khiếp sợ, Bùi Dương ra đón, hỏi: “Tình hình thế nào?”

Bạch Cẩn há to miệng, lại không biết nên nói rõ như thế nào với Bùi Dương, cô khoát khoát tay, “Không có gì, đi thôi.”

Cũng không biết Bùi Dương có phải đoán được cái gì hay không, anh im lặng không cất tiếng nắm tay cô rời đi. Đi đến quầy bar, cô gái vừa rồi dẫn đường cười gật gật đầu với Bạch Cẩn, Bạch Cẩn cười đáp một tiếng với cô ấy.

Hùng Miêu uống rượu ở quầy bar thoáng nhìn, trong lòng hồ nghi, lẩm miệng hỏi một câu: “Cô biết mỹ nữ này à?”

Cô nàng quầy bar lập tức dừng bàn tay ly thủy tinh, ngạc nhiên nói: “Cậu Hùng, đây không phải cô Bạch anh bảo tôi dẫn đi phòng bao sao?”

Hùng Miêu: “...”

Toang rồi, thế này gọi chuyện gì?

Bùi Dương thấy từ sau khi Bạch Cẩn lên xe vẫn im lặng không nói, anh có lòng muốn đùa cô mấy câu, lại không biết làm sao để mở miệng, đang do dự, Bạch Cẩn xoay đầu lại hỏi anh: “Bùi Dương, em có thể hỏi anh một vấn đề không?”

“Ừm?”

“Thì, thì là...” lúc đầu Bạch Cẩn suy nghĩ trong lòng thật lâu, sắp đến bên miệng lại lắp bắp, hỏi thật với Bùi Dương, cô nói lắp nói: “Thì là... anh vẫn... Vẫn là thế à?”

Bùi Dương không hiểu, nghe cô nói gian nan, hỏi: “Thế gì?”

“Thì là... ôi được rồi, coi như em không có hỏi đi.” Bạch Cẩn thờ dãi, quên đi, anh có phải không thì có quan hệ gì đâu? Người này đã tốt như vậy rồi, không thể mong cầu nhiều hơn, là mình tham lam.

Bùi Dương vốn mê man trừng mắt nói gì chả hiểu, sau mấy giây cô im miệng không nói chợt tâm linh tương thông, thốt ra, “Anh vẫn thế!”

Bạch Cẩn vốn khuyên xong mình trong lòng rồi, cũng kiểm điểm thức tỉnh lại tư tưởng của mình giác ngộ thấp quá, lòng tham quá chật hẹp, chợt nghe thấy anh trả lời, sửng sò, “Hả?”

Bùi Dương nói xong mới cảm thấy ngại, hơi đỏ mặt không dám nhìn cô nói khẽ: “Là thật, không có lừa em.”

Bạch Cẩn bật cười: “Đừng nói, em tin anh.” Ngoài miệng thì hơi hợt, trong lòng lại như có biển hoa nở, cô âm thầm cười trộm, mình thật đúng là nhạt được bảo bối.

Vừa rồi quả thật cô bị tình cảnh trong phòng bao sương dọ, nếu nói là bị dọ, thì không bằng nói là hơi buồn nôn. Thật ta không phải Bạch Cẩn không biết tính Lộ Kiêu phong lưu. Lúc kết giao cùng anh ta thời Đại học bị cấm sừng, khi đó trong lòng Bạch Cẩn chẳng nghĩ gì, thậm chí cảm thấy cái cô tới cửa khoe khoang hai người họ lăn giường rồi rất vô vị. Thế nhưng, trước đây không lâu, Lộ Kiêu vừa thâm tình lấy lòng cô, kết quả không bao lâu quay đầu bèn lên giường cùng người khác, Bạch Cẩn chỉ nghĩ vậy thôi đã cảm thấy dạ dày không thoải mái lắm.

Bao năm rồi cô không động vào chuyện đó, hoàn toàn là vì có bệnh thích sạch sẽ trong chuyện tình cảm. Nhưng thật ra cô rất

không nguyên ý thừa nhận chuyện này, Bạch Cẩn luôn luôn cho mình là người phụ nữ độc lập tự chủ thời đại mới, không muốn trông cổ hủ về chuyện tình d.ục, nhưng trong lòng thực sự không thể tiếp nhận chuyện có tiếp xúc giường chiếu với người không yêu

Người bên ngoài nghĩ như thế nào cô không xen vào, nhưng bản thân cô kì thật là một người kiên trì không yêu thì không quan hệ. Bạch Cẩn không muốn lấy nguyên tắc của mình để đánh giá Bùi Dương, một mặt là biết mình không đổi được, một mặt là vì Bùi Dương thật sự quá tốt, tốt đến mức cô bằng lòng tiếp nhận sự không hoàn mỹ trên người anh.

Chấp nhận sự không hoàn mỹ trong tình yêu đối với người khác mà nói có lẽ không phải một việc khó, nhưng kiểu người vĩnh viễn ôm thái độ dò xét với tình yêu như Bạch Cẩn mà nói, không dễ dàng. Tới giờ cô vẫn giữ sự trong sạch của mình, không gây chút tì vết, đừng nói trong mắt không thể chứa hạt cát, dù là có một chút không thoải mái, cô cũng phất tay kéo dài khoảng cách rời đi.

Nhưng đây là Bùi Dương. Bạch Cẩn nghĩ, anh làm gì cũng tốt, là tốt nhất, dù không phải, thì cũng vẫn rất tốt.

Sau khi về đến nhà đã khuya, Bùi Dương giục Bạch Cẩn đi tắm rửa, mình thì chậm rãi tưới nước cho hoa hoa cỏ cỏ trên ban công, rồi sang thư phòng ngồi đọc hồ sơ vụ án.

Bạch Cẩn lau tóc đi ra, thấy thư phòng có đèn bàn lóe lên, Bùi Dương đang cúi đầu viết chữ, tia sáng nhu hòa vẽ nên hình dáng anh, chỉ còn khuôn mặt thâm thúy của anh. Bạch Cẩn phát hiện lúc anh nghiêm túc, bờ môi mỏng luôn vô thức mím chặt, kéo thành một đường tinh tế, xem ra rất có... mị lực đàn ông.

Cô dựa vào khung cửa thưởng thức sắc đẹp một hồi, đi qua, “Muộn như vậy rồi, còn làm việc sao? Đi tắm trước đi.”

Bùi Dương để bút xuống, ngẩng đầu cười một tiếng với cô, “Đi đây.” Nét mặt anh sâu, cầm lại nhon như thiếu niên, tuần tú nho nhã.

Bạch Cẩn bỗng nhiên bổ nhào qua, đỡ đầu vai anh hôn môi anh một cái.

Hiếm khi gặp cô nhiệt tình như vậy, Bùi Dương ôm lấy cô, nối liền động tác vừa rồi hôn xuống, môi lưỡi hai người dầy dụa một hồi lâu mới tách ra, Bùi Dương nhìn chăm chăm môi đỏ cô hơi thở hỗn hển, khàn giọng nói hỏi: “Làm sao vậy, bỗng nhiên hôn anh?”

Ánh mắt người đàn ông như có sự sống, một giây sau sẽ nuốt cô vào, Bạch Cẩn bị anh chăm chăm đến nóng mặt, nghiêng đầu nhỏ tiếng nói: “Là bạn trai em, em muốn hôn thì hôn. Anh quản được à?”

Bùi Dương thấp giọng cười: “Không xen vào, cứ hôn tùy tiện.”

Chương 42: Dắt chó

Tải ebook: dtv-ebook.com

Tính toán thời gian, còn lại một tuần, sẽ đến sinh nhật Bùi Dương. Bạch Cầm có lòng tặng cho anh một điều bất ngờ, lại trái lo phải nghĩ không biết nên làm thế nào mới được.

Làm một buổi tiệc sinh nhật sao? Nhưng Bùi Dương có bạn của mình, như năm trước là anh đón cùng bạn, bạn của anh cô không biết ai; không làm, chỉ có hai người, nếu bố Bùi mẹ Bùi gọi anh về nhà, Bùi Dương lại không khỏi bị làm khó. Nhưng nếu mình không định làm gì, đến lúc đó chỉ tặng quà, trông không được trịnh trọng.

Bạch Cầm trầm tư suy nghĩ, Bùi Dương ngày nào cũng lạnh nhạt, cứ như không hề nhớ sinh nhật của mình cũng sắp đến. Cô muốn nói bóng nói gió, lại sợ “Đánh cỏ động rắn”, dù sao đây là lần đầu cô muốn chuẩn bị bất ngờ cho bạn trai, vẫn nên chừa chút lo lắng.

Bùi Dương ở nhà cô càng ngày càng tự nhiên, mấy ngày nay hình như anh say mê món nấu cơm, tan tằm về là lập tức làm tổ trong phòng bếp nghiên cứu món ăn, thực ra chỉ là làm tí trứng ốp lết xào rau xanh thường ngày thôi, món ngon vẫn là Bạch Cầm ra tay. Anh sẽ cong thân thể cao lớn đứng một bên nhìn, tay chân còn không thành thật, hoặc là giúp cô vén vén sợi tóc, hoặc là ôm eo của cô, đầu còn phải cọ cọ hõm vai cô, dính người cực kỳ.

Bạch Cầm bị anh cuốn lấy mất cả kiên nhẫn, nói anh hai câu: “Anh nhìn cho hẩn hoi này, đừng cản em làm đồ ăn được không? Đợi tí nữa nếu mà không thể ăn sẽ phạt anh anh bằng sạch nhé.”

Anh chỉ cười nói: “Phạt thế tốt quá, nhưng anh sợ em sẽ ăn không đủ no.”

Bạch Cầm tức giận đến sắp bật cười.

Sau khi cơm nước xong, Bùi Dương rất cần cù rửa bát, Tiểu Bạch lại đuổi theo anh chạy tới chạy lui. Từ khi Bùi Dương đến đây ở lại, Tiểu Bạch liền vứt bỏ Bạch Cẩn, nhìn về phía nam chủ nhân ôm ấp.

Lúc Tiểu Bạch nhỏ Bạch Cẩn rất thích ôm nó cào lông, nhưng Tiểu Bạch ngày càng béo lên, cô dù có lòng cũng vô lực ôm nó giơ lên. Nhưng Tiểu Bạch không hề cho là mình là tên mập mập chút nào, chẳng qua là cảm thấy mình bị lơ là, thấy Bùi Dương mới nhìn qua thì rõ là một hooman cường tráng hơn chủ nhân, bèn vứt bỏ nguyên chủ chạy về phía Bùi Dương.

“Gâu gâu gâu ~” Tiểu Bạch cắn ống quần Bùi Dương, con mắt tròn trịa một mực nhìn anh, Bùi Dương lau khô tay ngồi xổm người xuống bế nó lên, thấy vật nhỏ này không làm ổ trong ngực anh vui chơi lặn lội như bình thường, liền hỏi Bạch Cẩn: “Tiểu Bạch đã lâu lắm không có ra khỏi nhà à?”

“Ừm, quả thật em rất ít dẫn nó đi ra ngoài.” Bạch Cẩn cầm dao chậm rãi gọt vỏ đào, cắt thành miếng nhỏ dùng tăm chọc ăn.

Bùi Dương vuốt vuốt chân chó mập mập, cười nói: “Chờ lát dẫn nó đi ra ngoài chơi một lúc đi, anh thấy Tiểu Bạch buồn rầu chết được.”

Bạch Cẩn đi đến ban công mở cửa sổ sát đất ra, gió đông lạnh thấu xương, một cơn gió thổi đến thổi mái tóc dài cô đến lộn xộn, cô nhanh chóng đóng lại cửa sổ.

“Ra ngoài á? Bên ngoài hơi lạnh đó...”

Bùi Dương cứ như là rất hào hứng, “Không sao, mặc nhiều tí là được. Nếu em sợ lạnh anh mang Tiểu Bạch ra ngoài là được.”

Bạch Cẩn nhét một miếng đào cuối cùng đến miệng Bùi Dương, suy nghĩ một lát vẫn là nói: “Em cũng đi cùng vậy.” rồi lấy bộ quần áo và dây thừng của Tiểu Bạch ra mặc lên cho nó.

Trước khi ra cửa, Bùi Dương thấy Bạch Cẩn chỉ mặc áo khoác lông nỉ, cau mày nói: “Thế này không chắn gió, đổi bộ khác đi.” Bạch Cẩn lười, không muốn khó khăn đi đổi lại, “Không sao, bên trong em còn có áo len.”

Bùi Dương không nói gì, mình thì vào phòng chọn cái áo lông mặc vào.

“Anh thế này... cũng mặc dày quá đi.” Bạch Cẩn nhìn Bùi Dương cồng kênh nửa người trên, không khỏi tròn tròn mắt. Bùi Dương không nói gì cười kéo cánh tay cô đi ra ngoài.

Mặc dù tối phong lạnh thổi bốn phía, nhưng người trên quảng trường lại không có ít chút nào, cũng có người trời này ra dắt chó, Bùi Dương Bạch Cẩn dắt Tiểu Bạch ra ngoài cũng không lạc quẻ quá.

Tiểu Bạch lâu rồi không được đi ra ngoài, vừa ra đến bên ngoài, xem ra rất vui vẻ, vắt chân lên cổ xông về phía trước, Bạch Cẩn túm nó không ngừng, dứt khoát để Bùi Dương dắt.

“Anh dắt Tiểu Bạch, em làm gì?” Bùi Dương nói với cô. Bạch Cẩn thấy anh cười một tiếng, hiểu ngay ý anh, nắm tay bỏ vào túi anh nắm chặt tay anh, “VẬY em dắt anh nhé.”

Bùi Dương cười nói: “Lời này sao mà nghe nó cứ là lạ.” Ngoài miệng nói như vậy, tay lại nắm chặt tay của cô không buông ra.

Tiểu Bạch vui chơi dọc đường, rồi cũng chơi đủ, đi theo họ nhàn nhã dạo bước. Ở ven đường đứng phải một cô nàng bán hoa, trông thấy Bùi Dương Bạch Cẩn đi tới, mắt sáng lên, tiến lên chào hàng.

Bạch Cẩn liếc mắt nhìn, tùy ý hỏi một câu: “Đều là hoa hồng ạ?”

Cô gái nói: “À, vâng, hoa hồng bán được nhiều.” Lại nói với Bùi Dương: “Soái ca, anh xem bạn gái anh xinh đẹp như vậy, không mua một đóa cho cô ấy sao?”

Bùi Dương nhìn Bạch Cẩn: “Nghe cô ấy.” Bạch Cẩn lắc đầu, cười nói: “Không cần.”

Sau khi cô gái đi, Bùi Dương hỏi cô: “Em không thích hoa hồng sao?” Nhìn mấy cuốn sách làm vườn trong thư phòng cô, Bùi Dương biết Bạch Cẩn là người yêu hoa, rồi thấy cô từ chối hoa hồng, cho là cô là không thích loài hoa diễm lệ này.

“Thích chứ, chỉ là em thích tự mình nuôi, bị hái xuống rồi sống không được bao lâu, không có giá trị thưởng thức gì, còn không bằng làm thành tương hoa hồng cho có lời.” Bạch Cẩn nói, nhất thời muốn làm một lọ tương hoa hồng đưa cho Bùi Dương cũng không tệ.

Bùi Dương gật đầu đồng ý, “Ừm, ngẫm lại còn có lợi ích rất thực tế.”

Hai người lại đi một đoạn đường, Bạch Cẩn chợt hắt xì mấy cái, Bùi Dương móc ra khăn tay từ trong túi đưa cho cô, “Lạnh sao? Vậy chúng ta về nhé.”

Thật ta từ vừa lúc ra khỏi cửa Bạch Cẩn liền cảm thấy hơi lạnh, chỉ là trước khi ra cửa là chính cô không muốn mặc nhiều thêm, ngại mặt mũi không có nói ra, nhin suốt đường không để Bùi Dương nhìn ra thôi.

Cô đổi chủ đề cười nói: “Em nghe Hoàn Tử nói nam sinh không biết mang khăn tay theo người, anh còn có thói quen này à?”

“Bình thường cũng không mang, đây là mang cho em, em mặc ít quá, biết là sẽ lạnh, nên anh cầm. Xem đi, dùng tới rồi.” Bùi Dương nói liên miên lái nhái, lại cởi áo lông trùm lên cho Bạch Cẩn, “Áo lông dù không đẹp, nhưng được ở chỗ chắn gió, ấm không em?”

Bên trong anh chỉ mặc áo len và áo chần, Bạch Cẩn giãy mình muốn trả quần áo lại anh, “Anh mặc cũng không nhiều...”

Bùi Dương ôm chặt lấy cô, vỗ vỗ đầu của cô, “Đừng làm rộn, anh là đàn ông, đương nhiên kháng lạnh mạnh hơn em, nếu mà em đổ bệnh mới là đại sự đó.” Anh không nói gì dắt cô đi về, “Mau về mới được.”

Người đàn ông này, xưa nay không ép cô làm gì theo ý mình, dù trong mắt anh những hành vi này quá tùy hứng, anh cũng chỉ yên lặng chuẩn bị kỹ càng hết thảy, đến khi cô cần, đúng mực đưa đến bên tay cô.

Bùi Dương sợ cô lạnh, chân dài nhanh chóng đi về trước, Bạch Cầm cầm tay anh, thỉnh thoảng ngắm góc mặt anh tuần tú, trong lòng thật sự như được rót một cốc mật sơn trà, vị ngọt nhẹ nhàng thoải mái, không ngán người nhưng hương vị lâu dài.

Chương 43: Ngủ ngon

Tải ebook: dtv-ebook.com

Sau khi về đến nhà, Bùi Dương liền bị Bạch Cẩn giục mau đi tắm nước nóng. Thừa dịp anh tắm Bạch Cẩn cạo gừng, nấu một nồi canh gừng nồng đậm. Bùi Dương ban đầu vẫn không muốn uống, ngoài miệng nói mình không sao không lạnh, kết quả hắt xì trước mặt cô, mới tủi thân nói không quen ngủi vị canh gừng.

Bạch Cẩn uy hiếp nói anh không uống thì mình cũng không uống, thế là Bùi Dương thỏa hiệp, hai người ai cũng nâng một bát uống sạch sành sanh.

Rửa xong bát đĩa, Bùi Dương dỉnh đến cạnh Bạch Cẩn kề tai nói nhỏ: “Anh nghe lời như thế, có phải là nên thưởng tí không?”

“Hử?” Bạch Cẩn cầm áo ngủ đi về phòng tắm.

Vành tai Bùi Dương ửng đỏ, giọng thấp đến mức gần như không thể nghe thấy: “Tối nay anh... Có thể vào phòng em... ngủ không...”

Bước chân Bạch Cẩn dừng lại, trong đầu bỗng hiện ra dáng vẻ Bùi Dương quấn khăn tắm thân dưới, đó là một lần nào đó khi tắm anh quên cầm quần áo, cứ đi ra phòng khách như vậy luôn, mấy múi cơ bụng và đường nhân ngư nhàn nhạt chiếu rọi cái khăn tắm trắng, dáng người tuyệt vời bày ra không cần nghi ngờ. Bạch Cẩn chỉ nhìn một tí thôi liền cảm thấy mũi sung huyết cả, vội vàng cầm sách che khuất mắt đi vào phòng.

Bùi Dương thấy Bạch Cẩn im lặng, cho là mình gấp quá dọa cô, vừa định nhảy khỏi đề tài này, lại nghe cô ậm ờ nói: “... ờ.”

“Gì... Gì cơ?” Bùi Dương mừng rỡ không thôi, còn tưởng rằng mình nghe lầm. Bạch Cẩn cúi đầu hừ hừ nói: “Anh sang đi, nhưng giường không lớn, chưa hẳn anh sẽ ngủ thoải mái.”

Cô cúi đầu lộ ra cần cổ tinh tế trắng nõn, dưới ánh đèn như ngọc ngà, đẹp không sao tả xiết. Bùi Dương tiến tới hôn một cái, cổ Bạch Cẩn sợ nhột, cười nháy đi, “Đừng làm rộn, em phải đi tắm rửa.”

Bùi Dương ngồi phòng khách làm mặt nạ đậu xanh cho cô, trước đó Bạch Cẩn dạy qua anh làm thế nào, trí nhớ anh tốt, lúc ấy đã nói lần sau giúp cô làm, thế là tối nay được Bạch Cẩn cho phép, Bùi Dương rất là tò mò cầm một đồng bình bình lọ lọ cho vào trong bát.

Cuối cùng cho thêm mấy giọt mật ong vào rồi quấy, mặt nạ liền thành, Bạch Cẩn bọc áo ngủ sang đây xem thử, “Cũng không tệ lắm, cảm ơn nhé.”

“Anh giúp em bôi nhé.” Anh tràn đầy phấn khởi giơ que bôi lên, khuôn mặt tuần tú mang theo sự hiếu kỳ và hưng phấn như trẻ con, cô cười rướn mặt đến trước mặt Bùi Dương: “Làm đi.”

Cô từ từ nhắm hai mắt, mi mắt đen nhánh sụp xuống che lại mí mắt, dịu dàng vô hại, như con thú nhỏ khiến người ta trìu mến. Bùi Dương nắm cằm cô, chỉ dám dùng một tí sức, giống như mình mạnh hơn nữa là có thể bóp nát cô vậy. Anh nói khẽ: “Đừng nhúc nhích.” Từng chút từng chút bôi mặt nạ lên, nghiêm túc tỉ mỉ.

Trước kia anh chưa từng làm chuyện thế này, lúc ở nhà trông thấy Bùi Nguyệt ra cửa mà phải tốn rất lâu để trang điểm chọn quần áo, khi đó chỉ cảm thấy làm con gái thật phiền toái. Kể từ khi ở cùng Bạch Cẩn, lại cảm thấy mỗi một thói quen nhỏ trong cuộc sống của cô đều rất đáng yêu.

Lúc cô dưỡng da trang điểm chọn quần áo rất đáng yêu, xuống bếp làm đồ ăn đùa với Tiểu Bạch cũng rất đáng yêu. Nếu như nói người tình trong mắt hóa Tây Thi, vậy quả thật anh bị cô mê đảo, khó mà tự kiềm chế rồi.

Bạch Cẩn cảm thấy trên mặt mình toàn xanh rất buồn cười, bèn đẩy Bùi Dương đi rửa. Khi anh ra, Bạch Cẩn đã đọc sách trên giường.

Bùi Dương mặc cực kỳ kín kẽ, trông qua so còn cuống hơn cô. Anh hơi luống cuống đứng bên giường, cả tóc cũng quên lau khô. Bạch Cẩn vẫy tay một cái với anh: “Lại đây.”

Bùi Dương ngồi mép giường, Bạch Cẩn để sách xuống kéo cái khăn mặt ra giúp anh lau đầu: “Còn chảy tong tỏng này, ngủ như thế không sợ đau đầu sao?” Nói xong lại nói: “Chờ tí rồi dùng máy sấy thổi khô đi.”

“Em giúp anh thổi.” Anh nhỏ giọng nói, nâng đôi mắt ướt sũng nhìn cô, sống mũi thẳng môi mỏng, cằm trông tuấn tú, thế là cả khuôn mặt không có tí sắc bén nào, ngoan ngoãn lạnh lợi như một cậu trai nghe lời.

Thế là đang làm nũng sao?

Bạch Cẩn hơi sừng sốt, cười nói: “Em lười xuống giường, anh lấy tới đây em sẽ giúp anh sấy.” Bùi Dương tích cực đưa máy sấy cho cô, như con cún lớn ngoan ngoãn ngồi xuống trước mặt cô. Tóc Bùi Dương rất mềm rất đen, tay Bạch Cẩn xuyên qua tóc anh, nhiệt độ máy sấy truyền đến tay cô mới truyền lên đầu của anh, có một sự dịu dàng yên tĩnh.

“Thế này là được, sấy khô hết sẽ tổn hại chất tóc.” Bạch Cẩn quay mình để máy sấy sang một bên, đang chuẩn bị cầm sách lên, trên lưng lại bị một sức mạnh đẩy lên trên giường, Bùi Dương thuận đó nhẹ nhàng che lên, “Nghe nói hôn chúc ngủ ngon có lợi cho giấc ngủ, có muốn thử xem không?”

Mặt anh gần trong gang tấc, trán hai người đỡ nhau, Bạch Cẩn cười nói: “Cái này không khoa học đâu.”

“Thực tiễn cho ra hiểu biết chính xác.” Anh như không kịp chờ đợi, lập tức muốn cùng cô gần bó như môi với răng, linh xảo cạy mở răng cô quấn đầu lưỡi cô. Bình thường Bùi Dương hôn đều là nhu hòa dài dòng, Bạch Cẩn lại cảm thấy đêm nay anh có chút bá đạo, bị anh ôm

châm vào trong ngực không thể động đây, miệng không muốn rời cô một khắc, như vừa buông lỏng cô sẽ chạy.

Bùi Dương hôn đến là vội vàng mãnh liệt, cảm giác như thứ mình ôm không phải eo cô mà là một vũng nước, mềm không tưởng nổi, nghe cô hừ một tiếng, anh mới tỉnh táo lại, khàn khàn thấp giọng hỏi: “Anh cần em rồi à?”

“Siết chặt quá...” Bạch Cẩn mất tự nhiên vặn vẹo, lại phát hiện Bùi Dương lập tức cứng đờ, cô cảm thấy sự giam cầm trên lưng vẫn không buông lỏng, thế là lại vặn vẹo uốn éo, Bùi Dương bỗng nhiên quẩn tới hõm vai cô, Bạch Cẩn nghe giọng anh khàn khàn nặng nề vang bên tai, “Đừng lộn xộn.” Mang theo mùi hương không cách nào tự điều khiển. Một thứ đồ nóng hổi dưới thân đang thiêu đốt bắp đùi của cô, Bạch Cẩn hơi đỏ mặt, bị anh đè mà không dám động.

Anh gặm cắn vành tai cô, vừa là hôn vừa là liếm, Bạch Cẩn bỗng nhiên cảm thấy rất ngứa, không biết là nơi nào, chỉ là ngứa lắm, không được tự nhiên khẽ đẩy anh một cái, “Đừng làm rộn, ngày mai anh còn phải dậy sớm đấy.”

Bùi Dương rầu rĩ nói: “Ừm, đợi lát nữa.” Anh lại bồi hồi một hồi lâu ở trên người cô, mới buồn bực ngồi dậy, ban đầu mặt anh vẫn trắng như thường, lúc này sắc mặt càng có vẻ ửng hồng, như thật sự làm một vài chuyện gì đó. Hai người nhìn nhau một hồi, đều cảm thấy hơi buồn cười, người trưởng thành, còn như mấy đứa mới lớn, ngấm lại cũng khiến người ta buồn cười.

“Anh... Ra ngoài uống nước.” Bùi Dương ra phòng khách, rót một ly nước lạnh lớn, cúi đầu nhìn dưới thân một cái, thở dài ra một hơi, đi đến ban công lúc thì tưới nước cho bạc hà hoa nhài rồi lại đổi nước cho hoa thủy tiên, bận rộn mãi, mới trở lại phòng ngủ.

Bạch Cẩn chừa cho anh một ánh đèn, hơi thở kéo dài đã ngủ rồi. Lời chúc ngủ ngon Bùi Dương lúc đầu chuẩn bị còn chưa nói ra miệng, đành phải đi qua tắt đèn, nằm bên cạnh cô.

Bạch Cẩn sột sột soạt soạt trở mình, hôn lên khuôn mặt thiếp đi, lè nhè nói với anh: “Ngủ ngon...”

Anh cũng cười nhẹ thấp giọng nói: “Ngủ ngon.”

Chương 44: Câu chuyện cũ

Tải ebook: dtv-ebook.com

Mấy ngày nay, thừa dịp Bùi Dương đi làm, Bạch Cẩn lên gọi điện thoại cho Bùi Nguyệt, hỏi thăm sở thích bình thường của anh cô ấy. Bởi vậy, Bạch Cẩn phát hiện, mình thật sự không hiểu Bùi Dương nhiều.

Không biết anh thích ăn gì, cũng không biết hứng thú của anh, cũng không biết thói quen anh mua đồ. Những chuyện này cô không hỏi anh cũng sẽ không nói với cô. Nhưng còn cô thích ăn gì làm gì Bùi Dương lại hiểu như trong lòng bàn tay.

Lần đầu tiên Bạch Cẩn cảm thấy thất bại và xấu hổ — — làm bạn gái người ta kiểu gì!

Bùi Nguyệt cười hì hì trong điện thoại nói: “Chị Tiểu Cẩn, chị không cần phiền não chuyện này, chị có tặng anh em một câu sinh nhật vui vẻ thôi là anh ấy cũng có thể vui đến ngu luôn.”

Bạch Cẩn chẹp một tiếng, “Khó lắm em, ngoài miệng anh không nói, trong lòng chắc chắn sẽ tủi, anh ấy mà không vui, ai làm điểm tâm cho chị?”

Bùi Nguyệt hô lên kinh ngạc: “Không phải chứ? Anh em thật sự học cách nấu ăn rồi à? Mẹ em nói với em mà em còn không tin... Trời ạ, trước kia cả trắng trứng anh ấy cũng không biết, chị Tiểu Cẩn, chị thật lợi hại!”

Bạch Cẩn cười nói: “Chị lợi hại cái gì?”

“Có thể trị anh em đến ngoan ngoãn, em liền phục chị,” Bùi Nguyệt nói, “Anh em nhìn thì tốt tính, thật ra cũng là đại thiếu gia đó, việc gì cảm thấy không quan trọng để học thì quyết sẽ không chú ý tí tí, khi còn bé ở nhà bảo anh ấy học rửa bát mà cả nước anh cũng

cũng chẳng muốn dính... em còn tưởng sau khi anh ấy kết hôn vẫn là đại gia nhà chỉ biết chờ ăn.”

Bạch Cẩn bật cười: “Thật có lỗi, là chị ngăn cản đường anh ấy trở thành đại gia.” Bùi Dương ở nhà cô rửa bát nấu cơm làm đến là sung sướng, cô cũng không tưởng tượng nổi khi còn bé Bùi Dương là người lười ngay cả bát cũng không bằng lòng rửa, Bùi Dương ở trước mặt cô quả thực có thể dán cái mác người đàn ông ba tốt của gia đình, ở nhà thế mà lại... Thiếu gia thế, bất ngờ đó.

“Trở về vấn đề chính đi, rốt cuộc chị phải tặng anh ấy quà gì mới tốt đây?” Bạch Cẩn hỏi: “Bùi Dương ăn mặc có gì chú ý không? Nói thì xấu hổ, bình thường chị không có lưu ý mấy chuyện này.”

Cô giả mù sa mưa tỏ vẻ hơi áy náy, Bùi Nguyệt cười ha ha nói: “Không sao, em cũng không biết...”

Lại rảnh rồi nói vài câu, cuối cùng Bùi Nguyệt cho Bạch Cẩn một ý kiến, “Đúng rồi, anh em rất thích ăn đồ ngọt, chị Tiểu Cẩn, chị có thể làm cho anh ấy bánh sinh nhật.”

Bạch Cẩn bừng tỉnh đại ngộ, đúng rồi, quả thực anh hảo ngọt, không sai, bánh gatô là đồ sinh nhật không thiếu được, chọn luôn!

Quyết định xong Bạch Cẩn lập tức an tâm, làm bánh gatô cô không biết, nhưng vợ chồng giáo sư Triệu du học về, dì Triệu làm bánh bích quy bánh gatô đều rất tâm đắc, đi thỉnh giáo bà một chút chắc chắn không có vấn đề.

Giờ gọi điện thoại cho vợ chồng giáo sư Triệu, dì Triệu nghe xong đặc biệt vui vẻ, cướp điện thoại di động từ trong tay ông Triệu, liên tục nói được được, bảo Bạch Cẩn mai tới.

Bạch Cẩn cười nói vâng.

Con cháu ông Triệu định cư ở nước ngoài, không về nước, hai ông bà già ngày thường thật ra rất cô đơn, chỉ là lớn tuổi, cũng không

nên bay tới bay lui, đành chờ lúc ăn tết con trai con dâu dẫn theo cháu trai về mới có thể náo nhiệt tí ti.

Sau khi cho Bạch Cẩn thuê lầu dưới, mỗi lần Bạch Cẩn đi sang bên kia sẽ mua ít chút hoa quả cho hai người, ở lại tâm sự cùng họ. Cô tốt tính, lại ngoan, còn hiểu sách vở, biết đánh cờ. Rất là đúng khẩu vị đôi vợ chồng già. Cả năm nay, họ đã coi Bạch Cẩn là con mình.

Thế là Bạch Cẩn mang theo bột mì trứng gà tới lầu trên gõ cửa, dì Triệu còn oán trách cô: “Tiểu Bạch đến à? Sao còn mang theo đồ? Không chê nặng à, mau mau đưa cho dì — — “

“Không nặng không nặng ạ, ” Bạch Cẩn vào nhà cởi giày, đặt trứng gà tới phòng bếp. Dì Triệu nói: “Dì đã nói không cần mua mà, chỗ dì cái gì cũng có, phí tiền không phải sao?”

Bạch Cẩn cười nói: “Cháu là sợ cháu tay chân vựng về học không được, lần đầu làm không tốt, dứt khoát mua nhiều một tí.”

Ông Triệu ngồi trên ghế nằm đeo kính lão đọc báo, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Cháu cũng không đàn, bà cụ nhà chú năm đó chưa chắc thông minh hơn cháu, theo người Tây học cũng chỉ học một lần rồi về nhà làm cho chú ăn... Chú nhớ cái thầy làm bánh kia tên gì Ben... Benjamin à?”

“Tôi thấy ông già nên hồ đồ rồi đó, ” dì Triệu cười mắng ông: “Người ta tên Butch, Benjamin cái gì, Benjamin là con ông chủ nhà thuê.”

Ông Triệu hừ hừ nói: “Butch thì Butch, tôi thấy ông ta không phải cái thứ tốt lành gì, suốt ngày cứ gọi bà Miss Lý, chẳng lẽ ông ta không nhìn ra bà kết hôn rồi à?”

“Được rồi, có chuyện thế thôi mà còn nhớ đến bây giờ, ngày nào cũng nói, mắt không bằng cả cái cây kim, ông cũng không chê xấu hổ

— —” dì Triệu khinh bỉ nói, ông Triệu hừ một tiếng, đỡ mắt kính không nói nữa, tiếp tục đọc báo của ông.

Bạch Cẩn nghe họ nói mấy chuyện cũ năm xưa, cãi nhau mấy chục năm như một ngày, không khỏi mỉm cười. Vợ chồng già cùng nhau hơn nửa đời người, cầu mong chính là khi già rồi vẫn có người cùng mình kể mấy chuyện xưa xửa xừa xưa, trò chuyện để an ủi cuộc đời thôi.

Không biết cô và Bùi Dương già rồi, còn có thể nhớ chuyện bây giờ không?

Chắc là có thể, nhưng cô và Bùi Dương đều không có tình địch, nói ra thì thiếu đi rất nhiều niềm vui thú cãi nhau. Song vợ chồng có ngàn ngàn vạn vạn loại, niềm vui của người khác chưa hẳn chính là của họ, niềm vui của họ, có thể là đi chợ đêm mua hoa, tản bộ đất chó và sáng sớm uống mật sơn trà bạc hà.

Dì Triệu đánh xong trứng gà, kêu Bạch Cẩn đến, tay nắm tay dạy cô từng chút xíu. Cuối cùng còn dạy cô làm sao bơ để làm ra bông hoa đẹp mắt.

Bạch Cẩn trông bà vẽ cũng thử đi một vòng đường viền, cũng giống sương sương. Dì Triệu khen: “Xinh quá, lần đầu đã làm thế này đã tính là rất được rồi.”

Ông Triệu ở bên trong kêu lên: “Tôi nói rồi Tiểu Bạch thông minh hơn bà, xem đi?”

Chập tối nên về, dì Triệu không ngừng giữa Bạch Cẩn lại ăn cơm, Bạch Cẩn khoát khoát tay, ý là ở nhà có người chờ mình ăn cơm.

Hai ông bà giật mình cười một tiếng, dì Triệu nói: “Cũng đúng, Tiểu Bạch là nên người có bạn trai rồi. Có rảnh dẫn đến cho chú dì xem nhé.”

Bạch Cẩn cười gật đầu nói dạ.

Vừa xuống lầu đến quán, vị trí gần cửa sổ có một người đang ngồi, bóng lưng vai rộng eo hẹp, có lẽ là ghế thấp quá, đôi chân anh không chỗ để đặt hơi duỗi ra bên ngoài, tư thái rất hài lòng, đang đợi người.

Bạch Cẩn đi qua, đi quanh trước mặt anh, xinh đẹp cười nói với anh: “Làm sao em đi đâu anh cũng biết?”

“Đây là chuyện gấp gáp nhất, cái gì không biết cũng được, nhưng không thể không biết em ở đâu.” Bùi Dương nắm chặt tay của cô đi ra ngoài, đón mặt trời lặn đi qua đám người.

“Bùi Dương, về sau chúng mình già rồi sẽ trò chuyện chủ đề gì nhỉ?”

“Ăn ở, đều có thể trò chuyện mà.”

“Chuyện cũ thì sao? Chúng mình chắc là sẽ nói rất nhiều chuyện lúc tuổi còn trẻ chứ?”

“Có chứ. Vì mình còn có rất nhiều năm nữa, sẽ có rất nhiều rất nhiều chuyện cũ.”

Chương 45: Gió trắng

Tải ebook: dtv-ebook.com

Hôm sinh nhật Bùi Dương, sáng sớm anh vẫn ăn xong bữa sáng là đi làm. Lúc Bạch Cẩn tỉnh lại căn bản cũng không trông thấy anh, ngay cả một câu chúc sinh nhật vui vẻ cũng không thể nói ra miệng.

Ngoài bánh gatô bên ngoài, quà đương nhiên vẫn phải có, một cái đồng hồ đeo tay, Bạch Cẩn không hiểu giá thị trường của đồng hồ, tìm hiểu một lúc lâu, mới chọn được nhãn hiệu cùng kiểu dáng. Hộp chứa nho nhỏ tinh phẩm, lại thêm một tờ giấy “Chúc bạn trẻ Bùi Dương sinh nhật vui vẻ”.

Xem như làm con trai thì tốt hơn đàn ông, Bạch Cẩn hi vọng ở trước mặt anh cô có thể ngây thơ hơn, có thể lâu dài ôm lấy niềm hạnh phúc đơn giản.

Bánh gatô vẫn chưa làm, vật liệu đều để ở chỗ anh không để ý. Trưa Bùi Dương không trở về, tối hôm qua cô đã xác nhận với anh, muốn trước khi anh tan tầm về là làm xong, về thời gian là rất dư dả.

Bạch Cẩn khẽ hát, chậm rãi khuấy bột mì, tách trứng, cuối cùng lúc đang bận rộn dùng bơ vẽ viền, cửa bị gõ vang, là hoa hồng Bạch Cẩn đặt đã đến.

Hoa hồng Damask màu đỏ quá là diễm lệ, luôn cảm thấy khi Bùi Dương ôm vào ngực trông có hơi kỳ, cô tự mình chủ trương mua hoa hồng nhỏ của Pháp, trắng trẻo mũm mĩm rất là đáng yêu, tự cho rằng Bùi Dương sẽ thích.

Chập tối, bên ngoài tuyết bay như sợi bông, gió lạnh nổi to, trời sớm xâm xẩm, nhà nhà đốt đèn sáng lên, chính là cảnh nhân gian dịu dàng hòa bình. Bùi Dương tan tầm trở về, mở cửa không thấy ánh đèn sáng, chỉ thấy hai ngọn ánh nến lấp lóe, thối phồng bó hoa bày

trên bàn, trong không khí giống như có mùi hương mờ mờ, chắc là hai cây nến thơm kia tỏa ra.

Anh đứng lặng cửa trước, mấy giây sau mới nhớ ra phải đóng cửa lại, khước miệng không ép xuống nổi, cười thả chìa khóa xe vào ngăn tủ, lúc kéo một phát mở ra trông thấy một cái hộp nhỏ tinh xảo, phía trên còn dán một tờ giấy, là chỗ thường ngày không có để ở đây, nên sẽ không chú ý, song tối nay...

Bùi Dương lấy ra, trong phòng mờ quá, anh tiến đến chỗ cạnh ánh nến nói ra từng chữ: “Bạn—- trẻ—- Bùi—- Dương—- sinh —- ngày —- vui—- vẻ— — “

Chữ viết xinh xẻo lại quen thuộc, anh cười khẽ một tiếng, nói sang phòng ngủ: “Ra đi, đừng núp.”

Bạch Cẩn bung bánh gatô lặng yên xuất hiện, “Mừng ngày sinh nhật của anh, mừng ngày sinh nhật của anh...” Cô vừa hát, vừa đi quanh Bùi Dương, anh mỉm cười nhìn cô, trong ánh nến dung nhan thanh tú đẹp đẽ, ý cười ôn tồn.

Hát xong, Bạch Cẩn buông bánh gatô xuống, cho anh một cái ôm, “Sinh nhật vui vẻ, Bùi Dương.”

Anh ôm cô không buông tay, “Sao em biết? Anh không có nói với em mà.” Bạch Cẩn nháy mắt mấy cái, “Muốn biết đương nhiên sẽ biết, cái này lại không phải vấn đề nan giải gì.” kéo anh ngồi xuống, chỉ vào bánh gatô nói: “Nhìn được không? Đây là em tự mình làm, vừa học không lâu, anh coi như làm chuột bạch một lần đi, đừng ghét bỏ.”

Bùi Dương hôn môi cô như chuồn chuồn lướt nước, “Nào dám ghét bỏ, cảm động cũng không kịp.”

“Không có nến cắm bánh gatô, em cảm thấy sẽ phá hỏng tạo hình bánh gatô, không dễ nhìn, nên cố ý mua nến thơm. Nhưng nếu anh thích thì giờ cắm vào cũng được.”

Bùi Dương cười khẽ, “Anh không quan trọng việc này, em thích là được.”

Hai người đều không quá quan tâm chi tiết, không thổi nến cũng không cầu nguyện, cắt bánh gatô bèn ăn luôn, rượu đã sớm chuẩn bị kỹ càng, đặt ở bên hoa hồng màu hồng.

“Lần trước không phải em nói mua hoa hồng không có lời, không bằng tự mình trồng sao?” Bùi Dương rút ra một cành hoa, tinh tế thưởng thức, “Còn là màu hồng, cũng không thể làm tương hoa hồng...” Anh than thở đáng tiếc, như vì không thể ăn tương hoa hồng cô làm mà không cam tâm.

Bạch Cẩn bật cười, lần trước cô chỉ thuận miệng nói, không nhìn ra anh thèm như thế.

“Em tự mua, quả thực cảm thấy không có lời, nhưng tặng anh, thì không nói được là lời không, chẳng qua là hoa hồng màu này hợp với anh.” Cô mà dễ lên thì còn thuận mồm hơn đàn ông, “Anh thích tương hoa hồng, hôm nào em khác mua hoa hồng đỏ làm cho anh...” Lại bổ sung một câu, “Anh là thọ tinh, yêu cầu gì cũng được.”

Người ngày thường lạnh lùng, nói ra lời tâm tình thì thật sự là chí mạng, mấy câu thật sự là có thể lừa trái tim người ta.

Bùi Dương uống rượu liên đồ mặt, cũng không biết là say hay là xấu hổ, khuôn mặt tuấn tú đỏ ửng, dưới mắt như có son phấn, con ngươi trong trẻo có thêm mấy phần diễm sắc mờ lung.

Anh mất tự nhiên quay đầu ra, “Ừ” một tiếng, trong lòng lại như nở hoa, khoe miệng cứ vênh lên, làm sao cũng không ép xuống nổi.

Bạch Cẩn thấy anh xấu hổ, mỉm cười, không đùa anh nữa. Hai người chỉ uống rượu.

So về tửu lượng, Bùi Dương tốt hơn Bạch Cẩn, càng uống càng có thể thấy thế. Tuy là sắc mặt anh đỏ, thuận miệng nói mấy câu

chuyện phiếm vẫn có trật tự rõ ràng, anh kể với Bạch Cẩn sinh nhật trước kia lúc ở nhà: “Lúc đi học sinh nhật anh toàn là A Nguyệt chọn bánh gatô, dù sao đến cuối cùng đều là nó ăn nhiều, mẹ anh và nó đều thích ăn đồ ngọt, bố anh không ăn bánh gatô, cảm thấy ngấy, hôm đó sẽ cho dì một ngày nghỉ, ông tự mình xuống bếp nấu mì trường thọ, mặc dù không ngon lắm nhưng mỗi lần anh đều sẽ ăn rất ngon lành, không thì ông sẽ dối, năm sau sẽ không làm cho anh... Về sau lên đại học, gần như mỗi năm đều là một mình, trong nhà sẽ gọi điện thoại đến chào hỏi, vừa tốt nghiệp thì bận bịu, ngay cả mì cũng không kịp ăn, chớ nói chi là bánh gatô...”

Bùi Dương cười nhìn cô: “Cảm ơn em, lâu lắm rồi anh không ăn bánh gatô.” Dưới ánh nến người đàn ông nở nụ cười nhẹ nhàng, lúc nhìn cô chứa đầy dịu dàng.

Bạch Cẩn không nói gì, ánh mắt hơi ngơ ngác nhìn mặt Bùi Dương, cũng không quay đầu, chỉ cong môi cười, trong mắt trong lòng đều đang nghĩ — người đàn ông này đẹp trai dã man. Cô nhìn từ lông mày đến mắt, lại từ mắt nhìn đến môi, một lần lại một lần. Cô thực sự muốn làm chút gì đó, về phần là gì vẫn chưa nghĩ ra, nhưng anh có thể dừng nói trước được không...

Bùi Dương không biết cô đã say chuẩn choáng, thấy con người cô nhìn mình chằm chằm, nghi ngờ nói: “Trên mặt anh dính bơ sao?” Đưa tay muốn xoa.

“Chờ tí, ” Bạch Cẩn ngăn tay của anh, khàn giọng nói: “Em giúp anh...” Cô kéo cánh tay anh một phát mạnh, Bùi Dương vội vàng không kịp bị cô túm ngược lại, lại bị ép đến, chống khuỷu tay nỗ lực duy trì cân bằng, Bạch Cẩn lại rướn đầu tới, ngậm lấy môi dưới anh, xong rồi ôm mặt anh lầm bầm một câu: “Bộ dạng đẹp trai như thế thực sự là... khiến người ta phạm tội...”

Anh chỉ cười, lồng ngực đập trùng rung động, để cô lấy lại tinh thần mới biết vừa rồi mình làm cái gì nói cái gì, quả thực rõ là như tên lưu manh.

Cô thẹn quá hóa giận, cánh tay vòng quanh cổ anh thật chặt, ngoài mạnh trong yếu nói: “Không được cười anh, đều tại anh.” Cô dử dằn nhưn lông mày lên, nhưng lại không biết nên trách anh gì, trách mắt anh như sao trời khiến người ta sa đọa? Trách môi mỏng anh khê khiêu khích người ta lưu luyến? Hay là tự trách mình nông cạn, cứ bị bề ngoài người này mê hoặc.

Cô không muốn suy nghĩ sâu xa, chỉ cảm thấy người trước mắt quá mức tốt đẹp, mặt đẹp, đường vòng cung từ cằm đến xương quai xanh cũng quá đẹp luôn, cô dè thấp đầu anh, dâng môi của mình lên.

Cô hung hăng hôn khí thế như dẫn theo thiên quân vạn mã, như một tướng quân bốn ba trên ngựa tất phải nắm cả giang sơn mỹ nhân trong tay. Ai ngờ tướng quân này lại là kẻ tốt mã dễ cùi, giấy đâm hổ già, cái lưỡi đình hương chẳng có kết cấu gì cả, chưa được một hồi là thờ gấp.

Bùi Dương cười nhẹ, đợi cô đùa bốn sau khi say rượu xong, thấp giọng nói: “Thế đã không được rồi à? Không sao, để anh.” Anh vịn đầu cô không để cô lui, tiếp tục nụ hôn xâm nhập vừa rồi.

Đây mới thực sự là dụng binh như thần, khí thế oanh liệt, anh mang theo sự sắc bén tìm kiếm ngọt ngào của cô, đầu lưỡi nóng hổi đuổi theo cô, vòng quanh cô, từ trong ra ngoài. Trong cổ cô bật ra tiếng rên yêu kiều, khiến anh từ bỏ dịu dàng và ấn nhấn ngày thường, gần như điên cuồng thôn phệ cô, đến khi hôn cô đến khi hô hấp hoàn toàn mê loạn, đôi môi sáng nước đỏ bừng.

Bùi Dương nhìn mắt của cô đăm đăm, khàn giọng hỏi: “Có bằng lòng cho anh không?”

Đến lúc này, anh vẫn đặt cảm xúc và ý nguyện của cô lên đầu, Bạch Cầm trong ngực anh thờ hớn hển, nói khê: “Vào phòng...”

Anh cuốn lấy một đoạn eo mềm của cô, áp sát vào trước ngực, bước dài vào trong phòng.

Đêm đó, ánh trăng bị rèm ngăn cách bên ngoài dường như cũng bị ý loạn tình mê trong phòng nhiễu nhiễu, trốn vào trong mây xấu hổ e sợ. Gió trăng cõi trần dễ khiến người ta ở lại, người tu hành đừng nhìn đừng nghe.

Chương 46: Về nhà ăn tết

Tải ebook: dtv-ebook.com

Mùa đông ngày ngắn đêm dài, Bạch Cẩn luôn là đáng vể ngủ không đủ, cũng ít đi quán, cả ngày ở nhà đọc sách xuống bếp, cũng thanh thản.

Kể từ khi Bùi Dương biết cô thời niên thiếu từng chơi tì bà, trắc trở tìm một sự phụ đặt làm một cây đàn, tặng cho cô trước ngày cô làm xong tương hoa hồng.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, đều cảm thấy tâm linh tương thông với đối phương.

Tới gần cửa ải cuối năm, phòng làm việc của Bùi Dương càng thêm bận bịu, khuya về nhà rồi có thể ở thư phòng làm rất lâu, Bạch Cẩn cũng không giục anh ngủ, chỉ ở thư phòng lấy sách, đắp chăn ngồi trong góc cùng anh. Mắt thấy anh nhỏ giọng ngáp, cô không nói gì sang phòng khách pha trà, chén trà gác bên tay anh, ấm tay lại nâng cao tinh thần.

Mỗi đêm đều như thế.

Bởi vì đồng ý năm nay sẽ đi nhà Bùi Dương ăn tết, ban đầu Bạch Cẩn thấp thỏm tới bây giờ lại thản nhiên. Không có gì đáng sợ, một năm gặp lại anh, tâm cảnh cô từ lạnh lùng thăm dò biến thành xác định. Anh đi vào cuộc sống cô phong bế nhiều năm, dùng năng ẩm thúc đẩy sự sinh trưởng của đám cỏ khô hoa tàn pha tạp dưới tường thành, thời gian trôi qua nhiều năm, lại kéo dài cuộc sống vui vẻ phồn vinh.

Bùi Dương có lẽ không biết, ý nghĩa của anh đối cô, sớm đã vượt qua một người bạn trai trong mối tình đầu. Anh là ánh nắng, là cát mịn, là nước chảy, năm tháng thiếu niên xói mòn và năm xưa dâng

đăng vô tận cùng điệp lên trên người anh, mà anh xuyên qua thời gian để tìm tới cô.

Hoa thủy tiên trong phòng khách nở đúng lúc là giao thừa, Bùi Dương nắm tay Bạch Cẩn trở lại nhà bố mẹ.

Trước đó, vì Bùi Nguyệt miệng rộng, ông bà chú thím cô dì anh chị em Bùi Dương đều biết Bùi Dương độc thân nhiều năm nay sẽ dẫn bạn gái về. Bố mẹ Bùi không chống nổi lòng hiếu kỳ của mọi người, bày một một bàn đồ ăn, để Bùi Dương dẫn cô gái nhỏ về ăn cơm.

Bùi Dương hoàn toàn không biết, đến khi nắm tay Bạch Cẩn vào cửa, một phòng toàn người đồng loạt nhìn, chình tề như súng máy bắn phá. Ánh mắt thím hai lấp lánh nhìn tới: “Bùi Dương về rồi à? Đây là bạn gái cháu nhỉ, ôi, xinh quá...”

Bùi Nguyệt cười hì hì chào hỏi: “Chị Tiểu Cẩn, anh em cuối cùng cũng lừa chị về nhà rồi.” Bùi Dương lườm cô ấy một cái, cẩn thận nhìn sắc mặt Bạch Cẩn, đang định nếu là cô cảm thấy xấu hổ thì nói cô đi đường mệt nhọc cần nghỉ ngơi không ăn cơm.

Anh không để ý sẽ bị bố mẹ trách cứ không lễ phép, trước đến nay cô có vẻ từ chối kiểu tự vệ thế này, Bùi Dương biết, sợ cô thấy phiền mấy chuyện gia đình lông gà vỏ tỏi, từ đó lại rút cổ làm con đà điểu, đẩy anh ra ngàn dặm.

Vừa quay đầu phát hiện cô cười nhẹ nhàng, không tí ti không tình nguyện nào, thoải mái chào mọi người. Các trưởng bối nhao nhao nhận lời, bà nội Bùi chào hỏi hai người xong ngồi xuống bên cạnh, cười tủm tỉm nói: “Đến nhà đừng xấu hổ nhé cháu, thích ăn gì thì gấp, không gấp đến thì bảo Bùi Dương giúp cháu, đừng khách khí nhé cô bé.” Tiếp theo lại hỏi: “Cháu tên Bạch Cẩn à? Bà nghe Tiểu Nguyệt Nhi nói, ôi tên hay quá, người cũng xinh...”

Trong lòng Bạch Cẩn rất câu nệ, chỉ là trên mặt không hiện tí nào, bà nội Bùi nói cái gì cô sẽ an tĩnh cười bồi, nhưng cũng không biết

nên nói gì.

Bà nội Bùi khó khăn nghĩ miệng, thím ba thọc vào, hỏi: “Ồi Tiểu Bạch, thím nghe nói cháu mở quán cà phê à?” Bạch Cẩn gật gật đầu, “Đúng ạ.”

Thím ba ăn một miếng đồ ăn, tùy ý hỏi thăm: “Bố mẹ làm gì cháu, giờ chắc là đều về hưu nhỉ, bình thường có giúp đỡ cháu làm ăn không? Ôi con gái mà một mình làm ăn rất vất vả... Một tháng có thể kiếm bao nhiêu vậy?”

Thím ta nói liên miên lải nhải, hỏi toàn là mấy chuyện mà một người có con cháu sắp cưới vợ, cần tìm hiểu rõ ràng đàn ông, xem phải chăng thân gia trong sạch có tí tài sản riêng, xứng với thiếu gia bảo bối nhà mình.

Lập tức trên mình Bạch Cẩn hội tụ mấy ánh mắt, cô mất tự nhiên cụp xuống mắt.

Ông nội Bùi thì không nói tiếng nào uống rượu ăn cơm, thỉnh thoảng nhìn cô một cái, bà nội Bùi cười tủm tỉm không nói lời nào, mấy đứa nhóc choai choai nhà chú hai chú ba tò mò nhìn cô, vợ chồng chú hai chú ba thì trắng trợn đánh giá cô.

Bố mẹ Bùi không rõ tình huống nhà cô lắm, Bùi Dương chỉ nói bố Bạch Cẩn đã qua đời, chuyện khác thì không hiểu nhiều lắm, lúc này vừa muốn nghe cô bé này thổ lộ về mình mình nhiều hơn tí, lại sợ cô xấu hổ.

Bạch Cẩn im lặng một hồi không biết nên nói rõ tình huống nhà mình thế nào, lòng Bùi Dương nóng như lửa đốt, sợ cô mím môi nói xin lỗi, đứng dậy đi luôn, gia đình của cô là tổn thương nơi đáy lòng cô, anh sao có thể để cô khoét vết sẹo trước trước người xa lạ?

Hiểu con không ai bằng mẹ, mẹ Bùi biết con trai mình để ý Bạch Cẩn bao nhiêu, lo Bùi Dương buổi tối sẽ bị “Làm khó dễ”, vội vàng hoà giải, “Ồi A Mai, thím hỏi người ta một đồng vấn đề một lúc, Tiểu

Bạch bị thím hỏi mà ngây ra kìa, có chuyện gì ăn xong cơm lại nói, mau ăn cơm đi.”

Bạch Cẩn lặng lẽ thở dài một hơi, cô nhìn thì bình tĩnh, thật ra hơi sợ hãi những ánh mắt dò xét này, mặc dù biết đây là ý tốt, nhưng vẫn rất không quen, chợt bị ánh mắt cả một phòng dọa, thừa dịp các trưởng bối cô không chú ý, cô trừng mắt nhìn Bùi Dương, anh bất đắc dĩ lại đau lòng mỉm cười, cầm tay của cô dưới gầm bàn.

Cô là vì anh, mới chịu đựng sự bất an nằm ngoài rất nhiều điều quen thuộc, không thì, một người tự giải trí trong thế giới của mình như Bạch Cẩn, cần gì phải lấy tư thái thấp hơn để kiêng kị ngênh đón mặt mũi và tình cảm của người thân anh, để mình rơi vào hoàn cảnh gần như chật vật như thế?

Anh luôn lặng yên nhìn Bạch Cẩn, đến khi cô ăn hết đồ ăn trong bát, Bùi Dương kéo cô đứng rời bàn, đi đến ban công. Anh vịn vai của cô, nghiêm túc xin lỗi: “Thực sự anh không biết nhà chú hai chú ba tối nay sẽ đến, chắc là ý của bà, trước đó bà luôn giục anh tìm bạn gái... anh biết kiểu náo nhiệt thế này em là không quen, nhưng hình như anh cũng không có cách giải quyết gì tốt hơn, anh xin lỗi.”

Anh cau mày, như cảm thấy lỗi cô ra khỏi cuộc sống ban đầu là khiến cô chịu tải thân bao lớn, giống như Bạch Cẩn trong lòng anh là tiên nữ không dính khói lửa trần gian gì, ngay cả người thân mình có ý tốt hỏi thăm và tìm hiểu cũng thành quấy rầy và tổn thương với cô. Anh coi vấn đề này thành một chuyện cần xin lỗi, bởi vì cô vốn có thể rất sống rất vui vẻ rất độc lập.

Mỗi cô gái sau khi gả cho một người đàn ông, người đàn ông đối xử với cô ấy, như một bà chủ có thể quét rác có thể làm cơm có thể ứng phó với tam cô lục bà các kiểu quan hệ phức tạp, sẽ phải cẩn thận đấu tranh trong gia đình, có lúc cần phải bảo vệ sự hài hòa ổn định trong nhà của mình, quan trọng nhất chính là mặt mũi người đàn ông. Ai sẽ đi quan tâm trước kia tính cách cô gái này là như thế nào?

Bạn không giỏi giao tiếp, xấu hổ thận trọng thì sao? Không biết cũng sẽ phải biết! Đã gả đi rồi, những chuyện này nên là phụ nữ xử lý.

Sẽ có ai như anh, cọi một người lạnh đạm lại có chút cao ngạo như Bạch Cẩn thành bảo bối, chỉ sợ khiến cô oan uổng bản thân mà cười bồi vào.

Bạch Cẩn không phải người gỗ, trái tim anh luôn đặt trong tay cô, cô biết đây là trân bảo nhân gian vô giá.

“Đây là người nhà của anh mà, mặc dù em không quen nhưng cũng sẽ không ghét đâu, anh không cần nói xin lỗi. Và lại... Không phải sớm muộn sẽ phải gặp nhỉ? Trước đó lúc em đồng ý với anh ăn tết tới dùng cơm cũng đã nghĩ đến.”

Cô nắm lại tay anh, cùng anh mười ngón đan xen, cảm nhận nhiệt độ trong lòng bàn tay anh, Bạch Cẩn cảm thấy bình yên, đột nhiên cảm thấy được dung nhập vào một gia đình thật ra cũng không có đáng sợ như vậy, trong hồng trần khói lửa, ân tình rộn ràng như thủy triều, với cô mà nói quả thực quá chen chúc, nhưng có anh ở bên, như thuyền như mái chèo, mở ra một gợn sóng, mặc cô đi hay ở.

Cô có lý do gì để yêu cầu nhiều hơn?

Không còn ai tốt hơn nữa.

Chương 47: Nhận ra

Tải ebook: dtv-ebook.com

Đêm trừ tịch gặp cả nhà Bùi Dương, tối đó lúc đầu Bạch Cẩn muốn ra ngoài tìm khách sạn ở, mẹ Bùi ngăn lại, “Cuối năm rồi, bên ngoài sao dễ chịu như trong nhà?” Bùi Nguyệt cũng kéo cô, “Chị Tiểu Cẩn, hôm qua em đã dọn xong một phòng, đừng để em toi công bận rộn mà.”

Cô bé làm nũng, Bạch Cẩn cũng không có cách nào, đành phải nói cảm ơn, chuyển hành lý từ trong xe Bùi Dương ra.

Người thân đã sớm đi, Bùi Dương lái xe đưa ông bà về nhà, bố Bùi xuống dưới lầu tìm bạn chơi mạt chược, Bùi Nguyệt ngồi ban công gọi điện thoại cho bạn trai mới, trong phòng khách còn lại Bạch Cẩn và mẹ Bùi.

Bà chào hỏi Bạch Cẩn, “Rồi, tới ngồi đi con.” Bạch Cẩn biết nghe lời, cùng bà trò chuyện mấy chuyện vặt.

Từ dăm ba câu của Bùi Nguyệt, mẹ Bùi đã hơi hiểu gia đình Bạch Cẩn, trong lòng rất là thương cô bé này, một mình lẻ loi trơ trọi phiêu bạt nơi tha hương, nếu là con bé Bùi Nguyệt này, không biết thành cái dạng gì.

Nhưng Tiểu Bạch coi trọng thể diện lại hiểu chuyện, còn kinh doanh hai quán, nhìn ra được cô bé này là người biết xoay xở, hướng chi Bùi Dương thích cô như thế, ánh mắt nhìn cô dường như có thể nở ra hoa, người làm mẹ như bà đều thấy ở trong mắt.

Thế là mẹ Bùi chân thành tha thiết muốn đối xử tốt với Bạch Cẩn hơn các trưởng bối khác, nói chuyện, bèn tới tận chuyện hôn sự của Bạch Cẩn cùng Bùi Dương.

“Tiểu Bạch, con và Bùi Dương cân nhắc lúc nào kết hôn chưa?” Bà cười nhìn về phía Bạch Cẩn, “Đừng hiểu lầm, không phải dì muốn ép cưới, người trẻ các con bây giờ yêu đương toàn muốn tự do, dì có hiểu một chút. Chỉ là con trai dì dì biết, thật sự là nó rất thích con, chắc hẳn con cũng nhìn ra được, nên chuyện kết hôn dì phải hỏi con trước tiên, nói với nó vô dụng.”

Mẹ Bùi nói rất khách khí, trong giọng nói giống là nói chuyện cùng một tiểu bối lắm, Bạch Cẩn hơi có kinh hoàng, chuyện kết hôn cô có dự tính, nhưng không nghĩ tới ngày đầu tiên đến nhà anh mẹ Bùi liền hỏi, Bạch Cẩn lập tức không biết nên nói thế nào.

Mẹ Bùi là người làm học thuật, trong lời nói cử chỉ đều rất lý tính, không phải người nội trợ bình thường, Bạch Cẩn cảm thấy giao lưu với một vị trưởng bối kiểu này, không cần giả vờ.

Cô cân nhắc một chút nói: “Dì, nói thật ra với dì, trước kia con chưa bao giờ từng nghĩ đến chuyện kết hôn, chuyện nhà con, không giấu diếm được Bùi Dương, không biết anh ấy có nói với dì không?”

“Dì biết một chút.” Mẹ Bùi nắm chặt tay của cô, đặt trên gối, ôn hòa nhìn cô, như người bạn lại giống người làm thầy. Mặt mẹ Bùi và Bùi Dương rất giống, mím cười có hơi hiền hòa như tướng Bồ Tát, cặp mắt xuống nhìn cô sẽ ngậm lấy sự thương yêu của người mẹ, đối với ánh mắt như vậy Bạch Cẩn không khỏi nói ra chuyện mình dần xuống đáy lòng rất nhiều năm.

“Con mười lăm tuổi cha mẹ ly hôn, lúc ấy đã kích con rất lớn, chưa được mấy năm thì bố con mắc ung thư bao tử, nhà ở và cổ phần công ty cùng bán đi chữa bệnh, nhưng không bao lâu ông vẫn qua đời. Nhưng mẹ con vội vàng tái hôn sinh con, ngay cả tang lễ không đến tham gia... Về sau sau khi tốt nghiệp đại học, con cầm một ít tiền còn lại của bố mở một quán cà phê, lúc bắt đầu không giỏi kinh doanh, bỏ không ít tiền, khi đó quả thực không biết nên làm sao. Cũng may kiên trì được, cũng chịu đựng nổi...”

Cô nói hết chuyện mấy năm nay một mình sống, chỉ là không mang theo tình cảm gì, dường như toàn là chuyện của người khác. Bạch Cẩn hồi tưởng lại những bi thương và vất vả đó, thế mà lại quên sạch sẽ cảm xúc lúc đó, chỉ để lại chút ấn tượng, tựa như khi đó mình chắc đau khổ, nhưng làm thế nào cũng không nhớ nổi cảm giác năm đó.

Có lẽ là cô trời sinh đậm mặt, cũng có lẽ là thời gian đúng là liều thuốc chữa trị tốt nhất.

“Con nói với dì nhiều như vậy, chỉ là muốn nói với dì, con không quá tin tưởng hôn nhân, có lẽ dì sẽ cảm thấy con nông cạn, chỉ từ kinh nghiệm của bản thân liền phủ nhận hôn nhân hạnh phúc của đại đa số mọi người. Nhưng ý nghĩ này tồn tại trong lòng con rất nhiều năm, cho đến giờ, con vẫn không thể thuyết phục mình thay đổi.” Bạch Cẩn thẳng thắn nhìn về phía mẹ Bùi, “Người như con, gả cho ai, đối với người khác mà nói đều không công bằng lắm. Bùi Dương rất tốt, con biết, nhưng con vẫn chưa xác định có muốn cùng anh ấy kết hôn không, dì có thể hiểu ý của con không?”

Thần sắc mẹ Bùi không thay đổi, chỉ hỏi cô một câu, “Tiểu Bạch, dì hỏi con, con yêu Bùi Dương không?”

Chữ yêu này, người phương Đông rất ít đề cập, đặc biệt là trong gia đình, trong hôn nhân, từ miệng một người trung niên quá năm mươi tuổi. Nhưng mẹ Bùi ngay thẳng hỏi cô như thế, trong lòng Bạch Cẩn khó tránh khỏi rung động, trong lòng như có một đứa trẻ lập tức nhảy ra quát “Đương nhiên con yêu anh ấy”.

Thế nhưng là cô đã quen hàm súc, quen tỉnh táo, chủ nghĩa hoàn mỹ tự xét lại lại nhảy ra tác quái: “Yêu là gì? Con ý lại anh ấy thì xem như yêu ạ? Có lẽ là những người khác đối tốt với con như vậy con cũng có thể ý lại người đó, dù người đó rời đi con cũng vẫn có thể sống tốt, đây là... Yêu sao?”

Bỗng nhiên cô nghĩ đến Lộ Kiều, Lộ Kiều đối với cô cũng rất tốt, vẻ ngoài cũng là kiểu cô thích, nhưng Bạch Cẩn biết, cô không thích

Lộ Kiêu, càng không thể ỷ lại anh ta.

Vậy Bùi Dương thì sao? Nếu như Bùi Dương rời khỏi cô, cô sẽ đau lòng ư?

Bạch Cẩn nghĩ, chắc chắn là sẽ, nhưng sẽ bao lâu cô cũng không biết. Cô bỗng nhiên tưởng tượng ra một bức tranh, bạc hà và thủy tiên trong nhà đều khô héo, Tiểu Bạch phờ phạc nằm dưới mặt đất, đèn thư phòng ban đêm sẽ không còn sáng, bản thân buồn bức ngán ngẩm một mình ăn bữa tối, sau đó rửa bát, đọc sách, đi ngủ. Không có ai bên giường để cô thổi tóc giúp, cũng không có ai cùng mình ra ngoài dắt chó tản bộ, thời gian trôi qua như mười năm quá khứ, tuần hoàn lặp lại.

Trước kia không cảm thấy không thể chịu đựng được, vì sao giờ chỉ ngấm lại thôi đã cảm thấy đau lòng?

Bạch Cẩn sừng sốt, cô há to miệng, rốt cục thừa nhận: “Con... chắc là yêu anh ấy.” thời gian cô trả lời quá lâu, trên mặt mẹ Bùi không có một chút không kiên nhẫn nào, nói khẽ: “Con có thể xác định, dì vui vẻ thay Bùi Dương. Dì không ép các con, nhưng, Tiểu Bạch, dì muốn dùng lời một người mẹ nói với con một câu — — đừng bỏ qua, có thể cùng người mình yêu đi vào hôn nhân, thật sự là một chuyện đáng giá để mà cảm ơn vận mệnh.”

Mẹ Bùi không nhìn cô, cầm hơi thu lại cặp mắt, như đang nghĩ ngẫm, bà vẫn cầm tay Bạch Cẩn, cực giống một người mẹ kể cho con gái yêu nghe về thanh xuân, dùng kinh nghiệm để dạy cho một cô gái trẻ hãy nắm chắc lấy tình yêu và cuộc đời.

Trong lòng Bạch Cẩn mềm đi, giờ cô mới rốt cục đánh vỡ toàn bộ bản khoả của mình, đánh vỡ bất an và kinh hoàng trong lòng mình, tiếp nhận hôn nhân mà trước kia mình không dám tiếp nhận, toàn tâm toàn ý đi yêu một ai đó, đi trả giá, cắt đứt đường lui tự do. Thật ra những lo lắng và bất an này đã lung lay sắp đổ khi ở cùng Bùi Dương, chỉ là mỗi lần dao động, liền bị mình bác bỏ, lại dính lại những những vỡ vụn kiên trì này. Bạch Cẩn giờ mới phát hiện, hóa

ra Bùi Dương mới là thứ không thể phá vỡ nhất trong hơn hai mươi năm cuộc đời của cô, anh thông dong đi tới, hòa tan bằng tuyết nhiều năm cô đúc thành để ngăn cách mọi người, để cô nhìn thấy sự nhu nhược mình không dám thừa nhận nhất.

“Dì ạ, con thừa nhận với dì, con thật sự vô cùng... Thích Bùi Dương”, cô vẫn không quen dùng từ yêu, nói rất nói lắp, “Chỉ cần anh ấy... Chỉ cần anh ấy mở lời... Không phải chỉ cần anh nói... con bằng lòng...”

Rất khó khăn biểu đạt ra ý của mình, Bạch Cẩn cảm thấy sao mình lại trở nên vừa nát lại già mồm như thế, còn gì mà “Con bằng lòng”, họ Bùi nhà người ta có xin để cô gả đâu...

Bạch Cẩn nói xong cũng hối hận, quả thực muốn giấu miệng của mình đi, lập tức không dám nhìn mẹ Bùi, cúi đầu đỏ mặt.

Mãi lâu, trên lưng được một cái tay mơn trớn, “Rồi, dì thay con, cùng Bùi Dương vui vẻ.” mẹ Bùi bỗng nhiên ôm Bạch Cẩn một hồi, cười nói, “Đứa bé này, thật sự khiến người ta thương...”

Bạch Cẩn nằm trong ngực bà lặng lẽ đỏ cả vành mắt.

Chương 48: Thư tình

Tải ebook: dtv-ebook.com

Bạch Cẩn cứ ở qua năm mới với Bùi gia như vậy. Người nhà họ Bùi thịnh vượng, trong nhà Bùi Dương có rất nhiều người chúc tết, mỗi lần đến Bạch Cẩn liền nhận được ánh mắt dò xét của cả nhà, Bùi Dương sợ cô không thích ứng, đợi người lớn chuyển chủ đề, bèn lặng lẽ kéo cô vào phòng của mình.

Bạch Cẩn ở trên tầng trên của Bùi gia, Bùi Dương ngủ lầu dưới. Phòng của anh rất lớn, nhưng rất sạch sẽ, vừa nhìn liền biết là không thường xuyên ở. Khiến người ta chú ý nhất chính là một cái giá sách đặc biệt lớn, một vách tường đều là sách.

Cô mang theo hiếu kì nhìn cái giá sách lớn, phát hiện rất nhiều sách sinh vật học và logic học, Bạch Cẩn rút một quyển ra mở, còn có bút ký.

“Ra anh cảm thấy hứng thú với sinh vật học à?” Cô thấy rất thú vị quan sát bút ký Bùi Dương trước đó viết ra, bút tích hơi ố vàng, thoạt trông là viết rất lâu trước đó rồi.

Bùi Dương nói: “Đúng vậy, lúc cấp ba cảm thấy hứng thú nhất chính là sinh học, thành tích môn này cũng là tốt nhất.” Bạch Cẩn hiếu kỳ nói: “Vậy sao anh học pháp luật ở đại học?”

“Mẹ anh luôn hi vọng anh có thể làm luật sư, lúc viết nguyện vọng liền báo luật học.”

“Không thể học chuyên ngành mình thích nhất, hối hận không?”

Bùi Dương mỉm cười: “Không, thật ra sinh học chỉ là hứng thú nghiệp dư của anh, học thật chắc sẽ không thích.” Anh ngồi xuống trước bàn sách, nhìn Bạch Cẩn khom người tìm kiếm trước kệ sách.

Suy nghĩ của Bạch Cẩn, mẹ đã nói với anh, đồng thời còn chỉ điểm anh sẵn còn nóng thì rèn sắt, đừng bỏ qua. Lần đầu Bùi Dương thấy mẹ để ý chuyện hôn nhân đại sự của mình như vậy, từ lúc biết nhớ mẹ vẫn luôn cư trí bình tĩnh, phương pháp giáo dục hai đứa bé cũng dùng nuôi thả làm chủ yếu, sau khi trưởng thành, gần như không can thiệp cuộc sống riêng của anh. Anh vốn định dẫn Bạch Cẩn về nhà cảm nhận chút bầu không khí gia đình, ai biết người nóng nảy thật sự là mẹ, Bùi Dương không khỏi nghi hoặc.

Mẹ cười nhón trán anh một cái, “Con cho rằng mẹ không biết mấy năm nay không tìm bạn gái là vì chờ ai vậy à? Mẹ nghe Bùi Nguyệt nói rồi... giờ vất vả lắm mới như nguyện, cũng đừng có ngốc nghếch thả người chạy!”

Anh hiếm khi ngại trước mặt mẹ, sờ mũi cười.

Bạch Cẩn rút ra một chồng thư trong khe hở giá sách, trang bìa không hện mà cùng đều là màu hồng phấn, bên trong căng phồng, có thể thấy được là tâm ý người viết thư quá dài, có phần là tốn giấy. Cô cười hì hì tiến đến trước mặt Bùi Dương, lay lay thư trong tay, “Trước kia anh nhận được nhiều thư tình như vậy à? Ờ, còn được hoan nghênh hơn em đó...”

Vốn cô muốn là đùa giỡn Bùi Dương một chút, ai ngờ anh đỏ mặt thật, đưa tay muốn cướp về, cuối cùng mới phản ứng được, càng che càng lộ tay lại, ra vẻ bình tĩnh nói: “Không phải thư tình người khác đưa...” Anh không nói lời nào còn hay, vừa nói mặt đã sắp đỏ đến nhò cả máu, Bạch Cẩn buồn cười nhìn anh, rất tò mò nội dung bức thư.

Thật ra chồng thư này là Bùi Dương viết lúc đại học, khi đó thông tin không phát triển, anh không thể nào liên hệ với Bạch Cẩn, lại không muốn tiếp nhận việc cô nói chia tay, chỉ có viết từng phong thư, chờ mong có một ngày gặp lại cô, có thể tự tay giao tâm ý trong câu chữ cho cô.

Khi đó anh chỉ mười tám tuổi, dần dần kiên trì viết thư tình chỉ một người biết đến, không có ai nhận thư, cũng không biết nên gửi nơi nào, nhưng anh vẫn yên lặng làm những việc ngốc nghếch này. Lúc tâm huyết dâng trào viết xuống vài trang giấy, ngơ ngác nhìn chằm chằm từng hàng chữ, không biết lúc nào mới có thể tìm được cô nàng kia.

Khi đó mới biết yêu, lời tỏ tình không có chỗ nói, lúc đặt bút khó tránh khỏi hơi sến. Về sau Bùi Dương tự đọc cũng cảm thấy chua đến ê răng, lần nào cũng xấu hổ muốn xé toang, nhưng lại không nỡ, đành phải nhét vào góc giá sách.

Ai ngờ hôm nay lại nhân vật nữ chính trong thư lấy ra, trong lòng Bùi Dương vụn phần ngượng ngùng, sợ tình cảm ngây thơ không thể nói với ai mình thuở thiếu thời bị cô biết, có lẽ sẽ còn bị cô cười anh sến.

Anh ra vẻ bình tĩnh cầm thư trong tay cô ném vào trong ngăn kéo, “Chúng ta nên ra ngoài thôi, cứ ở trong phòng lâu quá cũng không ổn.” lúc nói ngược lại anh quên là ai kéo cô vào trong phòng...

Bạch Cẩn hài hước nhìn anh, đến khi anh đỏ mặt lần nữa, then quá thành giận ôm chặt lấy cô trong ngực, “Đừng nhìn!”

Bạch Cẩn trong ngực anh cười ha ha.

Mỗi ngày đều như thế, đến khi qua tết đầu năm, người đến Bùi gia chúc tết rất cục ít đi, Bùi Dương được cùng Bạch Cẩn nhàn nhã ra ngoài.

Hôm đó là đi gặp bạn học trước kia, bạn học cùng lớp cấp ba. Mọi người tụ hội ở KTV, nhìn thấy Bùi Dương và Bạch Cẩn cùng đi đến, cũng không khỏi reo hò.

“Oa được đó, lão Bùi mang bạn gái đến kìa!”

“Ôi độc thân nhiều năm như vậy, tôi còn nghi ngờ giới tính của cậu!” Một người nam vỗ vỗ bả vai Bùi Dương, xem ra rất thân với Bùi Dương.

Bên cạnh có một người cười nói: “Lớp chúng ta có nhiều người kết hôn, sinh con rồi, đã qua tráng niên sắp già, mà thằng oắt này thế mà vẫn là đẹp trai như vậy.”

Một cô phát một bàn tay lên cánh tay anh ấy: “À, Quách Thần, cậu già sớm đừng nhắc đến chúng tôi! Bà đây vẫn xinh đẹp như hoa biết không?”

“Vâng vâng vâng, hoa khôi đại nhân sau khi kết hôn vẫn có phong thái như xưa.”

Có người nhận ra Bạch Cẩn, nhìn mặt của cô dò xét nói: “Ôi, sao tôi cảm thấy đối tượng của lão Bùi nhìn quen mắt thế nhỉ?”

Quách Thần cũng gãi đầu một hồi lâu suy tư, rốt cục nhớ ra, “Tôi nhớ rồi, em cũng học trường của bọn anh, năm đó tốt nghiệp lúc tụ hội lão Bùi đã mang em tới, anh nói không sai chứ?”

Anh ấy vừa nói xong, mọi người đều kinh hô, vây quanh hai người này reo lên, “Wow, hai người thế mà vẫn bên nhau à...”, “Tiên sư, cũng bao nhiêu năm rồi...”

Bùi Dương cười mà không nói.

Trong phòng đầy người, mọi người ăn tết chạy về nhà, vất vả lắm mới có thể tụ tập cùng nhau, đương nhiên là rất náo nhiệt. Bùi Dương kéo Bạch Cẩn ngồi trong góc, mở một bình CocaCola cho cô, dặn dò: “Đừng uống bia, giữa đông uống bia không tốt.”

Bạch Cẩn nhấp một miếng CocaCola, cười cười, “Biết rồi, mẹ Bùi.”

Trong KTV bên có ba cái microphone, thay nhau truyền mấy bàn tay, Bạch Cẩn nhàn nhã ăn dưa chuột trộn, cười nghe họ ca hát.

Bùi Dương đang cùng người nam bên cạnh nói chuyện phiếm, chuyện vui thời thanh xuân trước kia và chuyện ưu phiền của công việc bây giờ cùng lắm lắm. Cô hằng hái nghe, Bùi Dương trước mặt bạn cũ và ở trước mặt cô hơi không giống nhau lắm. Lúc anh cười mắng cũng sẽ chửi bậy, nghe đám đàn ông nói đùa mấy câu tục cũng sẽ híp mắt hiểu ý cười một tiếng. Bạch Cẩn cảm thấy Bùi Dương thế này rất khói lửa, rất đáng yêu.

Anh nói chuyện phiếm rồi lại nói chuyện phiếm, trên tay cũng không có nhàn rỗi tí nào, sột sột soạt soạt bóc một đồng hạt dưa, cô gái ngồi bên cạnh anh đưa tay muốn cầm một hạt, bị một người nam cười ngăn lại, “Không nhìn xem ai bóc cho cậu mà cầm?”

Cô kia hiểu ý, nhìn Bạch Cẩn cười nói: “Đúng nhỉ, xin lỗi nha, quên mất hotboy có đối tượng rồi...”

Bùi Dương cười một tiếng, đưa nhân hạt dưa vào trong tay Bạch Cẩn, người chung quanh cùng nhau ồn ào, “Oa, biết khoe đấy!”

Mặt Bạch Cẩn hơi nóng lên, cầm một bốc nhân hạt dưa bỏ vào trong miệng, thế mà ăn ra vị ngọt.

Chương 49: Tây An

Tải ebook: dtv-ebook.com

Vừa vặn đến bài «Bạn bè», một đám người mặc kệ trên tay có Microphone hay không đều gào lên, Bạch Cẩn ăn hạt dưa cảm thấy khát nước, muốn để Bùi Dương đưa trà nhài cho, quay đầu lại thấy anh há mồm tham gia hợp xướng. Anh chú ý thấy ánh mắt của cô, vừa hát vừa chớp mắt với cô.

Bạch Cẩn chưa từng nghe anh hát bao giờ, nhất thời tò mò tiến đến bên miệng muốn nghe anh một tí, bất đắc dĩ trong phòng bao quá ồn ào, tất cả đều là “Những ngày bạn bè cả đời cùng đi đã không còn nữa— —” mấy lão đại cầm Microphone còn phá âm, lại gào đến là khí thế ngất trời, Bùi Dương có đang hát hay không Bạch Cẩn cũng không biết.

Hết một bài, cô mới có cơ hội nói với anh.

“Em chưa nghe anh hát bao giờ, muốn khoe không?” Bạch Cẩn giật dây anh, Bùi Dương chỉ mấy người vây quanh trước màn hình, cười nói, “Mặc dù anh cũng muốn hát một bài cho em, nhưng mic bị giữ ở kia, thật sự anh không cướp chúng nó nổi.”

Quách Thần bên cạnh nghe thấy, vỗ đùi Bùi Dương, “Sôi, hotbot muốn hát, ai dám không cho, tao đi dẹp cho!” Nói đoạn dừng dừng chen đến đám ồn ào phía trước: “Nào nào hotboy muốn hầu hát, chúng mày mau đưa mic đây, cô dâu nhà người ta chờ nghe kìa — —”

Mọi người vui cười đưa microphone cho Bùi Dương, anh rất tự nhiên quay đầu hỏi Bạch Cẩn: “Muốn nghe gì?”

Mặt Bạch Cẩn ẩn trong bóng đêm, giọng nói nhu hòa lại rõ ràng truyền đến trong tai anh: “Hồng đậu.”

Bài hát này là bài tiếng Trung duy nhất trong máy MP3 ở cấp ba của Bạch Cẩn, lúc cô tự học lúc sẽ mang theo tai nghe vừa nghe vừa làm bài tập, ca từ làn điệu sớm đã nhớ kỹ trong lòng.

“Hồng đậu chưa tặng em, trở thành vết thương triền miên...”

Đây là lần đầu tiên Bạch Cẩn nghe Bùi Dương hát, không ngờ anh hát tốt như vậy. Giọng Bùi Dương bình thường thiên về trong sáng, hôm nay anh cố ý đè thấp giọng, đưa bài ca triền miên tận xương này vào trong lòng cô.

Trong phòng bao yên tĩnh lại, ai cũng đang nghe anh hát — —

“Nhưng anh, đôi khi, tình nguyện lưu luyến không buông tay, đợi đến khi phong cảnh đã rõ ràng, em sẽ cùng anh ngắm nhìn nước chảy thành sông...”

Anh nghiêm túc hát, câu cuối cuối cùng, bỗng nhiên nhìn về phía cô, chuyển động trong KTV đổ bóng trên mặt anh, trong mắt anh hiện lên một đốm sáng nổi bật, chợt cô thấy đôi mắt ấy như bảo thạch trân quý.

Quách Thần vỗ tay dẫn đầu, mọi người như mới tỉnh trong mộng, lớp lớp vỗ tay, vẫn không quên trêu chọc, “Chắc chắc chắc, hôm nay lão Bùi chuyên môn đến để ngược chó à?”

“Mày thì chó cái gì? Sang năm con trai cũng đi nhà trẻ nhỉ?”

Bọn họ cười đùa, Bùi Dương buông microphone xuống, “Anh hát vẫn tốt đó chứ? Thật ra vừa rồi anh cống lắm, lần đầu hát trước mặt nhiều người như vậy, cũng không dám nhìn em...” Anh mở lòng bàn tay ra cho Bạch Cẩn nhìn, “Này, toàn mồ hôi — — “

Cô cầm khăn tay cẩn thận lau khô lòng bàn tay anh, cùng anh mười ngón đan xen, nói khẽ: “Hát rất tốt, thật đấy, về sau làm người chuyên hát cho em đi.”

Cuộc tụ hội này đến hơn mười một giờ, Bùi Dương thấy Bạch Cẩn ngập mấy cái, dẫn cô đứng dậy chào hỏi liền đi. Đi xuống lầu dưới mới phát hiện bên ngoài đổ tuyết, hai người quên cầm ô, lại bởi vì nhà cách KTV này không xa, cũng không lái xe.

Bạch Cẩn nhìn từng bông tuyết rì rào rơi xuống trong đêm đông, như là mai trắng, rất có ý thơ, cơn buồn ngủ vừa rồi đi hơn phân nửa, chợt bật ra ý tưởng nói: “Chúng mình, đến trường học đi.”

Bùi Dương ngoan ngoãn phục tùng cô, mặc dù nghi hoặc với yêu cầu cổ quái lúc này của cô, nhưng cũng không có phản bác, chỉ giúp cô kéo khóa áo khoác, lại đội mũ khăn quàng cổ gắng tay cùng nhau ra trận, đến khi cô chỉ còn lộ ra mắt, mới hài lòng nói: “Ừm, đi thôi.”

Hai người gọi xe thuê ven đường, Bạch Cẩn nói với lái xe: “Trường cấp ba ạ.” Lái xe nghi ngờ nói: “Học sinh không phải đều nghỉ rồi sao? Hai người sao còn đi trường học?”

Bạch Cẩn mang theo ý cười nhẹ nhàng trả lời: “Cháu quên cầm bài tập, phải về cầm, không thì bài nghỉ đông không thể nào hoàn thành.”

Bùi Dương ngồi một bên nghe mà muốn cười, bị cô vừa bấm đùi nén trở về.

Lái xe lại nói: “Thế phòng học không phải khóa rồi sao? Cô vào thế nào được?”

“Cháu là lớp trưởng, chìa khóa cháu cầm.” mặt cô không đổi sắc nói dối, người tài xế này cho là thật, còn nói với họ con trai ông năm sau cũng sẽ thi cấp ba.

Bạch Cẩn cách mười năm, lấy thân phận đàn chị “Truyền thụ” kinh nghiệm học tập cho ông bố này. Bùi Dương mỉm cười nhìn bên mặt cô, mặt cô lộ ra ngoài từ khăn quàng cổ, ánh mắt như nước, không nhiễm trần tục, có gì khác cô nữ sinh đi học mười năm trước đâu?

Lái xe không nhận ra, anh cũng không vạch trần.

Xe dừng lại cửa trường học, lái xe nói: “Có cần tôi ở đây đợi hai người không? Giờ này gọi xe cũng không dễ dàng.”

Bạch Cẩn khoát tay một cái nói: “Cảm ơn chú, không cần ạ. Bố cháu tí nữa tới đón cháu.”

Bùi Dương để điện thoại di động vào trong túi, nghe thấy cô nói câu này, nhìn sang, Bạch Cẩn cười cười với anh, ánh mắt an bình.

Hai người đập tuyết vào cửa trường, trong phòng bảo vệ có ngọn đèn như hạt đậu, cách cửa sổ thủy tinh có thể nhìn thấy một chú mập đang ngủ say sưa.

Bùi Dương chỉ chỉ, lấy môi ra hiệu cô, “Em xem——”

Hai người ghé vào cửa sổ nhìn trộm rất lâu, đến khi chú bảo vệ ngáy một cái, mới nhìn nhau cười một tiếng, cảm thấy động tác này không hiểu sao có hơi hèn mọn.

Sân trường không có gì thay đổi sao với trong trí nhớ, bụi kéo cờ, vườn hoa, lầu dạy học, đều là dáng vẻ lúc còn đi học. Hai người nắm tay đi qua tòa kiến trúc quen thuộc, đi tới trước bụi kéo cờ. Bạch Cẩn chỉ vào bụi nói với Bùi Dương: “Lần đầu em gặp anh, chính là trên cái bụi này, anh mặc đồng phục đọc diễn thuyết.”

Bùi Dương hỏi: “Có cảm giác gì?”

“Lúc ấy em nghĩ, sao nam sinh này có mặc đồng phục trông đẹp mắt như vậy nhỉ? Rõ là quần áo xấu như vậy.”

Bùi Dương bật cười, “Sau đó thì sao? Nghĩ rõ ràng hay chưa?”

Bạch Cẩn nhoẻn miệng cười với anh, mặt mày cong cong, như một đóa hoa nở rộ trong đêm tuyết.

“Nghĩ ra rồi, vóc người đẹp mắt, mặc cái gì cũng dễ nhìn.” Cô ra vẻ ngả ngón vuốt cằm Bùi Dương một cái, “Nào, mỹ nhân, cười với đại gia một cái — — “

Người trước mắt nhón đầu ngón tay cô đặt trên cằm, bỗng nhiên quỳ xuống. Bạch Cẩn giật nảy mình, “Em bảo anh cười một cái, không có bảo anh quỳ xuống mà...” Cô vội vã ngăn cánh tay anh, muốn kéo anh lên, “Anh mau dậy đi, có tuyết rơi đó, mặt đất lạnh...”

Anh hơi ngược mắt đối mặt cô, thần sắc nghiêm túc, không có ý đùa cợt, Bạch Cẩn lập tức ý thức được cái gì, sững sờ ngay tại chỗ.

Chỉ nghe anh có phần mất tự nhiên ho hai tiếng, mới mở miệng nói: “Tiểu Cẩn...”

Bạch Cẩn lấy làm kinh hãi, “Tiểu Cẩn?” Anh chưa từng gọi cô như vậy, gọi cô như vậy, chỉ có bố, nhiều năm như vậy rồi, đã không còn ai gọi nhũ danh của cô.

Mặt Bùi Dương đỏ ửng, “Tiểu Cẩn, đây là lần đầu anh gọi em như vậy, hi vọng... Hi vọng sau này luôn được gọi em như vậy...” Lúc anh viết thư cho cô, lúc đầu xưng hô không phải là Bạch Cẩn, không phải cô Bạch, chính là Tiểu Cẩn. Trong lòng anh nhắc tới mấy vạn lần, hôm nay lần đầu tiên nói ra miệng ngay trước cô mặt, có trời mới biết anh cuống biết bao.

Không biết là lạnh hay là khẩn trương, thế mà cơ thể anh hơi run, tay không điều khiển nổi mà run rẩy, anh lén thở sâu mấy hơi mới tiếp tục nói: “... Tiểu Cẩn, vốn anh cũng không muốn vội vàng như thế, nhưng tối nay em tâm huyết dâng trào muốn lại một thăm chốn cũ, khiến anh nhớ lại rất nhiều chuyện quá khứ. Anh... anh không biết nên nói với em như thế nào, anh rất thích em, từ mười năm trước, đã rất thích rồi...”

Tương tư vào tận xương, là tình cũng là bùa, anh dày vò nhiều năm trong lời bùa chú, cuối cùng ngay cả lời yêu cũng nói không nên

lời, sợ cô phiền chán, sợ cô cảm thấy đây là lời suông, chỉ có thể nói “Thích”, “Rất thích”.

“Sau mấy ngày chúng ta gặp lại, mỗi ngày anh dậy đặc biệt sớm, chuyện thứ nhất trong đầu chính là muốn đến quán cà phê tìm em, sợ một ngày nào đó em lại biến mất không một tiếng vang, để anh lại đi tìm thêm mười năm... Rốt cục, chúng ta lại bên nhau, anh biết cái nhìn của em đối với tình yêu rất hà khắc, luôn nhìn kỹ tình cảm của mình, có đôi khi anh rất sợ hãi, sợ em cảm thấy anh không tốt, sợ cuối cùng em phát hiện mình vẫn không thể... Yêu anh. Hôm đó lúc thỉnh cầu em cùng anh ăn tết, thật ra là mạo hiểm lớn nhất đời anh, anh biết, nếu em từ chối, chính là đã nhận ra tình cảm của mình. Nhưng em đồng ý, anh thật sự, thật sự rất vui... Từ ngày đó, anh đi mua nó ngay — —” Bùi Dương móc ra từ trong túi một cái hộp nhỏ, Bạch Cầm không cần nhìn cũng biết đó là cái gì.

Anh mở ra, lấy ra chiếc nhẫn kim cương, “Tiểu Cầm, em có bằng lòng, gả cho anh không?”

Rốt cục anh đã nói ra câu nói này, như nhân vật nam chính trong phim ảnh, đoạn chính quỳ gối trên đất tuyết, bông tuyết nhỏ vụn rơi trên đầu của anh, trên vai, trên mi mắt, cái cằm xinh đẹp như con gái của anh lại giờ lên trước mặt Bạch Cầm, ánh mắt sáng rực, giờ phút này, lòng anh như lưu ly sáng long lanh, sạch sẽ bày trong lòng bàn tay cô.

Cô nén dòng nước mắt muốn chảy xuống, đưa bàn tay đến trước mặt anh, mỉm cười nói: “Em bằng lòng.” Ba chữ nhẹ nhàng, lại như nặng mười vạn cân, đâm vào tim anh, rơi xuống một tiếng trầm đục kinh thiên động địa.

Anh cũng cười, giúp cô đeo chiếc nhẫn vào ngón vô danh. Vừa đeo vào, chính là một đời một kiếp.

Tác giả có lời muốn nói:

Đây là câu chuyện vừa đầu tiên, tốn thời gian hơn một năm mới viết xong. Mặc dù nói mới hơn mười vạn chữ thôi, nhưng thật sự là tôi quá lười! Nên mãi không dám đăng trên Tấn Giang, sợ mình bỏ hố. Viết xong mới đăng chính là kẻ lười ung thư hàng đầu như tôi. Cảm ơn những người bạn có thể đọc đến sau cùng, chúng ta, gặp lại ở câu chuyện sau nhé!

Lại xong một câu chuyện nữa rồi. Thực ra thì tớ không đánh giá cao truyện, vì hơi nhạt và viết chưa được chắc tay, làm cũng chưa chắc có bạn đọc vì còn khối lựa chọn hay hơn, nhưng đổi lại nam chính quá tuyệt nên tớ chọn làm, chỉ chếc vì trai thôi. Còn thêm cả những cảnh 2 người ở nhà Bạch Cẩn nữa, rất là thích chi tiết hoàng hôn đến vạn nhà ngoài kia sáng đèn, bản thân cũng có người giữ cho một ngọn đèn, với Bạch Cẩn thì đó là Bùi Dương. Tớ nghĩ rất nhiều người chỉ mong điều đơn giản như vậy, bản thân tớ cũng muốn và mong, nên tớ làm.

Sau đây lại là trở về với Hải Thanh, hứa sẽ làm truyện cho xong, còn sau nữa có kế hoạch gì thì để sau.

Mọi lần còn viết này kia dài ngoằng, nhưng giờ chỉ biết cảm ơn mọi người đã đến nhà và đọc truyện <3. Mong ta còn đồng hành ở những câu chuyện sau.